

李
洪
志

法
輪
大
法
義
解

Pháp Luân Đại Pháp
Nghĩa Giải

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Lời nói đầu	1
Giảng Pháp cho các phụ đạo viên Pháp Luân Đại Pháp Trường Xuân	3
Kiến nghị tại Hội nghị Phụ đạo viên Pháp Luân Đại Pháp Bắc Kinh	81
Giảng Pháp tại Quảng Châu với một số trạm trưởng trạm phụ đạo toàn quốc	104
Ý kiến về Chính Pháp đề cập đến tại Hội nghị các phụ đạo viên tại Bắc Kinh	135
Lời tái bản	157

Lời nói đầu

Để làm tốt hơn nữa công tác phụ đạo Pháp Luân Đại Pháp, và theo yêu cầu của Hội Nghiên cứu và các trạm phụ đạo các nơi, [một số] giảng Pháp giải Pháp của tôi ở hội nghị các phụ đạo viên, sau khi tôi thẩm định, nay chính thức xuất bản ra.

Bấy giờ những người tham gia hội nghị còn có một số ít những phụ đạo viên từ các tỉnh thành. Sau khi tôi giảng Pháp giải Pháp, có những người căn cứ theo băng thu âm mà chỉnh lý thành văn bản, ngoài ra còn sao chép, in ấn lưu truyền với nhau ở một số địa phương. Vì khi tôi giảng Pháp giải Pháp, đều là tiến hành trong hoàn cảnh đặc định, trong điều kiện đặc định và [với] đối tượng cụ thể, nên khi tách khỏi nhân tố đó, thì những bản lưu truyền ấy, về lý giải, sẽ sinh ra nghĩa khác với Đại Pháp mà tôi giảng, cũng dễ bị người ta hiểu nhầm, bất lợi cho truyền bá Đại Pháp.

Xuất bản phát hành cuốn «Pháp Luân Đại Pháp Nghĩa Giải» làm tài liệu đọc nội bộ cho các phụ đạo viên. Mỗi phụ đạo viên khi truyền bá Pháp Luân Đại Pháp, phải có trách nhiệm với bản thân, có trách nhiệm với học viên, có trách nhiệm với xã hội, có trách nhiệm với Đại Pháp. Khi tuyên truyền [Đại Pháp] và giải đáp câu hỏi, phải căn cứ mức độ lý giải và năng lực đón nhận của đối tượng nghe đối với Đại Pháp, mà thu xếp cho tốt khi hồng dương Đại Pháp.

Lý Hồng Chí

Giảng Pháp cho các phụ đạo viên Pháp Luân Đại Pháp Trường Xuân

*Lý Hồng Chí
18 tháng Chín, 1994*

Ngồi tại đây đều là phụ đạo viên và cốt cán, về kiến thiết Pháp Luân Đại Pháp, đặc biệt về kiến thiết Pháp Luân Đại Pháp tại Trường Xuân là có tác dụng cực kỳ quan trọng. Học viên tại rất nhiều điểm luyện công đặt ra rất nhiều câu hỏi. Phụ đạo viên và cốt cán chúng ta về một số câu hỏi là giải đáp không rõ ràng hoặc giải đáp không nổi, ở đây có hai nguyên nhân: Một là lý giải về Pháp không được sâu. Thực ra chúng tôi đều đã giảng cả tại lớp truyền thụ rồi, chỉ cần lý giải sâu sắc về Pháp, thì giải đáp được hết. Đó là một nguyên nhân, và là nguyên nhân chủ yếu nhất. Một [nguyên nhân] nữa là một số câu hỏi cụ thể mà học viên đưa ra là không hề dễ giải đáp. Vì phụ đạo viên là tiếp xúc trực tiếp với các học viên, có nhiều câu hỏi cụ thể là không dễ giải đáp.

Tôi vẫn luôn giữ thái độ như thế này, tôi đã giảng Pháp một cách khái quát phổ biến ra rồi, về vấn đề tu luyện của bản thân chư vị là cần tuân theo Pháp này mà làm. Nếu cái gì cũng giảng ra hết thì không còn gì để chư vị tu luyện nữa, do đó tôi không thể giảng nhiều hơn nữa. Giảng nhiều hơn nữa thì cũng bằng như tôi đưa thẳng chư vị lên. Phần còn lại là những vấn đề cụ thể. Nhưng còn có các học viên là vẫn muốn hỏi, chính là không buông cái tâm đó xuống được. Họ không hỏi được tôi, thì vẫn là muốn hỏi các phụ đạo viên chúng ta

hoặc một số đệ tử cũ có thời gian luyện công lâu hơn, nhưng những vấn đề mà phụ đạo viên hoặc đệ tử cũ chưa tự thân dụng phải thì không dễ giải đáp.

Vì sao tôi bảo mọi người luyện công tập thể cùng nhau? Khi dụng phải vấn đề thì có thể trao đổi với nhau, cùng nhau tìm tòi và những vấn đề đó có thể giải quyết. Tự luyện công một mình khi dụng phải vấn đề mà không rõ ra được, thì rất bối rối, nhưng ở điểm luyện công, mọi người có thể cùng nhau tìm tòi tìm hiểu, và rất nhiều vấn đề đều có thể giải quyết. Thực ra [để] nắm vững một vấn đề, thì hãy tìm ở tâm tính, vấn đề nào cũng đều có thể giải quyết. Nhưng vẫn còn có một số vấn đề cụ thể mà phụ đạo viên xác thực là rất khó xử lý, [hôm nay] tôi dành một buổi họp này cho chư vị nhắm vào những vấn đề đó. Đây cũng là thiên vị các phụ đạo viên Trường Xuân, các địa phương khác vẫn chưa có cơ hội thể này. Trở về [thành phố quê nhà] lần này [tôi] có rất nhiều vấn đề cần xử lý, các học viên đều biết, cho nên, hết sức tránh quấy nhiễu tôi. Có thể một hồi chuông điện thoại cũng dẫn tới can nhiễu tôi rất mạnh, do đó rất nhiều học viên ngay cả gọi điện thoại cũng không gọi, tôi biết điều này. Gọi mọi người tập họp lại [thể này] là giải đáp một số vấn đề cho mọi người. Tổng trạm [phụ đạo] đưa [cho tôi] tâm đắc thể hội của một số học viên, còn có một số câu hỏi được quy nạp lại nữa, [nhưng] tôi vẫn chưa kịp đọc, là vì tôi đang chỉnh sửa cuốn sách thứ ba —«Chuyển Pháp Luân»— còn có nhiều việc cũng cần xử lý.

Hôm nay giải đáp câu hỏi cho mọi người, chủ yếu là để thuận tiện hơn cho công tác của mọi người từ nay về sau. Giảng tới đây tôi còn muốn nói một vấn đề: Các

phụ đạo viên ngồi đây là phải có trách nhiệm, chỉ phụ đạo về động tác thôi thì vẫn là không được, cần lý giải Pháp thật sâu, thật sự nắm vững. Cần phải đọc sách cho nhiều, nghe băng tiếng cho nhiều, ít nhất cũng phải minh bạch hơn những học viên bình thường thì mới có thể thật sự làm tốt phụ đạo viên, nhất định phải lý giải một cách rõ ràng về Pháp. Các học viên có câu hỏi gì, ít nhất cũng có thể giải đáp ở mức thông thường, tuy không thể nói rằng có tác dụng chỉ đạo, [nhưng] có thể nói minh bạch trên đại thể. Truyền công chân chính lên tầng thứ cao, ấy chính là độ nhân, chính là tu luyện chân chính. Nếu nhìn nhận như thế, thì cũng không khác chi so với tu luyện chuyên môn ở nhà chùa hoặc trong núi sâu rừng già.

Pháp chúng ta là chủ yếu mở ra ở xã hội người thường, đại bộ phận tu luyện trong người thường. Như vậy chúng ta yêu cầu người tu luyện, [rằng] biểu hiện của tu luyện nơi người thường về cơ bản nên là nhất trí như người thường. Nói thẳng ra, người phụ trách của điểm luyện công là cũng như trụ trì, phương trượng tu luyện trong chùa. Tôi chỉ là lấy tỷ dụ thế, chứ không có ai phong chức hay hứa hẹn gì cho chúng ta cả. Chúng ta chính là chủng loại hình thức tu luyện như thế, chư vị nghĩ xem chẳng phải là như nhau sao? Dẫn dắt thật tốt một nhóm người tu luyện là việc công đức vô lượng; mà dẫn dắt không tốt, tôi nói rằng chính là không tròn trách nhiệm. Chính là xuất phát từ mục đích như vậy mà gọi mọi người tới. Ngay cả người phụ trách Tổng trạm còn nói với tôi về vấn đề này: ‘Phải chẳng mở thêm một lớp nữa?’ Tôi cảm thấy rằng Pháp này nếu giảng quá minh hiển [dễ hiểu] thì sẽ bất lợi cho mọi người tu

luyện, thế sẽ thành đạo lý nơi người thường, chúng ta không cần giảng vấn đề tu luyện như thế nào như thế nào nơi người thường. Một lát nữa tôi sẽ giải đáp cho mọi người những vấn đề trong các tờ câu hỏi, thời gian còn lại thì chớ vị có câu hỏi gì thì hãy đặt ra. Muốn thăm dò tri thức nào đó thì chớ vị đừng hỏi, các vấn đề liên quan tới chính sách quốc gia thì cũng đừng hỏi. Chúng ta trong quá trình tu luyện mà gặp các vấn đề tương đối điển hình, [tôi] chủ yếu là giải đáp những vấn đề ấy, mọi người có thể hỏi.

Chúng tôi thông tri chỉ cho những phụ đạo viên và nhân viên công tác tới tham gia hội họp, sau này nhất định đừng đưa tới những ai không nhận được thông tri. Người tới nhiều, một số việc sẽ khó làm. Vì đều là phụ đạo viên, nguyên là muốn giảng cao hơn, cụ thể hơn, thuận tiện cho công tác sau này của phụ đạo viên. Nhưng có những học viên mới mà mới học có một khoá, thậm chí có người còn chưa từng tham gia học lớp nào, lập tức nghe tới những điều cao thâm đến thế, thì rất khó tiếp thu, đối với họ là không có tác dụng tốt, dễ làm họ nảy sinh cảm giác mâu thuẫn, sẽ huỷ hoại những người ấy.

Phụ đạo viên là cần có trách nhiệm, học viên mới động tác không chuẩn xác thì cần chỉnh sửa cho họ. Một số học viên cũ động tác đã tốt rồi, chỉ hơi sai một chút, thì hãy bảo cho họ sau lúc luyện công, để tránh can nhiễu việc nhập tĩnh, khi luyện công không được quấy nhiễu họ. Học viên mới nhất định cần phụ đạo, có người hỏi các vấn đề thì kiên nhẫn giải thích, tất cả học viên ở các điểm luyện công chúng ta đều có trách nhiệm này: cần phổ độ chúng sinh. Thế nào là ‘phổ độ chúng sinh’? Để chúng sinh đắc Pháp mới là chân chính phổ độ

chúng sinh. Người ta tới hỏi, chư vị còn không giải thích thì có được chăng?

Phụ đạo viên luyện công nhất định phải chuyên nhất. Đối với học viên nào không thể luyện công chuyên nhất thì cần bảo họ, giúp họ, [nếu] thật sự là không chuyên nhất, họ không buông bỏ được những thứ kia của họ, thì khuyên họ rời đi mà luyện công khác, tránh can nhiễu học viên chúng ta. Họ mà thật sự không đi thì cũng không có biện pháp gì khác, họ luyện cũng sẽ không đắc gì, đó là ngộ tính bất hảo. Phật gia chúng ta xuất phát từ từ bi, nếu nói trị họ một chập thì cũng là không được, nếu không phải phá hoại nghiêm trọng chính Pháp thì không thể tùy tiện xuất thủ.

Có người chữa bệnh cho người khác, hoặc bảo người khác tới điểm luyện công của chúng ta để chữa bệnh, thì đều là phá hoại Đại Pháp. Đây là một vấn đề nghiêm túc phi thường, không ai được phép làm thế. Nếu làm thế thì đã không là đệ tử của tôi; nếu phụ đạo viên làm thế thì lập tức thay người, kiên quyết cắt đứt hai loại hiện tượng này.

Các phụ đạo viên cần hết sức có trách nhiệm với công tác, các việc nề hà cũng cần chủ động làm. Có những phụ đạo viên có thể đã cao tuổi, lý giải về Pháp là có phần kém hơn, tự mình cảm thấy là tốt, nhưng nói không được rõ ràng, thì có thể tìm một số trợ thủ phụ giúp phụ đạo viên công tác. Là mang trách nhiệm với Pháp, chứ không phải là được-mất cá nhân của chư vị, [mà] được-mất cá nhân của chư vị cũng là liên hệ chặt chẽ với Pháp. Làm công tác phụ đạo viên, không được đưa các loại niệm đầu của cá nhân lẫn vào, nếu không sẽ ảnh hưởng tới tu luyện của cá nhân và tập thể.

Động tác của phụ đạo viên cần chuẩn xác hết mức, cố gắng cho thật giống như trong băng hình, về đại thể là phải giống. Còn những sai khác không đáng kể thì rất khó tránh khỏi, tuyệt đối giống hết tựa như đúc ra từ cùng một khuôn thì có thể không làm được. Giống về cơ bản là khả dĩ, nhưng sai khác nhiều quá thì không được, nhất là với các phụ đạo viên, chư vị dạy người ta thế thì sai lệch mất.

Tiếp theo bắt đầu giải đáp câu hỏi.

Đệ tử: ‘Hình thần câu diệt’ là loại trạng thái như thế nào?

Sư phụ: ‘Hình thần câu diệt’ là một danh từ cổ xưa, chúng ta gọi đó là ‘hình thần toàn diệt’. Chữ ‘câu’ phát âm không tiện lắm, ‘diệt’ tức là tản mất đi; chữ ‘câu’ đọc đồng âm với chữ ‘tụ’, mà ‘tụ’ tức là hợp nó lại, do đó về sau chúng ta gọi đó là ‘hình thần toàn diệt’. Tất nhiên sách vẫn viết là ‘hình thần câu diệt’, cuốn sách đó vẫn là tài liệu đọc thời quá độ. Khi cuốn sách thứ nhất của chúng ta, «Pháp Luân Công», đưa ra thì có một số phương diện rất giống với khí công tầng thứ thấp. Cuốn sách thứ hai chính là «Pháp Luân Công (bản hiệu chỉnh)», đã cao hơn khí công rất nhiều. Hiện nay tôi đang chỉnh lý [cuốn sách về] toàn bộ Pháp mà tôi đã giảng, tương lai viết ra chính là Đại Pháp để chỉ đạo chúng ta chân tu. Trong cuốn sách mới sẽ có nhiều danh từ được chỉnh lại.

‘Hình’, tức là nói về thân thể hữu hình, chứ không phải chỉ là nói về thân thể không gian vật chất này mà chúng ta dùng cặp mắt thịt có thể nhìn thấy. Các không gian đều tồn tại thân thể của chư vị, đều là hữu hình, đều là tồn tại vật chất, một mạch cho tới cực vi quan đều có

thân thể tồn tại. Nghĩa là có bao nhiêu không gian, con người có bấy nhiêu thân thể. ‘Hình thần toàn diệt’ chính là nói về những thân thể đó đều không tồn tại nữa.

‘Thần’, chính là nói về nguyên thần của người. [Đối với] dù là chủ nguyên thần cũng vậy, phó nguyên thần cũng vậy, các loại sinh mệnh thể cũng vậy, thì tới lúc ‘hình thần toàn diệt’, đều vô cùng đáng sợ! Trong toàn vũ trụ là không có việc gì đáng sợ hơn; chính là toàn diệt rồi, chả còn gì cả. Đương nhiên, còn có tồn tại vật chất ở vi quan vô hạn, tôi từng giảng rằng chân không là cũng có vật chất tồn tại. Nghiên cứu vật lý học của chúng ta hiện nay chỉ đạt tới tầng thứ neutrino, vật chất nhỏ nhất là neutrino. So với vật chất bản nguyên của vật chất, và với vật chất bản nguyên nhỏ nhất của sinh mệnh, [thì] còn cách xa lắm, xa nhiều lắm. Vật chất ở cực vi quan, khi bị tiêu huỷ cho tới trạng thái nguyên thủy nhất, chúng tôi gọi đó là ‘hình thần toàn diệt’. Vì đã về trạng thái nguyên thủy nhất rồi, nên nó không tồn tại nữa, ngay cả các Đại Giác Giả tầng thứ rất cao nhìn cũng không thấy. Đồng thời không có tư duy, hoàn toàn là hình thức tán loạn ở vi quan nhất, quá khứ tại tầng thứ cao mà xúc phạm Đại Pháp thì mới xử lý như thế. Tiêu huỷ của nhân loại cũng là như thế, bởi vì họ đã rút xuống tầng thứ thấp nhất rồi, họ làm điều xấu thì sẽ đối mặt với vấn đề như vậy. Cũng chính là triệt để tiêu trừ họ khỏi vũ trụ này, không có tư duy, hầu như không có vật chất, tiêu huỷ tới trạng thái nguyên thủy nhất nguyên thủy nhất.

Đệ tử: Giới tính Phật nam và Phật nữ là do giới tính thân xác thịt của người tu luyện, hay là do giới tính của chủ nguyên thần?

Sư phụ: Người ta khi tu luyện tới tu luyện xuất thế gian Pháp, thì đã tiến nhập vào tu luyện quả vị La Hán, chính là ‘La Hán sơ quả’. Bấy giờ đã có thể nói là ‘Phật’ rồi, thực ra [khi ấy] chư vị đã là tu luyện ‘Phật thể’ rồi. La Hán phân ra thành ‘La Hán sơ quả’, ‘La Hán chính quả’, và ‘Đại La Hán’. Khoảng cách giữa mỗi tầng thứ đó đều kéo ra rất lớn, mà ‘Đại Bồ Tát’ cũng có thể nói là ‘Phật Đà’. Khi tu luyện đạt tới quả vị La Hán mà khai ngộ, dù là nam hay nữ thì đều hiện hình tượng thân nam. Chư vị tu luyện trong người thường, [nên] giới tính thân xác thịt chư vị không đổi. [Nếu] thân xác thịt của chư vị một lúc lại là nam, một lúc lại là nữ, thì ra sao chứ! Quá khứ có người tu luyện đạt tới viên mãn ở quả vị La Hán, viên mãn và đạt tới cảnh giới là hai việc khác nhau. Người ta nếu chỉ có thể đạt tới viên mãn ở quả vị La Hán, họ không thể tu tiếp lên được nữa, ngay từ đầu đã định [như thế]. Họ một khi khai công rồi, thì dù nguyên ban đầu là nam hay là nữ, thì toàn bộ hiện ra hình tượng thân nam. Vì thân thể họ là Phật thể mà họ tu luyện ra, ở quả vị La Hán thì đều là biểu hiện thân nam.

Nguyên thần thật sự, có thể là nam hoặc là nữ. Thân thể của họ, dù là do vật chất cao năng lượng chuyển hoá thành cũng vậy, hoặc là thân thể kim cương bất hoại mà họ tu thành cũng vậy, hoặc là Phật thể mà Phật cấp cho họ lúc niết bàn cũng vậy, đều là hiện ra hình tượng thân nam tại quả vị La Hán. Tới cảnh giới Bồ Tát thì đều biểu hiện hình tượng thân nữ, nhưng giới tính của nguyên thần không đổi. Khi tới cảnh giới Phật, họ vẫn có mang thân thể, chẳng qua loại thân thể ấy là vật chất cao năng lượng cấu thành. Lên cao hơn nữa cũng có mang thân thể, chính là các thân thể (Phật thể) ở các không gian

khác nhau, đạt tới cảnh giới Phật thì giới tính khôi phục thành giới tính của nguyên thân, Phật nam thì là Phật nam, Phật nữ thì là Phật nữ.

Đệ tử: Ý nghĩa của tu bản thể và Phật thể?

Sư phụ: ‘Bản thể’ mà chúng ta nói ở đây là một danh từ khái quát trong tu luyện ở tầng thứ thấp, là nói về thân thể chư vị ở các tầng không gian, thân xác thịt của chư vị cũng bao hàm trong đó.

Đệ tử: Đắc chính Pháp, thành chính quả, là xem như viên mãn, vậy thì chúng ta tu luyện tới trình độ nào thì mới viên mãn?

Sư phụ: Viên mãn và quả vị cao hay thấp của chúng ta là hai điều khác nhau, chính là chư vị tu luyện tới quả vị La Hán rồi, chư vị đã là tu luyện Phật thể rồi. Quá khứ chỉ có Như Lai mới gọi là ‘Phật’, hiện nay, [gọi là] Phật thì có nhiều hơn. Phân ra thì chính là Như Lai cũng quản một số Phật, mà những vị Phật đó chưa đạt tầng thứ Như Lai, vượt quá Bồ Tát thì gọi là Phật, Đại Bồ Tát cũng gọi là Phật, thậm chí La Hán và Bồ Tát cũng gọi là ‘Phật’, vì đều là Phật gia. Cho nên tôi bảo chư vị, chư vị tu tới quả vị La Hán thì chính là đang tu luyện Phật thể rồi, chính là ý tứ đó. Nhưng mà, chư vị đành rằng đang tu luyện Phật thể, nhưng chư vị không nhất định viên mãn. Căn cơ người ta khác nhau, sức chịu đựng khác nhau. Có người có thể tu tới quả vị Bồ Tát, có người có thể tu tới quả vị Phật, có người có thể tu tới cao hơn nữa, vượt khỏi quả vị Như Lai, có người chỉ có thể đạt tới quả vị La Hán. Dù đạt tới tầng thứ nào [kể trên], thì đều là nhảy khỏi Tam giới, đều được tính là đắc quả vị rồi, nghĩa là chư vị đã đắc chính quả rồi, nhưng không nhất định viên mãn. Ví như chư vị được an bài sẽ tại

quả vị Bồ Tát mà khai ngộ, mà tu thành viên mãn, [thế thì] nếu chư vị đã đạt tới quả vị La Hán, nhưng chưa đạt mục đích tu luyện cuối cùng của chư vị, thì chưa viên mãn. Chính là một tầng quan hệ như thế. Chư vị phò xuất bao nhiêu, tu luyện ngàn nào, thì đắc được ngàn nấy. Tuy chư vị chưa tu luyện viên mãn, nhưng chư vị đã đắc quả vị rồi. Tuy thế chư vị dù sao vẫn chưa tu luyện viên mãn, vẫn tồn tại vấn đề về tầng thứ, còn chưa đạt mục đích tu luyện cuối cùng của chư vị.

Đệ tử: Quan hệ giữa ‘Phản bốn quy chân’ và ‘đắc chính quả’? Hàm nghĩa của [các chữ] ‘bốn’ và ‘chân’?

Sư phụ: ‘Phản bốn quy chân’ khác với ‘phản phác quy chân’ mà người thường nói. Chúng ta giảng ‘phản bốn quy chân’ chính là quay trở về bản tính tiên thiên của chư vị, trở về bản tính của chư vị, bản chất của chư vị, ‘bản lai diện mục’ của chư vị. Chư vị là rơi rớt xuống xã hội người thường này, đã che đậy mất bản lai diện mục của chư vị rồi. Tại xã hội người thường trắng đen lẫn lộn, điên đảo thị phi, chư vị cần phải quay về. ‘Quy chân’ là danh từ của Đạo gia, vì những gì chúng ta tu luyện này rất là to lớn, đã vượt khỏi phạm vi bản thân Phật gia rồi, có một số là Pháp được giảng trong Đạo gia. Đạo gia tu thành xong, thì là Chân Nhân, nghĩa là tu thành Phật, họ gọi là ‘Chân Nhân’, ‘người chân chính’.

Đệ tử: Con phát nguyện vĩnh viễn tu tiếp, [điều ấy] có quan hệ gì với con đường mà Thầy an bài cho chúng con?

Sư phụ: Chư vị phát nguyện vĩnh viễn tu, cái ‘vĩnh viễn’ ấy hẳn là cũng không tuyệt đối; không đắc chính quả không viên mãn mà cứ tu mãi ư? Tu là phải có mục tiêu, tu tới tầng thứ cao, là căn cứ theo nguyện bản thân

chư vị phát ra, kết hợp với chư vị rốt cuộc có thể tu cao ngàn nào, Sư phụ mới an bài cho chư vị, đều rất là khoa học. Bản lai chư vị vốn là một khối thép, [mà lại] an bài cho chư vị thành khối sắt, thế thì không được. Chư vị có thể tu tới quả vị Bồ Tát, [mà lại] an bài cho chư vị quả vị La Hán, thế thì không được. [Tôi] nhìn rất chuẩn, không nhìn sai lệch một chút nào.

Đệ tử: Trong vũ trụ có những thứ hoàn toàn giống nhau hay không?

Sư phụ: Phương pháp tu luyện là một pháp môn do một Đại Phật chủ trì, đâu cũng vậy cả. Tuy nhiên phương pháp tu luyện là khác nhau; thứ giống như Pháp Luân này của chúng ta hôm nay, thì không có. Nhưng cũng có một số thứ nào đó xoay chuyển, trái đất đang xoay chuyển, Mặt tồng dùng ý niệm để đẩy một loại bánh xe xoay chuyển. Những thứ đó là có, ở Trường Xuân có một khí công sư nọ luyện thái cực xoay chuyển, nhưng không hề giống điều này của chúng ta, điều của ông ấy là thu [năng lượng] vào chứ không phóng ra ngoài, khác với của chúng ta. Các hành tinh quay quanh ngôi sao, điện tử quay quanh hạt nhân nguyên tử, đều tồn tại 'toàn cơ', nhưng nội hàm khác xa nhau nhiều lắm. Hai loại giống hệt nhau là có thể tồn tại, nhưng cực ít cực hiếm, tôi vẫn là chưa từng thấy.

Tôi giảng cho mọi người, các Đại Giác Giả đã an bài sự việc ngày hôm nay, như vậy tất cả các việc trong quá trình diễn hoá của vũ trụ thấy đều là mở đường cho sự việc này. Thời kỳ đầu vũ trụ hình thành chính là đã làm những an bài cho đại sự cuối cùng này rồi, như thế rất nhiều việc đều có thể là vì thời mạt kiếp hôm nay, [vì] lần cuối cùng truyền chính Pháp mà an bài. Tôi nói rằng

tại sao ở thế kỷ này niên đại này đã xuất hiện cơn sốt khí công chưa từng có trong lịch sử, điều đó không ngẫu nhiên đâu. Tại sao xuất hiện các chủng các dạng công pháp, điều đó cũng không ngẫu nhiên. Ở đây không hề đơn giản như người thường vẫn nghĩ.

Đệ tử: Pháp Luân và Thế giới Pháp Luân là có quan hệ gì?

Sư phụ: Thế giới Pháp Luân là thế giới mỹ diệu rộng lớn phi thường do Như Lai của Thế giới Pháp Luân chủ trì. Pháp Luân chỉ là thể hiện của Pháp về [phương] diện 'công', Ông còn có thể hiện về [phương] diện Pháp. Thể hiện về [phương] diện Pháp, thì ngoài Pháp mà tôi giảng ra, [còn có] Pháp cao hơn và hình thái mà chúng tôi không công khai, cũng không cho phép công khai. [Về] [phương] diện công, tôi đã vẽ ra đồ hình rồi đó, nhưng Ông còn có [phía] mặt Pháp nữa, [phía] mặt công chính là hình thức ấy. Các học viên chúng ta trong tương lai đắc chính quả, sau khi tu đắc quả vị, thì tự mình sẽ có thể tu luyện ra Pháp Luân, chỉ có thể tu xuất một cái. Chư vị tới tầng thứ rất cao cũng chỉ là một Pháp Luân, đó là thể hiện của chính bản thân chư vị, Nó sẽ thay thế Pháp Luân mà tôi cấp cho chư vị, ở vị trí bụng dưới, đó là thành quả chân chính của chư vị. Nhưng Pháp Luân lại là thể hiện của Pháp, Ông có thể phân thể, khi chư vị sử dụng một chút thần thông, Ông có thể phân thể. Chư vị cũng có thể phóng ra một số Pháp Luân, nhưng sẽ không có các loại hình thức và nhiều thể độc lập được như [Pháp Luân] mà tôi tu hiện nay.

Mọi người biết cái này to lớn đến thế, trân quý đến thế, là người hằng bao nhiêu thế hệ sáng tạo ra. Chư vị muốn trong một quá trình tu luyện mà tu luyện được ra

điều to lớn như của tôi tu thì đó là không thể, tuyệt đối không thể. Mọi người có thể tu xuất ra một Pháp Luân, đó là khẳng định. Pháp Luân này uy lực rất là lớn, nếu có thể thật sự đưa tới không gian này, Ông hễ động, thì quả thực quá ghê gớm rồi, là điều rất lợi hại. Ngay cả Pháp Luân mà chư vị tương lai tu luyện ra, [nếu] quay một cái ở không gian này, thì tôi xem chừng sẽ quét ra một trận cuồng phong vòi rồng lớn, Ông là điều có uy lực phi thường to lớn. Tại sao không để Ông hiển hiện ra ở xã hội người thường? Vì sao không để Ông khởi tác dụng thấu cho tới không gian này đi? Chính là vì uy lực của Ông thực sự quá lớn. Ngay cả để Ông khởi tác dụng tại không gian khác đã đủ bảo hộ chư vị rồi, khởi tác dụng rất lớn.

Đệ tử: Pháp Luân là ảnh thu nhỏ của vũ trụ, Thế giới Pháp Luân có to lớn như vũ trụ không?

Sư phụ: Không. Thế giới Pháp Luân là một thế giới đơn nguyên ở tầng thứ rất cao trong vũ trụ chúng ta. Vũ trụ to lớn lắm. Vì có một số học viên mới, [nên] có một số lời tôi không tiện giảng ra, họ không tiếp thu nổi. Trong vũ trụ rất rộng lớn này của chúng ta, có vô số các tiểu vũ trụ. Nhân loại là tồn tại trong một tiểu vũ trụ đó, mà trong những tiểu vũ trụ đó có vô số hệ ngân hà. Phật ở tầng thứ Như Lai mà nhìn một tiểu vũ trụ thì nhìn không tới biên [giới]; đại vũ trụ to lớn nhường nào, quá khứ là không để cho con người biết, nó quả thực quá to lớn rồi. Người ta trong quá trình tu luyện, thân thể sẽ khuếch triển ra ngoài, nghĩa là dung lượng thân thể cần to lớn lên, dung lượng thân thể sẽ lớn dần lên, tâm cũng lớn lên, tư tưởng cũng thăng hoa, tầng thứ cũng đang đề cao. Nhưng thân thể người thường bên này

thì nhìn không ra [những gì] biến hoá, vẫn giống như người thường, trừ phi tới lúc viên mãn, [thì các phần đó] chúng mới sẽ hợp với nhau. Ấy vậy ngay trong tích tắc khi hợp thành một ấy, thậm chí khi mà chư vị còn chưa có thể thể hội Pháp lực nơi người thường, thì đã đưa chư vị rời đi rồi. Bởi vì can nhiễu của nó đối với người thường sẽ quá lớn, đều là như thế. Tôi thường giảng, có những lão đạo [sỹ] tu luyện hằng bao nhiêu năm ở núi sâu, người ta tưởng rằng bản sự của họ rất là lớn, kỳ thực bản sự của họ rất nhỏ, thì mới cho phép họ khai phóng thần thông tại thế gian, nhưng mà hiện nay cũng rất ít [vị] mà có hiển thị cho người ta, họ cũng biết rằng không thể phá hoại xã hội người thường, nếu không chính họ cũng xong rồi.

Đệ tử: Chưa từng tham gia lớp [học Pháp Luân Đại Pháp] thì có thể tu xuất Pháp Luân hay không?

Sư phụ: Tôi giảng nhiều lần vấn đề này rồi mà, đọc sách cũng như nhau, chừng nào chư vị chân chính chiếu theo Đại Pháp mà tu, thì chư vị [cho dù] chính là một người đang ở nơi hẻo lánh nhất, cũng không thành vấn đề. Trong sách của tôi là có Pháp thân của tôi, mỗi từng chữ tại tầng thứ nông mà nhìn thì đều là những điều lớn như Pháp Luân, chư vị hể động niệm Ông đều biết hết, [vậy] cũng là như nhau, thật sự có thể tu thì có thể đắc. Tự đọc sách mà luyện, rồi tới điểm luyện công cùng luyện với các học viên tu lâu thì cũng được, chỉ cần chư vị chân tu thì đều có thể đắc. Mọi người biết, Thích Ca Mâu Ni không ở đây trên hai nghìn năm rồi, thời trước thời kỳ mạt pháp, có rất nhiều tăng nhân tu luyện xuất lai, có những người tu tới tầng thứ rất là cao. Không hề

nói rằng chư vị nhất định phải ở trước mặt Thầy, đích thân [Thầy] truyền thụ thì mới có thể tu.

Đệ tử: Con tại không gian này tu tới Thế giới Pháp Luân rồi, tại các không gian khác còn có rất nhiều 'con' nữa, cũng có thể tu tới Thế giới Pháp Luân chăng?

Sư phụ: Cái đó không nhất định. Nếu như họ tu được và hình thành một chỉnh thể cùng với chư vị, thì [họ] có thể tồn tại như hộ Pháp của chư vị, nhưng chư vị là chủ đạo, họ được tính là hộ Pháp và không khác nhiều so với phó nguyên thần. Nếu họ không tu được, họ cũng là các thể sinh mệnh độc lập, thế thì họ không được đâu. Chư vị đã tu và cũng chỉ là chư vị đặc, ai tu người ấy đặc.

Đệ tử: Pháp Luân Đại Pháp là tiệm ngộ, hỏi chúng con khi nào tiến nhập trạng thái tiệm ngộ?

Sư phụ: Khá nhiều học viên chúng ta đã tiến nhập trạng thái tiệm ngộ rồi. Khá nhiều học viên tu được tốt lắm, im ắng không nói, họ chính là không nói gì cả. Tôi giảng ở lớp tại Cấp Nhĩ Tân, tôi nói rằng trên bốn nghìn người ngồi ở đây, có bao nhiêu người có thể tu xuất lai, tương lai có bao nhiêu người đắc Đạo, tôi nói tôi vẫn không lạc quan, chính là để xem mọi người tu thế nào. Lẽ nào có thể nói hơn bốn nghìn người này một chốc một lát đều thành Phật, hơn bốn nghìn người đều tiến nhập trạng thái tiệm ngộ, điều đó là không khả năng. Ngay cả ở điểm luyện công mà luyện Pháp Luân Đại Pháp hỏi có bao nhiêu người tiến nhập trạng thái tiệm ngộ? Chân chính thực tu? Tiến nhập các trạng thái tiệm ngộ khác nhau, không có nói rằng chư vị hãy tiến nhập trạng thái tiệm ngộ thì liền đại hiển thần thông.

Tiện ở đây nói một vấn đề này, khá nhiều người chúng ta đã tiến nhập trạng thái tiệm ngộ rồi, nhưng

họ luôn e sợ. E sợ điều gì? Là vì xã hội nhân loại ngày nay tâm chấp trước quá lớn. Về phương diện này thì tôi nhấn mạnh rất nặng, tôi nói rằng công năng đã xuất ra thì đừng quản nó, thiên mục khai mở rồi cũng đừng truy cầu. Nhưng tôi bảo mọi người này: [Nếu] thiên mục chư vị thật sự khai [mở] rồi, chư vị không có tâm truy cầu gì, thì chư vị cứ nhìn thôi không sao cả. Thần thông của chư vị xuất lai thì ở chỗ không người mà vận dụng một chút cũng không có vấn đề gì. Nói rõ điều này cho mọi người, đừng khiến nó thành tâm chấp trước. Là Pháp của bản thân chư vị, chư vị vận dụng vận dụng Pháp của bản thân chư vị, cái đó là khác với tâm chấp trước. Hiện nay đã có người tiến nhập trạng thái tiệm ngộ rồi, tự họ e sợ, cứ ngấp ngừng và không dùng, [như thế] không được. Thiên mục của khá nhiều người đã khai [mở] rồi, họ vẫn cứ cảm thấy đó là ảo giác, như vậy không được đâu, đã khai [mở] rồi, có thể nhìn thì nhìn, không sao cả. Chấp trước và thể nghiệm là hai việc khác nhau.

Đệ tử: Hiện nay đã có người đạt tới 'tam hoa tụ đỉnh' không? Có [người] đắc chính quả chăng?

Sư phụ: Hiện nay có khá nhiều người đã vượt qua tam hoa tụ đỉnh. Bây giờ chưa có [ai] đạt viên mãn, đều đang tu tại quả vị, tu tại quả vị ở các tầng thứ khác nhau.

Đệ tử: Chúng con kể từ bây giờ bắt đầu khắc khổ luyện công và tu tâm tính, trong một năm rưỡi có thể đạt tu luyện xuất thế gian Pháp chăng?

Sư phụ: Không có hạn chế thời gian, tu hay không là vấn đề cá nhân của chư vị. Tu cao đến đâu, lực nhấn nại lớn ngần nào, sức chịu đựng được bao nhiêu, cũng là vấn đề cá nhân của chư vị. Chư vị nói Thầy quy định thời gian tu xuất lai cho chư vị, thì tâm của chư vị có

thể đạt tới điểm đó chăng? Tâm tính có thể thăng hoa tới đó chăng? Nhận thức về Pháp có thể đạt cao tới đó chăng? Tâm chấp trước tại người thường thì chư vị có thể buông xuống không? Khi đứng trước lợi ích cá nhân, trong các việc tranh đấu với người thì chư vị có thể buông xuống không? Đều là vấn đề tu của cá nhân, không có ai quy định cho chư vị, không có hạn chế thời gian. Người ta tu tới quả vị La Hán, có thể là tu lên đó rất mau chóng. Nhưng có người mà có thể cần tu cả một đời [mới tới quả vị đó], chính là tùy vào năng lực chịu đựng của bản thân chư vị, yêu cầu bản thân có nghiêm khắc hay không, đây đều là vấn đề cá nhân.

Đệ tử: Chúng con tu tới có thể tự bảo hộ mình rồi, nhưng chúng con còn muốn tu lên nữa, thì làm thế nào?

Sư phụ: Vừa rồi tôi đã giảng, Thích Ca Mâu Ni không còn tại thế nữa, đệ tử của Ông vẫn có thể tu lên. Chẳng hạn như Thầy quả thật không còn tại thế nữa, thì các Pháp thân của tôi vẫn còn mà, tôi cũng không hề thật sự tiêu mất, cũng không phải hình thần toàn diệt.

Đệ tử: Một số người vì tránh nạn mà [tới] luyện công, kết cục của họ sẽ thế nào?

Sư phụ: Bất kể ôm giữ tâm hữu cầu nào mà tới luyện công đều sẽ không đắc chính quả. Tuy nhiên người ta về việc nhận thức đối với Pháp, chư vị phải để người ta có quá trình nhận thức. Có rất nhiều người luyện công là vì trị bệnh mà tới đây, qua nhận thức dần dần thì mới biết có những điều tăng thứ cao. Hôm nay chúng tôi truyền Pháp tại tầng thứ cao, người ta là mới tiến vào lớp chưa biết ra sao, đột nhiên nghe nói truyền công lên tầng thứ cao, người ta thông qua chúng tôi giảng Pháp, [vậy là] họ nhận thức tới được. Chư vị để cho họ có một quá

trình như thế, ấy là khăng định. Họ là mang cái tâm tri bệnh, tránh nạn, dù họ mang theo tâm nào mà tới đây, họ cần phải buông cái tâm đó xuống, thì mới có thể đạt mục đích tu luyện. [Nếu không] ngay cả vì mục đích trừ bệnh khoẻ thân, họ mang theo lối suy nghĩ tránh nạn mà tới thì cũng không được.

Nạn là bản thân tạo thành, qua các đời tiếp nhau bản thân mình làm những điều bất hảo mà mắc nợ, thì phải hoàn trả. Những cái khổ chư vị chịu trong quá trình tu luyện, đó đều là nghiệp lực bản thân chư vị tạo thành [nay] cản trở chư vị. Nhưng đó cũng là ‘hảo sự’, chúng ta lợi dụng [chúng], dùng để đề cao tâm tính của chư vị, đó chẳng phải hảo sự sao? Có thể tu thành Phật và có thể thành ma, chính là đạo lý này. Có nghiệp lực tồn tại, trong mê thì mới có thể khiến chư vị tu luyện.

Đệ tử: Rất nhiều ‘tôi’ ở không gian khác là các tầng thứ không gian trong thân xác thật phải không?

Sư phụ: Không phải vậy, [họ] ở tầng thứ không gian khác mà chúng ta không nhìn thấy. Tại không gian tầng thứ đồng đẳng, thì ngoại trừ thân thể này mà nhân loại chúng ta có ra, còn có một không gian có thân thể người, người của không gian đó mạnh hơn nhiều so với chúng ta ở đây. Họ không có ‘danh’ và ‘lợi’, nhưng có ‘tình’, do đó họ có mang ‘sắc thân’. Hình dáng không khác mấy so với người chúng ta, trông phần nào dễ nhìn hơn chúng ta đây. Mà thân thể của họ có thể bay lơ lửng, họ không đi bộ, cho nên về cơ bản là không nhìn thấy chân, bay tới bay lui, có không gian như thế. Đây là không gian ngang bằng về tầng thứ.

Tôi lại giải thích một chút cho mọi người về vấn đề không gian. Các nhà khoa học chúng ta ngày nay nghiên

cứu phát hiện rằng, điện tử xoay quanh hạt nhân nguyên tử, vận chuyển của nó chẳng phải cũng tương tự như trái đất chúng ta xoay quanh mặt trời? Chẳng phải giống nhau sao? Hiện nay chúng ta chưa có kính hiển vi có thể nhìn thấy được trên điện tử có những gì, nếu chư vị có thể nhìn, thì có lẽ chư vị có thể phát hiện rằng trên bề mặt đó có các thể sinh mệnh. Tôi từng giảng, điều này là phù hợp với nhận thức của vật lý học chúng ta hôm nay, nhưng các biện pháp của khoa học chúng ta hiện nay vẫn còn cực kỳ hữu hạn.

Đệ tử: Rất nhiều học viên cực kỳ miễn cảm về hoàn cảnh chung quanh, về khí bệnh, và khí đen, đó là chuyện gì?

Sư phụ: Loại học viên này đều đang sắp sửa xuất công, nhưng vẫn chưa ra khỏi tầng thấp luyện khí. Tại hình thức cao nhất của luyện khí, khi đã tiến nhập trạng thái 'nãi bạch thể' đều sẽ có thể hiện như thế. Nhưng ấy là một quá trình rất ngắn tạm thời, chư vị đừng quản nó, không phải e sợ, cứ kệ nó. Chư vị e sợ quá mức thì cũng là một loại tâm chấp trước, đừng quan tâm nó, hết thấy đều coi như là tất nhiên, cứ tùy kỳ tự nhiên là được. Bước qua khỏi tầng thứ này, chư vị sẽ không thể nghiệm [điều này] nữa, sau khi xuất công thì thân thể chư vị sẽ được công bao bọc. Những khí đen khí bệnh kia chính là không tiến nhập nổi vào thân thể chư vị nữa, do đó không có cảm giác [đó] nữa.

Đệ tử: Có những học viên không ngừng đề cao tâm tính, nhưng ngồi đả tọa không thể song bàn [xếp cả hai chân], cương chế dùng vật nặng đè xuống, dùng dây trói buộc thì có được chăng?

Sư phụ: Quá khứ có những hoà thượng khi ngồi đả tọa, theo tôi biết là dùng tảng đá mài, cối đá ấn xuống,

nhưng dù là dùng đá mài hay cối đá cũng vậy, đều là xuất phát từ tự nguyện, họ bảo người ta làm [giùm]. Nhưng mà đạo sỹ thì không làm thế, Đạo gia dẫn dắt đồ đệ chỉ dẫn một người hai người, trong đó chỉ có một người là chân truyền. Quản đồ đệ rất nghiêm, hơi một chút là đánh đập đồ đệ, họ không quan tâm chư vị chịu đựng hay không, cứ khiến chư vị vượt qua. Cho nên họ thường đều chọn biện pháp mạnh, buộc chân đệ tử lại, trói tay ra sau lưng, tự chư vị không tháo ra được, có nằm xuống chư vị cũng không tháo ra được, do đó có những [đồ đệ] đau quá ngắt đi. Quá khứ là có làm như thế, tu luyện thời đó rất là khổ.

Ngày nay chúng ta không yêu cầu như vậy, vì môn chúng ta là trực chỉ nhân tâm mà tu, cho nên, chúng ta coi việc đề cao tâm tính người ta là cực kỳ quan trọng. Mà tu luyện hình thể được coi là vị trí thứ hai; chư vị cần hết sức nhẫn chịu, kéo dài thời gian ngồi song bàn của chư vị. Nhưng không thể quy định mang tính cứng nhắc, tại sao? Như mọi người biết thời đại Thích Ca Mâu Ni có 'giới luật', vì khi Thích Ca Mâu Ni còn tại thế là không có kinh sách, không lưu lại văn tự nào cả. Sau khi Thích Ca Mâu Ni rời khỏi thế gian, người sau nhớ lại những lời Thích Ca Mâu Ni từng giảng mà chỉnh lý ra thành kinh sách. Thích Ca Mâu Ni khi còn tại thế đã chế định rất nhiều quy định tu luyện, coi đó là 'giới quy', những điều này là có văn tự lưu lại. Nhưng chúng ta hôm nay có Pháp ở đây, cho nên không có giới luật. Tu hay không tu, có thể tu hay không, đủ hợp cách không, đều là lấy Pháp tới đo lường, do đó chúng ta tu luyện không đặt ra quy định mang tính rập khuôn cứng nhắc. Mọi người nghĩ xem, đã tới thời mạt kiếp rồi, có những

người hoàn toàn không còn tốt nữa, không trong [phạm vi] hoá độ nữa, mà là trong [phạm vi] tiêu huỷ. Khi [tôi] mở các lớp học tập, có thể có những người như thế cũng vào, có thể là do lôi kéo vào. Khi chư vị bảo họ làm như [trong câu hỏi], có thể sẽ gãy xương, cho nên chúng ta không có quy định mang tính cứng nhắc. Mà chọn theo phương pháp tự nguyện, chư vị có thể nhẫn, thì cứ tận sức nhẫn chịu. Nhưng tôi bảo mọi người này, thật sự muốn tu, người mà thật sự cảm nhận được uy lực của Pháp đều có thể tu, chư vị hãy đặt công phu, không ngại gì thì cứ thử làm đi, sẽ không thành vấn đề.

Đệ tử: Vũ trụ có biên [giới hạn] hay không?

Sư phụ: Vũ trụ là có biên, nhưng chớ có thăm dò cái này. Biên [duyên] ấy quá to lớn, ngay cả tại tầng thứ Như Lai mà nói về 'biên của vũ trụ' thì cũng là biên của tiểu vũ trụ thôi. Mà tiểu vũ trụ này, đừng nói tới nhân loại, ngay cả Phật Như Lai cũng coi đó là vô biên vô tế, là không thể thăm dò, nó là phi thường vô cùng rộng lớn.

Đệ tử: Trong [tạp chí] «Cửa Sổ Văn Nghệ» viết một con mãng xà từng dẫn đường cho Thầy Lý Hồng Chí, có phải thật vậy không?

Sư phụ: Đó là «Cửa Sổ Văn Nghệ» đứng ở góc độ tác phẩm văn nghệ mà biên soạn ra. Học viên đó đã nghe hai khoá học, lý giải không sâu. Nghe xong khoá lần thứ nhất, anh này bèn bắt đầu viết, anh ta kích động lắm, anh ta nhìn nhận rằng Pháp này quá tốt, nên cầm bút viết. Nghe khoá học lần thứ hai thì anh này nghe trong khi ôm giữ lối nghĩ sẽ viết ra điều gì đó. Như mọi người biết, chỉ có tĩnh tĩnh mà nghe thì mới có thể lĩnh hội, do đó anh này vẫn là chưa lĩnh hội được, vậy là viết ra hình thức tác phẩm văn nghệ như mọi người chúng ta thấy.

Một số chuyện là có ‘gia công’ nghệ thuật, câu chuyện măng xà là không tồn tại. [Còn] nói Bồ Tát Quán Âm là sư phụ của tôi, đó cũng là phần gia công nghệ thuật chứ không tồn tại. Nhưng mục đích của anh này là tốt, chính là muốn tuyên dương Pháp này, động cơ là tốt, điểm này là phải khẳng định. Vì lý giải của anh ta còn có hạn, nên viết ra tác phẩm như thế. Tác phẩm văn nghệ mà, anh này vốn dĩ đứng ở góc độ văn nghệ mà viết. Vì tiểu thuyết là có thể khoa trương, tính cơ dân có thể to lắm. [Mọi người] đừng coi nó như là điều gì chỉ đạo chúng ta học tập là khả dĩ rồi. Còn như ‘ngũ giới’ và ‘thập ác thập thiện’ ở trong đó thì đều là trong Phật giáo nguyên thủy. Chúng ta không giảng ‘giới’, tiêu chuẩn của tu hay không tu thì chúng tôi đã giảng cho mọi người ở trong Pháp rồi.

Đệ tử: Khác biệt giữa “huyền Pháp chí cực” và “toàn Pháp chí hư” là gì.

Sư phụ: ‘Huyền Pháp chí cực’, điều chúng ta giảng là một danh từ khái quát. Đây là vấn đề lý giải thời đầu truyền Pháp. Không phải chữ “huyền”, mà nên phải là chữ ‘toàn’ trong từ ‘toàn chuyển’. Pháp chúng ta vốn là Pháp viên dung, do đó Ông là xoay chuyển, Pháp Luân có hình thức biểu hiện tựa như bánh xe. ‘Toàn Pháp chí cực’, không sai, có thể đạt tới cảnh giới rất cao, đạt tới cực điểm, là ý tứ đó. ‘Toàn Pháp chí hư’, đây là danh từ trong quá trình chúng ta tu luyện, cũng là một chú quyết trong bài công [pháp] của chúng ta.

Chư vị biết về chú quyết, nó có thể dẫn mời Giác Giả tới, hoặc Giác Giả trong pháp môn tu luyện ấy, hoặc Giác Giả có thành tựu trong pháp môn ấy tới để hộ Pháp cho chư vị, gia trì chư vị; nó có thể có loại tác dụng như thế.

Trong tôn giáo thì chú ngữ cũng là khởi tác dụng này. Còn nếu nói niệm chú quyết [thì] tăng trưởng công, đó là hoàn toàn không thể nào; nó chỉ có tác dụng kia thôi. [Về từ] ‘chí hư’, cũng là nói đến tầng thứ rất cao. Cảnh giới người ta không nhìn thấy [được] gọi là ‘hư giới’, chính là ý tứ đó. Trong Đạo gia thường xuất hiện danh từ đó, trước khi ‘thái cực’ còn chưa hình thành thì gọi là ‘thái hư’, chính là nó rất nguyên thủy rất cao.

Đệ tử: Khi đả tọa thì để thời gian lâu hơn, [bèn] mặc niệm khẩu quyết lặp lại nhiều lượt, [chẳng hạn] niệm hơn nghìn lần, thì sẽ làm Pháp Luân biến hình hay không?

Sư phụ: Niệm khẩu quyết là có chỗ tốt, niệm hơn nghìn lượt cũng sẽ không khiến Pháp Luân biến hình. Đương nhiên thuận theo việc chư vị khai công khai ngộ thì chư vị sẽ minh bạch, tới tầng thứ rất cao chư vị không thể niệm khẩu quyết, chư vị niệm thì lực chấn động sẽ quá lớn, chư vị cứ niệm mãi thì chấn [động] tới mức người ta không chịu được, u u [váng cả đầu].

Đệ tử: Có những học viên sau khi luyện công, cái đầu tựa như tách nứt ra là vì sao?

Sư phụ: “Tách nứt” ra là đúng đấy. Chúng ta giảng ‘khai đỉnh’, [nói] “tách nứt” ra là đúng, có người khi nứt ra thì [chỉ] ‘pa’ một tiếng, không có cảm giác quá lớn. Có người khi nứt ra là từ từ, khó chịu lắm. Nhưng các sự việc là cần nhìn từ hai phương diện, có những người không buông bỏ tâm chấp trước, không muốn trừ bỏ những thứ bất hảo được chiêu dẫn tới, khi luyện công thì Pháp là cần thanh lý rút chúng đi, chúng bèn khiến chư vị đau đầu, không để chư vị tu chính Pháp, cũng sẽ xuất hiện loại tình huống này. Then chốt là để xem chư

vị có thể tu hay không, có thể dùng Pháp để đo lường không, vứt bỏ những thứ đó đi.

Đệ tử: Có người luyện công đầu đổ mồ hôi lạnh, tiếp cận trạng thái ngất xỉu, vậy nên làm thế nào?

Sư phụ: Loại hiện tượng này là có thể [xảy ra], ở lớp học của chúng ta là có người như vậy, ở lớp nào cũng có. Tại sao? Vì khi cần thanh lý thân thể tổng khứ bệnh, đều phản ứng rất mạnh mẽ. Tuy nhiên ở điểm luyện công thì thông thường sẽ không mãnh liệt thế, bởi vì nó là bị trừ đi từ từ. Nếu cá nhân ấy rất khá, tôi nghĩ [đó] cũng là bình thường. Nếu như người đó không nghiêm khắc yêu cầu tự thân, vị ấy buông lơی cấu thả, biểu hiện ra lúc này luyện công này, lúc khác luyện công khác, cũng không ổn định, tâm tính không cao, thì có thể là vấn đề. Có thể khuyên họ tạm dừng lại, hỏi xem họ từng luyện công gì chẳng, hoặc từng lầm lỗi việc nào đấy, qua quãng căng thẳng đó rồi hãy luyện lại xem, vì hiện nay người tới luyện công không thể đảm bảo đều là người tu luyện chân chính.

Đệ tử: Xoa bóp huyết vị thì có khả dĩ chẳng?

Sư phụ: Chúng ta không làm cái xoa bóp huyết vị nào cả, tu luyện thể gian Pháp không bảo trị bệnh cho người khác, không hề có thứ này. Người chân tu là không có bệnh, Pháp thân của tôi đều gỡ bỏ cho chư vị rồi, cần làm gì thì đã làm rồi, không có chuyện xoa bóp huyết vị. Nghiệp lực của người tu luyện thì xoa bóp có thể trừ bỏ đi chẳng? Chư vị xoa bóp cho người khác sẽ mang theo công, chúng ta cũng không hề chủ trương [làm thế]. Nếu [chư vị] là bác sĩ thì không thành vấn đề, là vì đó là nghề nghiệp nơi người thường của chư vị.

Đệ tử: Phó ý thức của người ta là theo người ta suốt đời, nó có tác dụng gì?

Sư phụ: Phó ý thức của người ta chủ yếu là khiến người ta không làm điều xấu trong trạng thái vô ý thức. Khi chủ ý thức người ta rất mạnh thì nó vẫn là không trông nom được.

Đệ tử: Con ngồi đã toạ đôi khi có thể xếp bằng rất là lâu, đôi lúc chỉ có thể 10 phút, nguyên nhân là vì sao?

Sư phụ: Cái đó bình thường mà, xếp bằng cũng là tiêu nghiệp, ‘khổ cái tâm chí’, ‘nhọc cái gân cốt’. Chúng ta nhọc cái gân cốt như thế nào? Đó là thời gian luyện công tăng lên, xếp bằng khó chịu hơn, chủ yếu là thể hiện ở hai phương diện ấy. Bản thân việc ‘nhọc cái gân cốt’ chính là quá trình tiêu nghiệp và đề cao. Ngồi xếp bằng chẳng phải tiêu nghiệp sao? Mà nghiệp ấy không có nói là lập tức đẩy hết [nghiệp] vào chân. Nó là từng cục từng khối, [đẩy] vào một khối, đau không chịu nổi, tiêu qua đi, rồi thư giãn. Ngồi xếp bằng thông thường là khó chịu một chập, thư giãn một chập, rồi lại khó chịu, đều là như thế. Chư vị tiêu bỏ khối nghiệp ấy, thời gian lần xếp bằng ấy lâu lên. Nhưng khi nghiệp tới, chư vị vừa xếp bằng thì có thể rất khó chịu. Nhưng khi chư vị có thể nhẫn vững vàng, thời gian ngồi xếp bằng sẽ cũng thế, nguyên vốn có thể xếp bằng lâu ngàn nào, thì vẫn có thể xếp bằng lâu ngàn nấy, chỉ là đau khó chịu thôi.

Đệ tử: Uống rượu phải chăng có thể dẫn tới việc các thể sinh mệnh mà người luyện công luyện ra ly khai thân thể?

Sư phụ: Phải rồi. Hút thuốc cũng sẽ dẫn tới việc như thế. Chư vị hễ [để] thứ đó hun vào, thì chúng sẽ không

ở lại trên thân chư vị nữa, sẽ không còn gì cả, người khác nhìn thấy trên thân chư vị không có công. Chúng tôi giảng rồi, muốn tu luyện chân chính, thì ngay cả chút tâm chấp trước ấy còn không bỏ được ư? Không được coi tu luyện như trò đùa con trẻ, đây là một vấn đề rất nghiêm túc. Chúng tôi không nói nhân loại sẽ đụng phải phiền toái lớn như thế nào, [và không nói vấn đề] tu để bảo đảm mạng sống, chúng tôi không giảng cái đó, cũng không lấy cái đó làm động lực thúc đẩy chư vị tu luyện. Chúng tôi chính là giảng rằng, tu luyện chân chính chẳng phải giải quyết vấn đề vĩnh viễn của cá nhân chư vị sao?

Trong Phật giáo người ta giảng 'lục đạo luân hồi', nói rằng người ở xã hội người thường, chư vị cảm thấy thời gian rất dài, nhưng từ không gian có thời gian dài hơn mà nhìn, thì thời gian của nhân loại trôi qua nhanh chóng phi thường. Hai vị kia ngồi đó nói chuyện, ngoảnh đầu lại thì thấy chư vị được sinh ra; chuyện trò đôi lời rồi quay đầu nhìn thì thấy chư vị đã trăm tuổi [qua đời] và chôn xuống đất rồi. Người ta cứ chi không tận dụng giai đoạn có thân thể người này mà tu luyện để bảo trụ thân thể người? Trong Phật giáo giảng, hể nhập lục đạo luân hồi, khó nói được chư vị chuyển sinh thành thứ gì đó. Chuyển sinh thành động vật, [thì có lẽ] phải mấy trăm năm mấy nghìn năm mới có thể lại một lần được thân người. Nếu chuyển sinh thành tảng đá, tảng đá ấy mà chẳng tan nát, thì chư vị không ra được, vạn năm không ra. Động vật là không được phép tu, nhưng bản thân chúng [nếu] có điều kiện tiên thiên [thì] có thể tu, đó là hoàn cảnh tự nhiên tạo thành, nhưng không cho phép chúng tu lên cao công, hể xuất được cao công, thì chúng chính là ma. Vì chúng không có bản tính người,

cho nên phải giết chúng, động vật tu lên cao thì sẽ phải giết chúng, sét đánh chúng. Vì sao chúng muốn phụ thể? Chúng muốn đắc được thân thể người, đắc thân thể người thì có thể đường đường chính chính mà tu. Quá khứ là như thế, chúng có thân thể người thì cho phép chúng tu, ngày nay [dù] có thân thể người cũng không được đâu. Các vị muốn tu, muốn đắc Pháp, thì các vị phải bị tẩy não tới nơi người thường mà đắc, hiện tại đã quy định chết cứng [như thế] rồi. [Trong trạng thái] minh bạch rõ ràng mà tới người thường đều không được, [phải] tẩy não rồi tu trong ngộ. Điều gì cũng biết cả, hỏi ai chẳng đến tu? Vị Phật kia còn muốn đề cao tăng thứ, tới người thường chịu khổ, thì cũng phải tẩy não. Chứ minh bạch rõ ràng cái gì cũng thấy cái gì cũng biết thì ai mà chẳng tu? Thế thì không tồn tại vấn đề đề cao nữa. Ý là muốn bảo cho mọi người rằng tu luyện là việc rất nghiêm túc, bất kể chấp trước nào cũng sẽ ảnh hưởng tu luyện.

Đệ tử: Các bà đã qua thời mãn kinh, không còn kinh nguyệt nữa, thì có thể tu chăng?

Sư phụ: Các bà đã qua thời mãn kinh, không còn kinh nguyệt nữa, có thể khi tu luyện sẽ từ từ có. Có những phụ nữ cao tuổi quả thực cần tận dụng thời gian, có những người trong số họ nếu không tận dụng thời gian thì sẽ không được đâu. Hễ nói tận dụng thời gian bèn tận sức luyện động tác, [thực ra] nên minh bạch rằng tu tâm tính mới là quan trọng nhất. [Trường hợp] cực cá biệt về phương diện này là sẽ có chậm hơn, nhưng [ai tu luyện] bình thường thì hẳn đều sẽ có.

Đệ tử: Vì sao học viên có những chỗ đau, nhưc đầu, đau bụng...

Sư phụ: Các loại phản ứng trong luyện công đều là bình thường. Tiêu nghiệp là không có không khó chịu, trừ bệnh là khó chịu lắm. Có những học viên chuẩn bị xuất công, cái công ấy trên thân chực vị, mà không chỉ là hơn vạn loại công năng. Mỗi công đều là khối vật chất cao năng lượng có năng lượng rất lớn, mật độ rất cao, và uy lực rất mạnh; [nó] hễ động một chút trong thân thể chực vị thì chực vị đều sẽ khó chịu. Ngoài ra các công với hình thái khác nhau, công năng với hình thái khác nhau, các thứ thuật loại với hình thái khác nhau, sẽ thể hiện xuất lai ở thân thể chực vị, chúng hễ động thì chực vị đều khó chịu. Chực vị nói chúng là bệnh, [thì] chực vị nói xem chực vị như thế làm sao tu? Chực vị hãy chân chính chiếu theo Pháp mà tu, chực vị sẽ phát hiện hết thấy đều là bình thường.

Có người trước đây trên thân có phụ thể. Có khí công sư từng bảo họ: 'Trên thân của anh có phụ thể là mãng xà'. Anh này vẫn luôn cảm thấy là có mãng xà phụ thể. Tôi bảo anh ta, nói rằng bây giờ anh không còn [phụ thể] nữa, anh ta vẫn không tin, anh này vẫn nhìn nhận rằng [nó] đang động tới động lui trong thân thể mình. Được rồi, người cho rằng đó là phụ thể, [thể thì] trạng thái đã có khi mãng xà từng ở đó sẽ phản ứng ra trên thân thể anh ta. Chừng nào anh ta chưa bỏ cái tâm đó, thì nó còn không dừng, chính là để chực vị tống khứ cái tâm đó. Nếu như để nó trở thành một loại mà chấp trước vào đó, thì sẽ khó bỏ, qua thời gian rất lâu người ta mới bỏ đi.

Đệ tử: Đối đãi với công năng như thế nào, chẳng hạn thiên mục nhìn thấy một số thứ và ánh sáng, thì có nhìn hay không nhìn?

Sư phụ: Có thể thấy được thì cứ nhìn thôi, khi luyện công mà tĩnh tĩnh quan sát, đó không thuộc về chấp trước.

Đệ tử: Có học viên khai thiên mục và nhìn thấy một số cảnh tượng, còn phụ đạo viên không có công năng và không nhìn thấy.

Sư phụ: Nhìn thấy được và không nhìn thấy được là căn cứ theo trạng thái tiệm ngộ của những người khác nhau tu luyện tại các tầng thứ khác nhau. Ngay cả đã đạt tiệm ngộ cũng không nhất định là hễ chư vị có công rất cao, thì sẽ khai mở rất cao cho chư vị, và công của họ rất thấp thì khai mở rất thấp [cho họ], là không giống nhau. Vì tầng thứ cao thấp của thiên mục không thể quyết định tầng thứ cao thấp của công của người ta. Căn cứ theo nhân tố và điều kiện của tự thân, theo nguyên nhân nhiều phương diện mà quyết định xem chư vị nhìn được rõ hay nhìn không rõ, hoặc nhìn thấy hay nhìn không thấy, là nguyên nhân nhiều mặt quyết định ra. Nó không thể nói lên rằng người ấy tu luyện tốt hay không tốt; nhất định phải chú ý điểm này. Nói ‘tôi đã khai thiên mục rồi, tôi có công cao hơn người khác’ thì đó là nhận thức sai lầm.

Chính nơi Trường Xuân chúng ta chẳng phải xuất hiện người như thế? Anh ta mở thiên mục rồi, cảm thấy giỏi hơn mọi người. [Anh ta] nói rằng trên thân người này có phụ thể, người kia là có gì đó, đều là tự anh ta nghĩ ra thôi. Làm loạn một hồi ở điểm luyện công chúng ta, cuối cùng anh ta không phục ai cả, anh ta nói anh ta cao hơn cả tôi. Vì thế chúng ta không được lấy việc khai mở thiên mục để đo lường ai tu tới tầng thứ cao ngần nào. Trong tình huống bình thường thì [chúng là]

tương phụ tương thành với nhau. Chúng ta có những [trường hợp] đặc biệt tốt, vẫn không để họ nhìn, đợi tu luyện tới rất cao thì mới để họ nhìn, do đó không được lấy cái đó để đo lường tốt xấu.

Từ nay về sau mọi người dù có thể gặp được tôi hay không gặp được tôi cũng vậy, chính là như vừa có người đề cập đến, nói rằng Thầy nếu không có mặt thì chúng ta làm sao đây? Bấy giờ khi Thích Ca Mâu Ni còn tại thế cũng có người từng hỏi: ‘Thưa Sư tôn, khi Ngài không tại đây, thì lấy ai làm Thầy?’ Thích Ca Mâu Ni nói: ‘Hãy lấy Giới [luật] làm Thầy’. Còn chúng ta là ‘dĩ Pháp vi Sư’ [lấy Pháp làm Thầy]. Phải lấy tâm tính cao thấp ngần nào làm tiêu chuẩn đo lường tu luyện tốt xấu ra sao, không được lấy công năng lớn nhỏ ngần nào làm tiêu chuẩn. Nếu không thì chẳng phải đều chạy theo truy cầu công năng? Công năng là những thứ mang kèm tới trong quá trình chur vị tu luyện. Công năng xuất lai trong tu luyện tại thế gian Pháp đều là bản năng của người, thuận theo việc tư tưởng con người trở nên phức tạp, mà dần dần thoái hoá.

Thuận theo thời gian chur vị tu luyện, chúng sẽ tự nhiên xuất lai. Chur vị phản bốn quy chân, khi quay trở về, thì mới có thể đưa bản tính người ta tái hiện. Họ nhìn rõ đến đâu cũng không nhìn thấy tầng thứ mà tôi nhìn thấy. Họ nhìn rõ đến mấy thì vẫn cách rất xa với chân lý tối cao của vũ trụ. Điều họ thấy chỉ là thể hiện ở một tầng thứ nào đó, không được coi đó là chân lý. Người ta trong quá trình tu luyện, dùng một tầng thứ nào đó làm tiêu chuẩn đo lường thì là không đúng. Giảng “Pháp vô định Pháp”, chính là đạo lý này, không được lấy thể hiện ở một tầng nào đó làm chân lý. Pháp vô định Pháp,

Pháp tại một tầng thứ nào đó chỉ khởi tác dụng ở một tầng thứ đó. Cho nên họ nhìn thấy những thứ ở một tầng thứ nào đó, trạng thái của tầng thứ ấy, lại nếu nhìn được rất rõ ràng thì bèn hiu hiu tự mãn, [kỳ thực] đó là những gì ở tầng thứ rất nông cạn thôi, nhất định phải nhớ kỹ điều này.

Đệ tử: Trẻ em tu luyện có buộc phải làm năm bài công pháp chẳng?

Sư phụ: Trẻ em có thể luyện nhiều thì luyện nhiều, có thể luyện ít thì luyện ít. Mục đích chủ yếu của tu luyện là đề cao tâm tính người ta, do đó đối với trẻ nhỏ thì giảng thêm những điều liên quan tới phương diện tâm tính là có chỗ tốt cho chúng. Khi tôi còn rất ít tuổi hoàn toàn không luyện nổi những thứ ngoại hình, [nên] chủ yếu là tu về tâm tính. Ngày nay có những trẻ nhỏ, chư vị chớ coi chúng như trẻ nhỏ bình thường. Có những đứa trẻ rất xuất sắc, là vì từ đầu khi định rằng chúng tôi sẽ làm sự việc này, thì có những người ở tầng thứ rất cao đã hạ xuống theo. Khi tôi tới [thế gian này], thì các tầng thứ đều có người theo đó mà hạ xuống đây, họ đã dự tính được tôi sẽ làm sự việc này. Nhất là thời kỳ gần đây, trong tiểu vũ trụ này và trong hệ Ngân Hà chúng ta là đặc biệt nhiều [vị] đã tới. Vì sớm hơn một chút, thì họ dự tính không ra, chỉ vào đoạn thời gian ngay trước lúc tôi ra công chúng, thì họ biết được, nhìn thấy sắp xuất hiện việc gì rồi, nên có không ít [các vị] đã theo đó mà xuống. Tới để làm gì? Tới đắc Pháp. Họ biết rằng Pháp trước đó đã bị bại hoại rồi, [nên] cần rèn luyện lại từ mới đầu. Chư vị chớ coi họ như những người bình thường, họ đều rất là xuất sắc, nhưng không phải là trẻ

con của ai cũng đều như vậy cả, [chỉ] có một bộ phận trẻ con là rất khá.

Đệ tử: Làm sao biết được bản thân mình luyện tới tầng thứ nào?

Sư phụ: Chúng ta có học viên đã đạt tới trạng thái tiệm ngộ, có học viên sẽ dần dần đạt tới trạng thái tiệm ngộ. [Nhưng ai] đã đạt tới hoặc chưa đạt tới ấy, hoặc chưa vị là nhìn được rõ cũng vậy, nhìn không rõ cũng vậy, ở điểm luyện công thì sau khi luyện công xong, khi chia sẻ với nhau thì có thể nói một chút cho mọi người, không sao. Chưa vị nói mà không ôm giữ tâm lý hiển thị, [thì] đối với toàn thể tu luyện chúng ta là có chỗ tốt. Có người bảo rằng thiên mục nhìn thấy gì cũng không thể nói, hễ nói thì thiên mục sẽ đóng lại, cái này là điều mà trong tu luyện quá khứ đã được người ta nhận thức chung như thế, [thực ra] không phải là vì họ nói nên thiên mục mất đi. Mọi người nghĩ xem, thời phổ cập khí công thì [những người] luyện công nào có ai rất coi trọng đức? Rất ít là tu luyện chân chính, họ không biết coi trọng đức, nhìn thấy sự tình gì thì họ nói ra, mang theo chấp trước cá nhân của bản thân họ, mang theo tâm lý hiển thị của bản thân họ, vậy thiên mục đương nhiên sẽ bị đóng lại.

Còn có người mà những gì dù nên nói hay không nên nói thì họ đều nói ra, do đó thiên mục của họ bèn phải đóng lại, chính vì nguyên nhân ấy. Còn nếu là để đề cao nhận thức về Pháp, giúp nhau tìm hiểu, tôi nói rằng sẽ không có vấn đề gì cả, điểm này là cần phân biệt rõ. Nếu thiên mục của họ bị đóng lại, bị thương, thì đó là vì họ nói lời mà không nên nói cho người thường hoặc mang theo tâm lý hiển thị. Tâm hiển thị của người luyện

công chẳng phải là thể hiện của tâm chấp trước? Nên bèn phải đóng lại. Thời đầu khi thiên mục một số người bị đóng lại cũng là cho họ một cơ hội, khi họ nhìn được rõ hoặc không rõ, có những lúc nhìn thấy, có những lúc nhìn không thấy, chính là đang cảnh tỉnh họ, nhưng những người đó không ngộ ra, cuối cùng đã đóng lại triệt để. Có người quả thực là bị thương [thiên mục], bị thương rất nghiêm trọng.

Đệ tử: Đắc chính quả và viên mãn, là ở tầng thứ nào?

Sư phụ: Vấn đề này thì tôi đã giảng rồi. ‘Đắc chính quả’, tới quả vị La Hán thì là chính quả rồi. Viên mãn thì là tu luyện kết thúc, thông thường để nói đã đắc chính quả và đã khai công, chính là cả hai đồng thời tu luyện kết thúc ấy là ‘viên mãn’.

Đệ tử: Sau này tu luyện như thế nào? Có gì khác với người thường?

Sư phụ: Vẫn là phải ở nơi người thường mà chịu khổ giống như người thường. [Dù] chư vị đã đắc quả vị La Hán, những trẻ nhỏ vợ vẫn nơi người thường có khi còn mụ lỵ chư vị, vì chư vị vẫn tu luyện nơi người thường, vẫn cần tiếp tục tống khứ các tâm của chư vị. Có người, người có căn cơ rất cao, những tâm của họ đã trừ bỏ đi rất tốt rồi, [vậy] có thể cần cho chư vị quay lại một lần nữa. Tu luyện thông thường, tu luyện chính thường, [qua] một quá trình là viên mãn rồi; có những người là xuất hiện phản hồi lại cho chư vị, để chư vị phản hồi lần hai. Nếu chư vị vẫn tu lên cao nữa, [thì] quay lại lần ba; đã tu qua hết rồi, lại phản hồi lại để chư vị tu. Là tu tới cao hơn nữa mà, chính là sẽ xuất hiện vấn đề này, cho nên chư vị vẫn cần ở nơi người thường mà tu. Nếu như nói chư vị tu thành quả vị La

Hán rồi, không ai còn tạo thành phiền toái cho chư vị nữa, nơi người thường ai cũng không gây rắc rối cho chư vị nữa, chư vị thoát ly hoàn cảnh này thì làm sao tu đây! Nếu như [sinh mệnh] tạo phiền phức cho chư vị không phải là người thường, ở người thường xuất hiện những vị Phật, Bồ Tát, La Hán nào đó, tới tạo thành phiền toái để trừ bỏ tâm chấp trước cho chư vị, điều đó là không thể nào. Ngay cả Sư phụ an bài các việc phiền toái cho chư vị, an bài những sự tình đó, an bài hết thấy các nạn, thì cũng đều là lợi dụng người thường tới làm, người thường tới can nhiễu chư vị, tại hoàn cảnh người thường mà đề cao.

Đệ tử: Một số học viên tham gia lớp học rồi, lại đi tham gia công pháp khác, nhưng vẫn muốn tiếp tục tu luyện Pháp Luân Đại Pháp thì làm thế nào?

Sư phụ: Loại người này họ thường là ngộ tính có phần kém, nhưng chúng ta giảng tu luyện là phải tuý duyên. Người ta muốn đắc, thì họ học Pháp Luân Đại Pháp, không ai bắt họ tới học; họ cảm thấy Pháp Luân Đại Pháp không hay, thì họ không học nữa. Sau này họ lại cảm thấy Pháp Luân Đại Pháp là tốt, thì họ lại tới học; vậy là các vị có thể học thì các vị tới học là được rồi. Có thể tu được hay không là vấn đề cá nhân của họ. Còn nói đến việc có thể tiến vào nhóm Pháp Luân Đại Pháp chúng ta ở đây và trở thành đệ tử chân tu, thì chúng ta cần trình trọng nói với họ: Các vị tu nơi chúng tôi đây, thì phải là tu luyện đơn nhất, chuyên tâm tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, nếu không các vị sẽ chẳng đắc được gì, các vị ở đây luyện loạn không chuyên nhất thì vô dụng. Chúng ta có thể thiện ý giảng cho họ, đừng nói: Các vị không được luyện công nơi chúng tôi đây. Chúng ta

cũng không có quyền lực gì, không có vốn liếng mệnh lệnh cho người khác, chỉ có thể khuyên người ta, khuyến thiện, khuyến thiện.

Đệ tử: Tình huống mở các lớp ở các nơi, hình thức toàn quốc của Pháp Luân Đại Pháp như thế nào?

Sư phụ: Hiện nay [về việc] mở lớp Pháp Luân Đại Pháp [tôi] tạm thời đều từ chối. Nguyên nhân từ chối chính là hiện nay tôi có rất nhiều việc cần xử lý, sự tình về các phương diện đều cần phải xử lý. Còn như nói về sau này làm thế nào, bây giờ còn chưa có kế hoạch. Đợi sau khi xử lý xong, căn cứ tình huống xử lý mà quyết định. Nói về tình huống phát triển của Pháp Luân Đại Pháp, tôi có thể bảo chư vị: Pháp Luân Đại Pháp chúng ta hiện nay người truyền người, học viên học Pháp Luân Đại Pháp có số người đã khá quan lắm, tôi nói rằng có mấy chục vạn rồi. Là vì mỗi khi tôi tới một thành thị mở lớp, thì đều có người từ các thị, huyện địa phương tới, hầu như không để sót mất huyện nào. Như thế, hễ trở về thì họ sẽ truyền tới truyền lui, cứ vậy mà tiếp tục truyền, cho nên phát triển đã rất nhanh, số người rất nhiều rồi. Hồ Bắc có một huyện thành nọ, từ hồi đầu có hai người học, hiện giờ phát triển đến hơn nghìn người, những sự việc như thế có nhiều ví dụ lắm. Có [người] tới luyện ở điểm luyện công, có [người] không tới luyện ở điểm luyện công, rất khó thống kê con số cụ thể.

Đệ tử: Người từng bị bệnh tâm thần và người bệnh động kinh có thể luyện công hay không?

Sư phụ: Tôi khuyên mọi người, đừng đưa những người như thế tới điểm luyện công của chúng ta hoặc lớp học của chúng ta, chư vị xử lý không khéo thì là tới phá hoại Pháp chúng ta. Nếu như họ phát bệnh tại lớp

hoặc ở điểm luyện công chúng ta, người ta đều sẽ nói là luyện Pháp Luân Đại Pháp mà luyện thành như thế, chư vị chẳng phải phá hoại Pháp chúng ta sao? Vì thế chúng ta là có một tiền đề: Không được trị bệnh cho người. Mà chúng ta là có một điều kiện, [với] người tu luyện chân chính, những bệnh nhẹ của họ, ngay lúc đó là có thể giải quyết cho họ. Người mắc bệnh nặng, người trên thân thể mang quá nhiều những thứ bất hảo, chỉ khi họ cải biến lối nghĩ, thì mới động tới được, họ mong muốn tu luyện thì mới có thể trừ nghiệp cho họ. Đương nhiên, có một số người còn chưa nghĩ gì tới tu luyện, mà họ đã được động tới rồi, vừa đọc sách là họ đã được động tới rồi. Tại sao? Là vì căn cơ của họ rất tốt, họ chính là đáng được [điều ấy], cái này không thể rập khuôn nhìn nhận nghìn trường hợp như một được. [Chư vị] ở nhà có người bệnh như thế, cảm thấy Đại Pháp là tốt, thì bảo họ học, chư vị có thể bảo họ học ở nhà. Chúng tôi có lời nói trước, rằng tôi cũng không thể tùy tiện giải quyết vấn đề của người thường. Họ có thể tu hay không, thì phải xem bản thân họ; họ không thể tu, thì chư vị đừng bảo họ tu. Một khi xuất hiện vấn đề là sẽ phá hoại Đại Pháp, tôi nào có thể giải quyết những vấn đề đó của người thường? Tôi không trị cho họ, họ đi các nơi gây kích động, nói luyện Pháp Luân Đại Pháp mắc bệnh tâm thần rồi, Thầy không chữa trị cho, họ bại hoại [thanh danh] tôi. Dù sao thì chúng ta có lời nói trước, ở lớp học là không nhận, ở điểm luyện công cũng không để họ vào. Người bệnh động kinh thông thường không có vấn đề. Trên lớp học chúng tôi chưa hề minh xác đề xuất rằng người bệnh động kinh là không thể tham gia lớp học tập. Nhưng thường thì nhân viên công tác của chúng

tôi sẽ không thích để họ vào, vì khi họ còn chưa cải biến tư tưởng, thì dễ phát bệnh. Thời gian phát bệnh dễ tạo thành ảnh hưởng cho chúng tôi. Người bệnh động kinh là khác với người bệnh tâm thần, vì họ là [một vấn đề] đơn nhất, chỉ là trong não họ còn có thứ đó, lấy thứ bất hảo đó ra thì sẽ khỏi, thông thường là như vậy.

Đệ tử: ‘Đề cao chỉnh thể’ được lý giải thế nào?

Sư phụ: ‘Đề cao chỉnh thể’ chính là đề cao một cách hoàn chỉnh. Chúng ta trong quá trình tu luyện, trên thân thể chư vị thì tất cả các thể sinh mệnh và các sinh mệnh thể do chư vị tu luyện đều cùng đề cao theo chư vị. ‘Điều chỉnh chỉnh thể’ mà chúng tôi giảng, [là] chỉnh thể điều chỉnh thân thể cho chư vị, cho các học viên. ‘Đề cao chỉnh thể’ chủ yếu là nói về việc tâm tính chư vị đã lên rồi, công của chư vị cũng cần lên theo, tựa như tôi vừa giảng. Như có người đề xuất, vì sao không ra kinh nguyệt? Tâm tính chư vị đã lên rồi, công cũng lên theo rồi. Người có nghiệp lực quá lớn [khi] điều chỉnh thân thể, một bộ phận không lên theo, họ có thể cũng sẽ tụt hậu, nghĩa là đề cao chỉnh thể ấy, điều kiện tiên quyết ắt phải là đề cao tâm tính. Nói ‘tôi chỉ là muốn cải biến thân thể’, ‘tôi chỉ là muốn tránh nạn’, thể vẫn là không được, là vì tu luyện nếu muốn cải biến chư vị, thì ắt phải bắt đầu từ tu tâm tính. Không có cái công quyết định tầng thứ cao thấp, nghĩa là những thứ về tâm tính cao thấp của chư vị, thì chỉ là nói chuyện quân sự trên giấy [nói suông] mà thôi.

Đệ tử: Một số học viên đặt [câu hỏi], ‘đối đãi như thế nào về can nhiễu của ma đối với Đại Pháp?’

Sư phụ: [Tôi] bảo mọi người này, chúng ta truyền chính Pháp mà nếu không có ai tới phản đối, đó mới là

chuyện lạ! Mọi người nghĩ thử xem, hôm nay tôi nếu không làm việc này, thì tôi là nhàn nhã nhất. Chính vì tôi làm những việc này cho chư vị, [cho nên] những phiền toái mà tôi gặp phải ở đây và những phiền toái cho chư vị đụng phải, đều là trở ngại Pháp này, không để người đắc Pháp. Con người đã tới bước này rồi, muốn đắc Pháp, thì chúng ma kia mới là không chịu, chúng muốn ngăn trở chư vị. Chúng nghĩ: ‘Những gì người nợ ta, ta vẫn tìm người đòi hoàn trả, người đắc Pháp rồi, những gì nợ ta thì làm sao đây?’ Chúng còn hận chư vị! Nhân tố các phương diện đều có một loại tác dụng ngăn trở. Nói trắng ra, cũng đều là bản thân con người tạo thành, người đều có nghiệp lực. Quá khứ Jesus giảng: ‘Con người! Các người là có tội.’ Ông giảng rằng người là có tội, nói ‘nghiệp’ thành ‘tội’, trên thực tế cũng là như thế. Chính là vì bản thân người từng làm những sự việc bất hảo mà tạo thành nghiệp lực, đó chẳng phải là tội sao? Chúng sẽ gây tác dụng ngăn trở trên các loại phương diện. Chư vị đã đắc chính Pháp, vậy đương nhiên [chúng] phải can nhiễu chư vị, chính là nguyên nhân này, do đó chúng ta đụng phải những sự tình đó thấy đều là khảo nghiệm tâm tính chúng ta. Có người sẽ nói rằng, học Pháp Luân Đại Pháp là không tốt như thế nào đó, hoặc thế này thế kia, chính là để xem chư vị có thể kiên định ý chí hay không, có thể từ bản chất mà nhận thức Pháp hay không. Chư vị vẫn chưa nhận thức được Pháp này từ bản chất, thì chư vị làm sao tu? Khi chư vị chưa khai ngộ, đều luôn luôn tồn tại một loại quan niệm như thế rằng có thể kiên định vào Pháp hay không, ở môn [pháp] nào cũng như thế cả. Những điều ở bản chất mà chư vị vẫn không thể kiên định, thì chư vị

còn tu gì đây? Cho nên họ có khảo nghiệm và can nhiễu về phương diện này.

Chư vị coi, khi mà hễ tôi mở lớp học tập, bảo đảm sẽ có rất nhiều lớp học khí công cũng đồng thời mở ra. Nếu tôi không mở lớp ở đó thì không có nhiều chuyện thế, tôi hễ mà mở lớp thì vào một cái lập tức rất nhiều tà công đều tới mở lớp. Tại sao? Chính là Ngài muốn làm việc này, thì một cách ‘tương phụ tương thành’ hẳn là có những ma đó muốn theo tới, cũng là đã an bài như thế. Chính là để xem người ta vào cửa nào, đặc chính Pháp hay là đặc tà pháp; chư vị là muốn vào cửa nào, chính xem chư vị. Chẳng phải giảng rằng, người rất khó tu, chính là cần phải như thế đó, rất khó ấy cũng là cần phải thế, bởi vì hết thấy những gì của chúng ta đều là do chính mình tạo thành. Mà khó nạn ấy, từ trong đó thể hiện người ta về tâm tính, ngộ, nguyên nhân về các phương diện như có thể đề cao hay không, đó cũng là tương phụ tương thành, [hãy] nhìn nhận những việc này một cách biện chứng, do đó họ sẽ có can nhiễu.

Chẳng hạn như ở Trường Xuân chúng ta có một người, anh ta nói: ‘Ta là Phật rồi, các vị đừng theo người khác học, ta là thế này thế kia’, can nhiễu các loại phương diện, thậm chí sẽ có cả việc phá hoại danh dự cá nhân tôi, do vậy hãy xem chư vị nghe theo hay không, chư vị tin hay không, chư vị sẽ như thế nào. Chúng sẽ viện tới thủ đoạn đủ các phương diện để phá hoại, chính là để dao động cái tâm của chư vị, xem chư vị có thể ổn hay không?

Có người nói ‘ta sẽ vững tâm tu chính Pháp, ta không tin những thứ của người’. Kỳ thực rất nhiều học viên chúng ta đã thể nghiệm được uy lực của Pháp, hơn

nữa biến hoá của tự thân rất lớn, cũng minh bạch đạo lý mà tôi giảng ra này. [Thế mà] họ vẫn không ổn, đây chẳng phải vấn đề ngộ tính ư, ngộ tính chính là quá thấp mà, chính là đạo lý này. Cho nên những can nhiễu ấy, tôi nói rằng đó là chính thường. Tu luyện chính là như sóng lớn cuốn cát đi, cát đều bị sàng lọc đi, còn lại thì mới là vàng kim. Có thể còn lại bao nhiêu vàng, đó chính là xem bản thân mọi người tu luyện thế nào.

Đệ tử: Liên quan tới tài liệu tuyên truyền Pháp Luân Đại Pháp nên chăng làm nhiều hơn, để tuyên truyền ở điểm luyện công?

Sư phụ: Tuyên truyền của Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, [và] toàn thể phương pháp truyền công, đều khác phương pháp tuyên truyền của các môn khí công hiện nay. Có lẽ mọi người đều thấy rồi, chúng ta không hề khoa trương phóng đại việc nào đó, cũng không có đem gì đó ra tâng bốc lên, không hề có chuyện như thế. Các khí công sư khác nếu chữa trị tốt một bệnh nhân, thì họ liền tuyên truyền rất ghê, đến tận lúc họ tuyên dương tới mức không ai nghe nữa mới thôi. Chúng ta không có chuyện đó, học viên chúng ta tới hàng chục vạn người, họ đều không còn bệnh nữa, mà chúng ta cũng không nói gì, không đề cập tới những việc đó. Tất nhiên vào thời đầu, mọi người đọc thấy một số bài tin trên báo. Tại sao? Vì thời kỳ đầu, chúng ta là xuất hiện qua hình thức khí công thông thường, [nếu] lập tức liền giảng cao đến thế, thì người ta không tiếp thu nổi. Do đó chúng ta cũng đi qua quá trình sơ bộ dần dần để người ta nhận thức. Như mọi người biết, khi chúng ta mở lớp thời đầu tại Trường Xuân, tôi giảng cũng là rất cao, nhưng, vẫn là luôn miệng nói về khí công. Còn chúng ta

ngày nay, vì đã truyền công lên tầng thứ cao rồi, chính là không giảng những điều đó nữa, đó cũng là một quá trình dần dần để người ta nhận thức.

Đệ tử: “Motor City” là cơ quan có trên 10 vạn công nhân viên chức, [chúng ta ở đó] khai triển không tốt thì làm thế nào?

Sư phụ: Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, tại nhà máy ô-tô này nguyên lúc đầu triển khai khá tốt. Mọi người có thể đã biết đến những ma kia, chúng can nhiễu rất ghê gớm, đó chính là ma rồi. Nhưng chúng ta đã giảng, những sự việc này là tương phụ tương thành; có bao nhiêu người có thể tu, có bao nhiêu người không thể tu, ấy chính là nhìn xem người ta [thế nào]. Nói rằng không có can nhiễu, đó làm sao có thể; nói như không ai can nhiễu, thế chẳng phải chư vị tu quá dễ dàng rồi?! Đường lớn kia bình thản bằng phẳng thế, cứ tu lên, không có nạn gì, thì đó đâu phải tu luyện, phải vậy không? Có ma nạn mới có thể nhìn xem người ta có thể tu hay không, mới có thể tổng khứ các loại tâm chấp trước của con người. Nhưng ma này xác thực rất là lớn, chúng gây ra tác hại rất to lớn, huỷ một lô rất nhiều người, tác hại gây ra đã vượt quá tác hại của những ma thông thường. Những việc này thì ở tầng thứ rất cao đều biết cả, các sinh mệnh cao cấp cũng đều biết. Xử lý như thế nào? Vì có một số việc cần tôi gạt đầu [chấp thuận], tôi muốn lưu một lần cơ hội cho người ta. Nhưng xem ra cơ hội ấy là không thể lưu lại nữa, tương lai người học Đại Pháp ở nhà máy ô-tô này cũng nhất định sẽ nhiều lên.

Đệ tử: Một số học viên đã chuẩn bị tham gia lớp học, nhưng mãi vẫn không thể tham gia, học viên của các điểm luyện công sáng sớm và chiều muộn thì làm thế nào?

Sư phụ: ‘Một số học viên đã chuẩn bị tham gia lớp học’, ngay cả nếu tôi tiếp tục làm lớp học này, thì có mở 10 năm nữa vẫn có người ‘chuẩn bị tham gia’. Chúng ta có nhiều học viên cũ như thế này, còn có sách, băng tiếng và băng hình của tôi, đều có thể có tác dụng truyền bá Pháp này và hoá độ người. Kỳ thực mọi người đã có tác dụng của lực lượng chủ lực rồi, đặc biệt trong quãng thời gian này, chư vị bảo đảm đã là chủ lực rồi. Không cần tôi trực tiếp truyền [họ] cũng có thể đắc [Pháp], phải vậy không? Đã là như vậy, tôi nghĩ rằng mọi người chúng ta hãy làm thêm một chút công tác về phương diện này, trợ giúp hơn nữa những người khác, nhất là người ta là tới học ở điểm luyện công, tôi nói rằng các phụ đạo viên càng nên có trách nhiệm hơn nữa. Trách nhiệm chư vị không nhỏ đâu, chớ coi đó như là tập hợp mọi người một cách đơn giản, hãy gắng sức lĩnh hội Pháp, học Pháp nhiều hơn, nắm vững thêm một số điều.

Còn một điểm nữa mà tôi cần đặc biệt đề xuất ra, tại các điểm luyện công chúng ta, phạm là xuất hiện loại người gây rắc rối, xuất hiện thiên sai, thần hồn điên đảo, thì đều là luyện loại công khác, không có vứt bỏ những truy cầu khác, điều này là khẳng định, tuyệt đối không sai nhầm chút nào đâu. Phạm là người như thế thì 100% là đã luyện thứ khác, hoặc ở nhà cúng cái gì đó khác, chưa hề buông bỏ, đó là một. Một nữa là Pháp Luân đã biến hình, cũng là luyện lẫn với công pháp khác, hoặc đã lẫn vào trong ý thức. Về hai loại tình huống này tôi có thể giảng cho mọi người rằng, đảm bảo rằng chính là do tình huống ấy tạo thành, chỉ có hai loại tình huống này là Pháp thân của tôi thông thường sẽ không quản. Vì họ luyện công khác, họ luyện tạp lẫn vào, họ không

phải người của Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, Pháp thân của tôi không quản họ, cũng không cấp Pháp cho họ. Những ma loạn bát nháo kia nhìn thấy họ bắt đầu luyện Pháp Luân Đại Pháp, thì đương nhiên tới ‘chăm sóc’ họ, làm hại họ, họ thì thần hồn điên đảo, không chừng sẽ phá hoại Pháp Luân Đại Pháp, sẽ xuất hiện vấn đề này. Có người chính là nhất tâm luyện Pháp Luân Đại Pháp, nhưng trong ý niệm của họ hoặc trong động tác cứ là muốn có cảm thụ cảm thụ của bản thân, thêm vào một chút gì đó khác. Trước đây từng luyện công khác và có chút cảm giác, lần này luyện Pháp Luân Đại Pháp rồi, không còn loại cảm giác đó nữa. Họ vẫn là muốn cảm giác, đó chẳng phải chấp trước truy cầu sao, họ hể thêm vào những thứ nguyên của họ từ trước, thì Pháp Luân sẽ biến hình, pháp [của họ] sẽ xuất hiện vấn đề, bảo đảm sẽ là như vậy.

Đệ tử: Ý nghĩa chân chính của đời người phải chăng là để sống được tốt hơn?

Sư phụ: Có người vẫn còn lối nghĩ như vậy, nói rằng ‘Mình tu thành Phật để làm gì?’ [Điều đó] nói lên rằng nhận thức về Phật rất kém, nói ‘Tu Phật có tác dụng gì chứ?’ Chư vị chớ cười, họ quả thực không biết mà. Vì sao tu Phật? Một là vĩnh viễn bảo [trì] thân người; hai là vĩnh viễn không chịu khổ, vĩnh viễn mỹ hảo. Một đời người rất tạm và ngắn, bảo trụ được thân người là một phương diện; ngoài ra họ không chịu khổ, nơi sinh ra sinh mệnh của chư vị là không gian rất cao của vũ trụ. [Chư vị] tới từ không gian vũ trụ, nguyên bản đặc tính là thiện lương. Chính vì tự mình biến thành không tốt nữa, từng bước từng bước rơi xuống đây, chính là đang đợi huỷ diệt rồi, họ là một quá trình như thế. Muốn nói

quay về đó để làm gì? Nơi mà chư vị thật sự được sinh ra là ở không gian cao tầng, nơi đó mới là tốt đẹp nhất, chư vị là nên ở nơi ấy.

Dùng lời của Đại Giác Giả mà nói thì chính là tựa như con người đều rơi vào đầm lầy cả rồi, ở đây mà chơi nghịch bùn đất. Nhưng khi người ta tới [cõi này] đều giống nhau, còn cảm thấy tốt lắm. Người ta đều cảm thấy rất tốt, ở nơi bùn nhão mà lăn qua lăn lại, họ còn cảm thấy rất thoải mái, rất là tốt. Chúng ta lấy một ví dụ, đây không phải là mạ lỵ con người; chẳng hạn nói con heo, nó ngủ trong ổ heo, cả phân và nước tiểu lẫn lộn trong đấm bùn ấy, nhưng ở cảnh giới của nó mà cảm giác, nó cảm thấy rất là tốt. Con người ở cảnh giới này đây, một khi họ thăng hoa lên trên, họ ngoảnh đầu lại coi thì quả thực không sao nhìn nổi nữa, chính là đạo lý này. Người ta thuyết rằng con người ở người thường chính là lăn lộn trong bùn, nơi nào cũng rất dơ bẩn, chính là ý tứ đó. Tại hoàn cảnh không sạch sẽ này họ còn cảm thấy mình sạch sẽ hơn người khác chút nào thì thấy tốt hơn chút nấy, trên thực tế cũng chẳng qua là dùng nước bùn mà tẩy cái thân thể nhuộm đầy bùn đất mà thôi, tôi nói rằng cũng chẳng sạch sẽ hơn là bao.

Đệ tử: Ý nghĩa chân chính của đời người phải chăng là tu luyện cho tốt, biến thành Phật?

Sư phụ: Không phải ‘biến thành Phật’, mà là ‘phản bổn quy chân’. Tu luyện xong xuôi, quay trở về, đây là ý nghĩa chân chính, từ sinh mệnh cao cấp mà nhìn thì là như vậy đó. Nhưng chư vị ở nơi người thường mà hỏi thầy giáo ở trường học nơi người thường chư vị, thì họ có lẽ sẽ không trả lời chư vị như vậy. Vì người thường quá coi trọng những việc nơi người thường, vì

họ không nhìn thấy những chân tướng kia của vũ trụ. Bị tràn đầy bởi tri thức truyền từ phương Tây, hiện nay nhân loại [tư tưởng] quá tuyệt đối rồi, hơn nữa càng ngày khiến con người vật chất hoá. Lấy lý luận hiện hữu để đo lường tất cả, nhân loại càng ngày càng sa lầy tệ hại hơn vào người thường này.

Đệ tử: Trong mộng chạy khắp nơi tìm nhà vệ sinh, [cuối cùng] tìm được một nơi cũng khá dễ dàng, tỉnh dậy thì đã tiết ra rồi?

Sư phụ: Lấy một ví dụ này cho mọi người. Núi Võ Đang là nơi tu luyện của Chân Võ tức là Huyền Vũ, Huyền Vũ Đại Đế mà Đạo gia giảng. Tại núi Võ Đang thấy được một câu chuyện tu luyện của Huyền Vũ, kể về quá trình tu luyện của ông, mà trong đó có một đoạn miêu tả câu chuyện này của ông. Ông tu luyện rất nhiều năm rồi, hẳn là trên 40 năm, ông đã tu luyện tới tầng thứ rất cao rồi. Một hôm trong mộng, ma tới can nhiễu ông trong huyễn cảnh, cũng là hoá thành mỹ nữ, cũng là không mặc chút gì. Kết quả khi mê man ông không thủ trụ vững, ông đã động tình. Sau việc đó ông tức giận, và rất hối hận, ông nghĩ rằng tu luyện của mình liệu còn hy vọng không? Đã tu bao nhiêu năm như thế mà một việc nhỏ cũng không thành, vẫn không giữ vững tâm của mình, trong tâm không chịu được, trong cơn giận dữ đã xuống núi. Xuống núi được nửa đường, trông thấy một cụ bà đang ở đó mài kim, dùng một que sắt mài thành kim. Có lẽ bấy giờ người cổ đại đều là dùng cách mài kim như vậy

‘Này’, ông hỏi bà lão: ‘Sao bà dùng thanh sắt to như thế để mài kim?’ Bà cụ nói với ông: ‘Lâu rồi tất nhiên sẽ mài thành kim.’ Chân Võ máy động tâm một cái. Lúc

này bà cụ lúc mài kim thì đổ nước vào trong bát, nước đã đầy rồi, mà bà vẫn đổ vào. Ông bèn nói với bà lão: ‘Nước tràn cả ra rồi.’ Bà nói: ‘Đầy thì tự nhiên sẽ tràn ra thôi.’ Bà này trên thực tế là điểm hoá cho ông, ý của bà ấy là nói với ông: ‘[Là] một người trong quá trình tu luyện, ông chớ coi trọng điều ấy quá. Một lần chưa làm tốt, thì lần sau làm cho tốt.’ Là vì [thân] thể người đều có bản năng, đầy rồi thì nó tiết ra. Bà lão là điểm hoá cái ý đó cho ông. Nhưng ở đây là kể câu chuyện này như thế, cũng không đầy đủ lắm, xem ra cũng không đích xác như thế lắm. Nhưng tôi bảo mọi người, sự việc này cũng có thể là như thế. Chính là như tờ giấy vừa viết đây cũng có thể là chuyện như vậy.

Đệ tử: Mỗi khi [con luyện công] trạm trạng hoặc ngồi bàn tọa, tiến nhập vào trạng thái luyện công, thì lập tức không muốn luyện nữa, dừng [luyện] thì sau đó hối hận?

Sư phụ: Đó chính là can nhiễu của tự tâm sinh ma, tâm người thường chính là có thể sinh ma (can nhiễu của nghiệp lực tư tưởng). Đó là vì sao? Là vì những vật chất tư tưởng bất hảo trước đây từng sinh ra trong tâm, trong tư tưởng chur vị đều khởi tác dụng gây xung đột. Chur vị mà tu tốt thì chủng vật chất xấu đó sẽ tiêu diệt, cho nên chúng không chịu, chúng chính là không để chur vị luyện. Tại sao chur vị luyện công cứ dao động? Trong tư tưởng nghĩ: ‘Thôi không luyện nữa, khổ thế.’ Tôi bảo chur vị này, cái tư tưởng đó là có nguyên nhân, không phải là có ma bên ngoài can nhiễu thì là có ma ở tự thân can nhiễu. Bởi vì vật chất bất hảo kia đang khởi tác dụng, bất kể vật chất nào đều là linh thể ở không gian khác.

Tôi chẳng phải từng giảng lời này sao, chư vị muốn hoàn thành tu luyện thì phải tiêu diệt chúng, đem chúng diệt đi thì chư vị mới có thể tu xong, chư vị mới có thể tổng khứ những tư tưởng xấu. Có những người ngồi đả toạ không nhập tĩnh được, các niệm đầu cứ mãi ào ra, chính là vì chư vị có cái vật chất kia tồn tại. Chúng cũng là ‘sống’, chúng chính là sinh ra trước đây trong tư tưởng chư vị, do đó chúng khởi tác dụng can nhiễu. Chư vị mà tu tốt, chúng sẽ bị tiêu diệt, càng ngày bị diệt còn càng ít, cuối cùng tiêu diệt toàn bộ, vậy chúng cam chịu ư? Chư vị tu luyện, chúng bèn can nhiễu.

Có những tư tưởng trong đó còn lãng mạ Sư phụ, mạ ly Đại Pháp chúng ta. Nhưng [chư vị] nhất định cần phân biệt rõ, đó không phải là chủ ý thức chư vị muốn mạ ly, mà là chủng vật chất xấu nghiệp tư tưởng kia phản ánh vào trong tư tưởng chư vị mà thành. Hễ khi xuất hiện vấn đề này thì cần lập tức tẩy chay chúng! Chủ ý thức nhất định phải mạnh mẽ, ‘không để cho luyện ta cứ luyện’, bài trừ chúng. Như thế thì, Pháp thân của tôi thấy chư vị tư tưởng rất kiên định, thì sẽ giúp chư vị tiêu trừ đại bộ phận, cho nên chư vị có thể nghiệm như vậy.

Đệ tử: Tầng thứ luyện công là đã được định rồi, nhưng mà ‘Đại Pháp vô biên’, vẫn có thể tu thành Đại Phật cao thâm phải chăng là nói rằng người ấy tu tới tầng thứ đó rồi, chẳng hạn tới La Hán rồi bèn phát nguyện lại tu luyện nữa?

Sư phụ: Một người tu tới quả vị La Hán rồi, nguyên ban đầu định ra viên mãn [tại] quả vị La Hán, [rồi] nói ‘Không được, mình còn tu lên cao hơn’. Chư vị nếu quả thực có năng lực đó, thì chư vị lại phát nguyện, còn có thể tu lên cao hơn. Quá khứ từng có như thế, nhưng không

gặp nhiều. Vì sao không gặp nhiều? Vì thông thường khi an bài cho người tu luyện, tăng thứ được an bài đã là căn cứ theo tình huống của tự thân họ mà an bài, các chủng vật chất bao nhiêu là do năng lực chịu đựng của bản thân định ra, do đó thông thường không chênh lệch nhiều quá như vậy. Nhưng cũng có [trường hợp] cá biệt mà cực kỳ tốt, họ có những thứ ẩn giấu, tại tăng thứ kia thì nhìn không thấy. Có người mà phát hiện rằng, sau khi tu luyện tới một tăng thứ nhất định, thì sư phụ [của họ] nhìn liền thấy không [đủ năng lực] quản được nữa, ông bèn tự động rút lui, lại có một người khác tới quản tiếp, cũng là có tình huống như vậy. Đưa lên tăng thứ cao hơn, cũng không cần bản thân [chư vị] nói, ông đã đưa chư vị hướng tới tăng thứ cao rồi.

Đệ tử: Có một hôm trong mộng gặp Thầy Lý, Thầy nói rằng, tình huống của con có một số đặc thù, xem ra là ý nói rằng, con có phương diện nào đó là không được, sau đó Thầy Lý đã điều chỉnh thân thể cho con, con bèn cảm giác thấy ở bụng dưới, ở gan bàn chân 'xoạt' một cái...

Sư phụ: Cái này rất đơn giản, đây không phải là nói chư vị không thể tu, mà là trong quá trình chư vị tu luyện còn có nguyên nhân khác, thông thường Pháp thân có thể giải quyết. Loại trạng thái này không phải mộng, mà là hết sức chân thực, đều là tiếp xúc tới được, vì ban ngày chư vị định lực không đủ, chư vị trong định là không thể nhìn, cho nên khi nằm mộng mà nhìn thấy thì cũng không cần khẩn trương. Gặp tôi trong giấc mộng là bình thường.

Đệ tử: Để tu luyện được tốt hơn, thâm niệm Chân-Thiện-Nhẫn trong sinh hoạt thường ngày có được không?

Sư phụ: Trong sinh hoạt thường ngày nhắm niệm Chân-Thiện-Nhẫn, như thế không có gì không tốt, không sao cả, còn trong lúc luyện công thì không được động niệm.

Đệ tử: Trên tờ báo «Tin chiều Trường Xuân» có bài viết, rằng Hè năm nay Tây Tạng có vị nọ giảng kinh, có khoảng hơn 200 Phật sống tham gia, nhìn nhận việc này như thế nào?

Sư phụ: Hoà thượng, Lạt-ma cũng là người, họ muốn làm gì thì làm nấy thôi. Điều họ làm không phải là Phật làm, cũng không phải do Phật bảo làm, người thường rất coi trọng những việc đó. Người tu luyện thì cần phải hiểu rõ, ‘giảng kinh’ cũng như vậy, là một loại hoạt động tôn giáo của người tu hành mà thôi. Lại nói, thời kỳ mạt pháp cũng không còn gì có thể giảng nữa. Ngoài ra giảng một vấn đề này, như mọi người biết, hoà thượng cũng vậy, mà Lạt-ma cũng vậy, là không thể can thiệp chính trị và pháp lệnh của quốc gia, không can thiệp vào những sự việc người thường. Còn làm những gì là đi ‘diễn hành’, nháo lên ‘độc lập’ nào đó, mọi người hãy nghĩ xem, là một người tu luyện thì làm những việc đó sao? Đó chẳng phải tâm chấp trước trong người thường ư? Quá coi trọng những sự việc người thường sao? Chính là nói về việc này, đó chẳng phải là tâm chấp trước mà người tu luyện cần tống khứ sao? Tôi nói Pháp Luân Đại Pháp chúng ta cộng đồng này là một vùng đất thanh tịnh, tôi dám nói như vậy, các học viên chúng ta là yêu cầu tâm tính rất là cao. Chúng ta yêu cầu học viên coi trọng tu luyện tâm tính. Tôi nói rằng các nhân vật anh hùng mẫu mực ấy, họ dù sao vẫn là nhân vật anh hùng mẫu mực trong người thường thôi. Chúng

tôi yêu cầu chư vị hoàn toàn là một người siêu thường, hoàn toàn buông bỏ những lợi ích cá nhân, hoàn toàn vì người khác. Những vị Đại Giác Giả kia họ là vì điều gì? Họ hoàn toàn là vì người khác. Cho nên nói, chúng ta yêu cầu người tu luyện cũng rất cao, và học viên đề cao lên cũng rất nhanh.

Chúng ta lấy ví dụ này nhé, lời mà tôi vừa giảng không quá bốc hoả đâu. Các nơi trên toàn quốc chư vị dù là tới hội nghị lớn nào do các ngành nghề mở ra, thì đồ thất lạc là chư vị rất khó tìm lại được, đương nhiên vẫn là có những người tốt cá biệt, nhưng họ là cá biệt thôi. Lớp học Pháp Luân Đại Pháp chúng ta thì đồ thất lạc là hoàn toàn tìm lại được, các lớp các nơi đều như thế cả. Lớp hàng mấy nghìn người học thì nhặt được nào là đồng hồ đeo tay, vòng vàng, nhẫn, tiền, ít nhiều, to nhỏ đều có, lượng tiền nhiều ít đều có, cả trên nghìn đồng cũng có, nhặt được đều giao lên. Tôi ở đó tuyên bố, ai mất thì hãy tới nhận. Các học viên cũng nói rằng, loại tình huống này là vào những năm ‘học theo Lô Phong’ là từng chứng kiến, nhưng bây giờ bao nhiêu năm là chưa từng gặp lại. Sau khi lớp học kết thúc các học viên đều có thể tự giác yêu cầu tâm tính, có trách nhiệm vì người khác và vì xã hội, nghiêm khắc yêu cầu bản thân, tôi nói rằng cộng đồng chúng ta là miền ‘tịnh thổ’ chẳng đúng sao?

Đệ tử: Có học viên từng giờ qua một cuốn sách nào đó của ‘tự nhiên gì gì đó công’, trong sách [giờ] đúng tới chỗ phản bác người khác và tự khoát lác về công của mình, hạ thấp Pháp Luân Đại Pháp, học viên đó sau khi xem hai trang, [thì nhìn thấy] trong công [của mình] có

ảnh của động vật của công kia đang di động, ảnh hưởng nhập tĩnh?

Sư phụ: Tôi đều giảng rồi, những thứ đó là không thể đọc, chư vị đọc chúng làm gì! Đệ tử chân tu đều đem những thứ giả thứ tà đó đốt đi rồi, thế mà chư vị còn đọc, sai kém sao nhiều như vậy? Chư vị đọc chúng chẳng phải ôm giữ tâm hữu cầu? Đừng xem những thứ loạn bát nháo nào hết. Những công pháp chân chính, người ta không bước ra truyền, họ cũng không quản những việc kia của chư vị; những khí công sư mà phổ cập khí công, người ta đã làm xong sự việc đó rồi. Giờ đây, hôm nay nhảy ra công này, ngày mai nhảy ra công khác, những khí công đó, về cơ bản đều là giả. Ở ngoài kia, chính đang làm loạn và phá hoại việc truyền chính Pháp.

Những khí công sư minh bạch đều không truyền nữa, các vị mà còn truyền nữa, thì các vị chẳng phải đang can nhiễu Pháp rồi? Những gì nên làm thì đã bước ra làm rồi, lập được công lớn rồi, [nhưng] các vị mà làm nữa thì là can nhiễu. Cho nên về cơ bản thì những khí công sư giả vì tiền, vì danh, vì lợi kia đều là ma, bản thân họ không biết được mình đã là ma rồi. Nhưng chúng ta ở lớp học thì không có nói [điều này] một cách tuyệt đối, chủ yếu là e rằng có người không tiếp thu nổi, kỳ thực về cơ bản là ma đang can nhiễu.

Đệ tử: Học viên khi nhập tĩnh luyện công, luôn là có tà niệm xuất hiện?

Sư phụ: Phải rồi, đó cũng là điều tôi vừa giảng, vì quá khư tự mình làm những sự việc không tốt nên các loại vật chất của lối suy nghĩ mà được sinh ra ấy đều đang tồn tại, những thứ đó đều khởi tác dụng. Khi chư vị ngồi đó luyện công thì có thể những lối nghĩ bất hảo

kia, muốn mạ lỵ người, còn nghĩ những chuyện xấu, bức bách chư vị nghĩ, chính là những vật chất trước đây sinh ra trong tư tưởng của chư vị vẫn đang khởi tác dụng, thậm chí còn muốn mạ lỵ Thầy. Chư vị không phải lo, chư vị gắng sức áp chế chúng, bài xích chúng, chúng sẽ bị huỷ rớt đi, nhất định bài xích những loại lỗi nghĩ bất hảo ấy. Một khi xuất hiện thì không được lo lắng, đó không phải chư vị muốn mạ lỵ Thầy đâu, mà là nghiệp lực tư tưởng đang phản ánh lên đại não của chư vị.

Đệ tử: Học viên khi nhập tĩnh luyện công, luôn là có học viên [khác] và người khác nói chuyện rằng công ABC là công của phụ thể con chồn, đến tối thì học viên này nằm mộng, có người dạy anh ấy thấp hương?

Sư phụ: Về sau thì những lời thế này không nên nói quá trực tiếp nhắm vào những người luyện những công khác loạn bát nháo kia. Chúng ta có học viên mà có bạn rất thân, họ luyện những cái công phụ thể, [thế thì] chư vị có thể bảo cho họ, không sao cả, tốt nhất là bảo một cách gián tiếp. [Nhưng nếu] chư vị tới nhóm rất nhiều những người không quen biết, và họ luyện những công của phụ thể để nói rằng loại công đó là không tốt ra làm sao, thế thì tất nhiên họ sẽ công kích chư vị, bao vây công kích chư vị, thậm chí còn nói những lời khó nghe, chúng ta cần tránh những chuyện phiền toái đó. Chúng ta giảng khuyến Thiện, họ có thể nhận thức được thì nhận thức được, nhưng chúng ta hết sức tránh những việc này. Những người thật sự tiến nhập vào cánh cửa của loại công đó, và tại đó cũng không hề nguyện ý muốn ra, thì họ đã tiến vào oai môn tà đạo rồi, bản tính của họ đã mê mất rồi, ít nhất thì là ngộ tính không tốt. Những người ấy nếu cải biến thì đương nhiên là tốt, nhưng không cải

biến trở lại, chur vị cường ngạnh khuyên bảo thì không được. Dù sao thì hãy chú ý một chút về phương pháp sách lược, chú ý một chút về những việc này là được rồi, những thứ tà sẽ không hại được chur vị.

Đệ tử: Có người chụp ảnh [và làm] lịch treo [mà trên đó có ảnh Sư phụ], in thành các bản rồi đưa cho các học viên và có thu phí, [nhưng] không lấy lãi chút nào thì có được không?

Sư phụ: Về những việc đó thì tôi nghĩ thế này, [tôi] nói các học viên chúng ta rất là tốt, làm giúp cho mọi người các việc, trên nguyên tắc cũng không vi phạm gì cả. Nhưng ở đây có một vấn đề trả và nhận tiền, dù là giá vốn thì cũng dính đến tiền rồi. Tôi nhìn nhận rằng hãy hết sức tránh những điều ấy, chớ có động chạm tới tiền. Là vì chur vị mà đụng chạm tiền bạc rồi, thì không khéo thời gian lâu dần lên trong tâm sẽ mất sự bình thản. Cứ làm mãi những việc này thì sẽ có lối nghĩ: ‘Mình đây cũng không theo được, chi phí đi lại của mình chẳng phải từ đây ra’, ‘mình có chút tổn thất này thì phải chẳng cũng đưa vào’, nó sẽ giúp tăng trưởng các loại tâm người thường. Dần dần không trụ vững trước những thứ này, do đó nhất định cần chú ý những việc này.

Như mọi người biết, chúng ta vì sao không để mọi người động tới tiền? 2500 năm trước Thích Ca Mâu Ni vì không để mọi người động tới tiền và vật, [nên đã] dẫn mọi người vào tu luyện trong núi sâu rừng già. Chỉ có một chiếc bát xin ăn, mà vẫn còn giảng một lần Pháp nhắm vào bát xin ăn này, rằng không được chấp trước ngay cả vào bát xin ăn đó. Những việc này làm không khéo sẽ can nhiễu nghiêm trọng người ta, ảnh hưởng người ta tu luyện, cho nên nhất định phải chú ý

việc này. Chư vị nói năm xưa Jesus chẳng cũng dẫn mọi người đi tới đâu ăn ở đó [tuỳ theo hoàn cảnh], và không động chạm tới tiền sao? Tôi chính là nói việc này, đưa ra ví dụ đó. Chư vị có thể không lý giải được thâm sâu như thế. Tôi nhất định phải đi cho chính. Tôi cũng không thể dạy chư vị làm như thế. [Nếu không] nhiều năm qua đi và những người sau sẽ nói rằng, thời kỳ Lý Hồng Chí chính là có người làm như thế, vậy thì Pháp này còn có thể truyền chăng? Đã sớm kết thúc rồi, qua thời gian không lâu liền xong rồi. Có người muốn chụp ảnh [tôi], [nếu] muốn, [thì] chư vị tự lấy ra chụp, chư vị tự lấy đi tráng ảnh cũng được thôi, nhưng chúng ta gắng sức bảo trì trong nội bộ học viên. Tương lai thì những điều này, chúng ta có thể cần phát hành ra công chúng ở xã hội, bởi vì ngay cả lịch treo [có hình] của tôi cũng là có mã số [xuất bản]. Tương lai chúng ta cần thống nhất quản lý những sự việc này, nhất quyết không được tự ý chủ trương, làm không tốt thì sẽ phá hoại Đại Pháp.

[Chư vị] bán thế nào đây, thu bằng vốn cũng không được. Nhất định không được khởi bất kể tâm nào loại này, không có tác dụng gì. Tự mình tu luyện đề cao, giúp đỡ người khác, cũng không nhất định phải dùng hình thức ấy. Để người ta biết đến Pháp, nói với mọi người về Pháp [thế thì] tốt hơn mọi cách khác. Tâm tính người ta đề cao lên là tốt hơn nhiều so với đề cao những thứ bề ngoài. Những cái đó thống nhất do Hội Nghiên cứu Pháp Luân Công quản lý. Tổng trạm, các phân trạm, các điểm phụ đạo không cho phép động tới tiền bạc. Hội Nghiên cứu Pháp Luân Công chúng ta làm việc gì cũng đều qua tôi đồng ý thì họ mới làm. [Mượn có] những [hạng] danh mục mà tự mình đi làm, đều không được

đâu, là xâm phạm bản quyền, pháp luật của xã hội cũng là không cho phép.

Đệ tử: Có người muốn tu luyện thật tốt tâm tính, nhưng trong sinh hoạt thường ngày không có gì động chạm tới tâm linh anh ta, cũng không có giấc mộng, [anh này] lo rằng Sư phụ không quản anh ấy?

Sư phụ: Không phải vậy đâu. Là vì với mỗi người, những thứ tự thân họ mang theo cũng như trạng thái của bản thân họ là khác nhau, những thứ họ mang theo có thể rất phức tạp, tất nhiên tôi có thể lấy một ví dụ cho mọi người. Mà cũng không phải nói về một ai đó; một số người cá biệt đến từ tầng thứ khá là cao, họ không cần chịu khổ, họ là đến để đồng hoá với Pháp này, đồng hoá xong thì họ tính là xong việc. Cũng có một số người, là có cực ít người như thế, nhưng không nhất định là tình huống mà chư vị nói, tôi chỉ là giảng ý tứ này. Có rất nhiều người có thể là vì tồn tại các loại nhân tố, nhưng mà, dù chư vị có chịu khổ hay không, [thì] đồng hoá với Pháp này, học Pháp này mới là quan trọng nhất.

Đệ tử: Không ít học viên trong mộng gặp Sư phụ dạy công không phải là trong năm bài công pháp thì làm thế nào?

Sư phụ: Không phải động tác trong năm bài công pháp, thì chính là ma tới dạy chư vị, đó đều là giả, khẳng định không phải là tôi tới dạy chư vị. Điều tôi truyền cho mọi người hôm nay chính là năm bài công pháp này, những điều ấy đã đủ để cải biến thân thể chư vị và luyện ra tất cả các thuật loại cùng những gì hữu hình rồi. Còn cái công thật sự quyết định tầng thứ cao thấp của chư vị, vì là không phải do luyện xuất lai, [nên] đó đã đủ dùng rồi. Trong mộng mà luyện công, trong đầu

não phản ánh [và nhận] ra thì chư vị đừng luyện nữa. Luyện cái đó là tâm tính không vững chắc lắm, nếu vững vàng thì hễ động niệm liền phản ánh [và nhận] ra rồi.

Đệ tử: Một khi có người tu chưa viên mãn mà đã rời khỏi [thế gian] thì làm sao?

Sư phụ: Chưa tu viên mãn, chưa đạt viên mãn, họ ở quả vị nào, đã đắc tới quả vị rồi, thì họ cũng là tu thành rồi. Mà nếu chưa xuất khỏi ngay cả thế gian Pháp, thế thì dở quá. Đành rằng chưa ra khỏi thế gian Pháp, họ có thể có chỗ đến của mình trong không gian ở các tầng thứ khác nhau nội trong Tam giới, họ tu tới tầng thứ nào thì là tại tầng thứ đó, cũng là có chỗ tốt. Nếu họ nói: ‘Không được, ta chưa tu xong, ta phát tâm nguyện đời sau tu tiếp.’ Vậy thì có thể dẫn tới đời sau họ thật sự vẫn nhập vào trạng thái tu luyện, vẫn sẽ tu luyện tiếp. Nhưng có điểm này, nếu giữ không vững thì sẽ rất nguy hiểm, tu lại cũng không tốt, thì vẫn như thế mà giáng hạ xuống, còn không được như ban đầu. Nếu tu tốt, thì sẽ tốt hơn ban đầu; họ đều có tồn tại quan hệ như thế.

Đệ tử: Trong quá trình tu luyện tâm tính mọi thời khắc e rằng mình sẽ làm sai, luôn luôn dùng Pháp đo lường, [nhưng mà] vẫn có chuyện, không biết [làm như vậy] đúng hay không?

Sư phụ: Mỗi khi làm một việc đều rất lo lắng, [thế thì] tôi nghĩ rằng không nên chấp trước đến thế. Rất khó thu xếp quan hệ này, nghĩ nhiều thì là chấp trước; mà nếu nghĩ ít, xem ra chúng ta sẽ e sợ làm sai việc nào đó. Tôi nghĩ rằng không đến mức làm tư tưởng khẩn trương đến thế, cho nên mỗi khi chúng ta làm việc nào đó, với các việc thông thường thì hễ làm là biết được tốt xấu thế nào. Hơn nữa chư vị cũng hẳn là không có nhiều

việc đến thế, [đến mức như] buông việc này xuống thì lại có việc khác. Tôi nghĩ rằng những việc trong người thường thì không cần nghĩ cũng biết nó là việc tốt hay xấu. Một số sự tình đột nhiên xuất hiện, chúng ta cần cân nhắc một chút, rằng đây là việc tốt hay việc xấu? [Còn như] mọi lúc đều nghĩ thế, mỗi khi làm một việc đều nghĩ thế, việc nhỏ nhất cũng nghĩ, [thế thì] tôi nói rằng chính là quá chấp trước rồi. Hãy tu luyện một cách đường đường chính chính, để mắt vào những việc lớn. Tất nhiên ở đây vẫn là trong quá trình tu luyện, sự việc mà ta chưa nhận thức tới, làm sai rồi hoặc xử lý không tốt, thì tôi nghĩ rằng đó là chư vị còn chưa tu tới đó. Có một số việc mà chư vị còn chưa phản ánh ra, chư vị đừng quá chấp trước, tới lúc nên phải tổng khứ cái tâm đó, thì nó tự nhiên phản ánh ra.

Đệ tử: Tính mệnh song tu là trùng hợp với nguyên anh đúng không?

Sư phụ: Nghĩa là chư vị tính mệnh song tu ấy, cải biến của bản thể và nguyên anh tu luyện ra khi đến lúc đều hợp lên nguyên thần chư vị, hợp thành nhất thể.

Đệ tử: Ăn thịt có nghiệp lực hay không?

Sư phụ: Bản thân việc ăn thịt, nó không có nghiệp lực, cũng không tồn tại khái niệm sát sinh. Bản thân việc ăn thịt không phải tâm chấp trước, ăn thịt có thể tăng trưởng tâm chấp trước đối với mùi vị thịt.

Đệ tử: Đức trên thân mỗi người là có hạn, tu cao công là đã định rồi, sau khai công khai ngộ thì còn có thể tích đức đề cao nữa không?

Sư phụ: Đức là hữu hạn, sau khai công khai ngộ là tuyệt đối không thể đề cao nữa. Là vì khai công rồi thì cá nhân ấy cái gì cũng thấy được, cái gì cũng tiếp xúc

được, cái gì cũng minh bạch cả rồi, nên không tồn tại ngộ tính nữa. [Nếu] một cách rất minh bạch chịu khổ là có thể tu lên cao, thì còn ai không làm, những vị Phật kia mà tiếp tục tu lên, hỏi tại sao họ tu rất chậm, chính là họ đã hầu như không có biện pháp chịu khổ nữa. Họ chỉ khi có cống hiến đặc thù, thì họ mới đề cao lên từng chút đó thôi, ở đây là có một tầng quan hệ như thế. Nói như đức mà không đủ, thì đức không đủ chẳng phải vẫn có nghiệp lực sao, sau khi chịu khổ, nghiệp lực vẫn có thể chuyển hoá, chuyển hoá thành đức. Nếu như quả thực vẫn có thể tu tiếp, nói như ‘mình vẫn có thể tu, vẫn muốn tu’, thế thì đưa nghiệp lực bạn bè thân quyến tới, chur vị tiêu nó đi, vẫn biến thành đức. Dù sao cũng rất khó, vì nó là tương phụ tương thành với tâm tính và dung lượng cái tâm của người ta, cho nên đã tới bước đó thì đã chứa đầy rồi, chứa thêm nữa không được, nó có thể hiện như thế. Chịu khổ thêm nữa thì người ta có thể do dung lượng không đủ mà trở nên xấu, rớt xuống, tu như không.

Đệ tử: Thích Ca Mâu Ni đã khai công rồi, tại sao truyền Pháp 49 năm mới đạt tới Như Lai?

Sư phụ: Người tới từ tầng thứ rất rất là cao, vượt quá gấp nhiều lần Như Lai, họ mà tu, có thể sau khai công, là không cần dùng tới 49 năm, trải qua một nửa quá trình của Ông hoặc một đoạn quá trình còn ngắn hơn là có thể đạt tới cảnh giới rất cao. Đây là có quan hệ với căn cơ của họ, cũng có quan hệ trực tiếp với tầng thứ sở tại của họ, có quan hệ rất lớn với tầng thứ sở tại đời trước của họ, không thể rập khuôn cả nghìn như một cho mỗi từng người.

Đệ tử: Thích Ca Mâu Ni qua 49 năm đạt tầng thứ Như Lai, ai diễn hoá công cho Ông? Ông là thuộc về đốn ngộ hay tiệm ngộ?

Sư phụ: Ông là thuộc về ‘đốn ngộ’, Ông đến đây để độ nhân, không phải đến để tu luyện. Hỏi ai diễn hoá công cho Ông, không ai diễn hoá công cho Ông cả. Phàm là xuống đây để làm việc như thế này, thì trước khi hạ xuống, cần thảo luận cùng rất nhiều Đại Giác Giả về sự việc này, tự bản thân Ông đã trông nom và định ra những việc cần làm về sau. Định ra xong rồi, bèn chiếu theo kế hoạch mà tiến hành, đến lúc nào khai công, đến lúc nào viên mãn, đến lúc nào xong việc, những điều này đều định xong rồi. [Mà] Ông cũng không phải là [khái niệm] ‘khai công’ ‘khai ngộ’ mà chúng ta nói. Chư vị vẫn là không thể liễu giải lắm, chính là đột nhiên ký ức của Ông mở tung ra, người bèn nghĩ tới những điều tu luyện của bản thân Ông trước đây, Ông lấy những điều ấy ra truyền cho người. Tôi nói rằng Pháp mà Thích Ca Mâu Ni truyền lúc bấy giờ, Pháp ở trong tôn giáo ấy, Pháp ở trong Phật giáo ấy là không cao, đây không phải nói rằng Thích Ca Mâu Ni không cao. Bởi vì Thích Ca Mâu Ni không hoàn toàn đưa những gì của mình toàn bộ truyền xuất lai, Ông là nhắm vào loại người 2500 năm trước đây mới thoát thai từ xã hội nguyên thủy mà truyền, đó không phải là toàn bộ Pháp của Ông.

Đệ tử: Phải chăng chỉ có trong ngài đã toạ mới diễn hoá công? Hay cùng lúc tâm tính đề cao?

Sư phụ: Khi ngài đã toạ, khi luyện công, khi chịu khổ, khi thụ nạn, đều đang diễn hoá công, quá trình tâm tính đề cao cũng là đang tăng trưởng cái công [xác định] tầng thứ cao thấp.

Đệ tử: Có người giảng [Bồ Tát] Quán Thế Âm cũng đã thành Phật rồi?

Sư phụ: Đừng nghe người ta loạn giảng rồi cũng tin. Tôi bảo mọi người này, xã hội nhân loại tới thời kỳ mạt pháp, chư Giác Giả đều buông tay không quản nữa rồi, [mà] cũng không cho phép họ quản nữa. [Họ] không chỉ buông tay không quản xã hội nhân loại, mà trong mạt pháp thì cảnh xứ của họ cũng rất khó khăn rồi, ngay cả chiếu cố bản thân cũng không nổi. Vì những điều ấy, tại tầng thứ sở tại của họ cũng đã xuất hiện vấn đề. Trước đây tôi đã giảng những lời này cho chư vị, tôi nói rằng hiện nay không có ai quản nữa, tôi không phải là nói chuyện giạt gân đầu. Tôi bảo chư vị, đây là hoàn toàn chính xác. Chư vị bái Phật cũng vậy, chư vị bái tượng của các loại tôn giáo cũng vậy, trên đó đều đã không có gì nữa. [Một số trường hợp] cá biệt có thể tồn tại một hình tượng ở đó, nhưng họ ngoại trừ có thể nói mấy lời ra, họ không làm gì nữa rồi. Đây đã là mạt kiếp, tới thời này thì chính là như vậy.

Bồ Tát Quán Âm mà người ta hiện nay biết tới cũng tức là Bồ Tát Quán Âm mà những năm trước người ta vẫn bái. Công của Bà trên thực tế là cao hơn một chút so với Phật Như Lai và Phật A Di Đà, là vì bản thân Đại Bồ Tát đã là Phật rồi. Tuy vậy, Bà vẫn chưa đạt tới cảnh giới Như Lai, nhưng Bà cũng có công cá biệt có thể vượt quá Như Lai. Là vì [điều] Bà tu chính là Bồ Tát, Bà làm những việc của mình, ở đây có những đạo lý rất cao thâm, không thể giảng, bởi vì những điều này là không nên để nhân loại biết được. Không phải như chư vị nghĩ đâu, cũng không như loại quan hệ cấp trên [cấp] dưới của người thường, đây là những điều khác.

Đệ tử: Có người giảng Bồ Tát, La Hán trong Thế giới Pháp Luân thậm chí có một số vị còn cao hơn Phật một số thế giới khác, có phải như vậy không?

Sư phụ: Có thể giảng điều này như thế. Phật của một số thế giới cao hơn Phật của một số thế giới khác, đó là đúng, bởi vì tầng thứ là quyết định ra vị trí sở tại thế giới của Phật. Phật tại tầng thứ Như Lai, nếu cũng lĩnh đạo rất nhiều người đạt tới quả vị Phật, [thì] những người đó cũng là có cao có thấp. Khắp cả Thế giới Pháp Luân đều tồn tại hiện tượng này. Còn nói rằng La Hán và Bồ Tát của Thế giới Pháp Luân là cao hơn Phật của thế giới khác, [đó là vì] tầng thứ của Thế giới Pháp Luân là cao phi thường. Pháp chúng tôi truyền hôm nay rất to lớn, không hề hạn cuộc trong Thế giới Pháp Luân mà truyền. Điều mà tôi để người ta nên biết là Thế giới Pháp Luân, nhưng những điều vượt khỏi Thế giới Pháp Luân thì không thể để người biết, là vì không cho phép con người biết. Tôi nói rằng khá nhiều người đã cảm thụ được rồi, Pháp này là điều to lớn đến thế, nhiều đến thế những Đại Giác Giả tới để đồng hoá với Pháp này, Ông không phải một Pháp bình thường, Ông dẫn người ta tu tới rất cao, điểm này là khẳng định. [Tôi] không nói rằng tu luyện của mỗi người đều hạn cuộc trong Thế giới Pháp Luân, điểm này cũng là khẳng định. Thích Ca Mâu Ni, A Di Đà Phật cũng không nói rằng ai tu luyện ở trong môn của họ thì đều lên chỗ của họ, hoặc lên chỗ nào đó khác. Đã vượt khỏi phạm vi của họ rồi, thì có thể lên tới nơi khác.

Đệ tử: Khi đạt tới La Hán độ cao của công có tiêu chuẩn không? La Hán sơ quả phải chăng là do độ cao của tâm tính và công quyết định?

Sư phụ: Tầng thứ La Hán là tiêu chuẩn bất biến do các thể giới của chư Phật khác nhau xác định ra.

Tâm tính học viên cao thấp ngàn nào là cũng như chính thể sự diễn hoá công của vị ấy, đều đạt tới bước đó, toàn bộ thay thế bằng vật chất cao năng lượng, chúng là tương phụ tương thành với nhau. Tôi đặc biệt nhấn mạnh những điều này, các phụ đạo viên hẳn đã có thể giải thích những điều này. Tu luyện xuất thế gian Pháp chẳng phải chính là tu luyện Phật thể rồi? Tu luyện xuất thế gian Pháp, chư vị đã có Phật thể rồi, Phật thể là thân thể đã được vật chất cao năng lượng hoàn toàn thay thế. Xuất khỏi thế gian Pháp tiến nhập vào ‘tịnh bạch thể’ chẳng phải chính là thân thể trong suốt toàn thân đã do vật chất cao năng lượng thay thế? Tu tiếp lên nữa thì chẳng phải là Phật thể rồi? Chẳng phải chính là tiến nhập La Hán sơ quả? Chính là như vậy.

Đệ tử: Thân thể xuất ra các thể sinh mệnh, như rồng chẳng hạn thì có trong lục đạo luân hồi không?

Sư phụ: Trong lục đạo luân hồi cũng có một số sinh vật, ngoài lục đạo luân hồi cũng có động vật tồn tại. Tại tầng thứ cao hơn nữa cũng có, chúng thông thường không phải là tu lên đó, chúng là sinh ra trong hoàn cảnh tự nhiên ở đấy. Thân thể của người tu luyện tại tầng thứ cao sinh ra các thể sinh mệnh như là rồng thì đương nhiên là [của] chư vị, cũng theo chư vị viên mãn mà lên cao tầng.

Đệ tử: Thể sinh mệnh mà xuất sinh trong thân thể thì có chú định tu theo Đạo nào hay không, người tu Đạo nếu như chuyên nhất, thì tu Phật có khả dĩ không?

Sư phụ: Điều này không có quy định mang tính cứng nhắc, ví như chư vị là tu Phật rồi chư vị tu Đạo cũng như

thế, điều đó cũng không sao, chỉ là sự phụ của môn kia từ đầu là sẽ không buông chư vị. Thật sự không được nữa, thì ông ấy sẽ không quản chư vị nữa. Chẳng hạn chư vị kiên định cứ là phải tu [môn kia], thì ông cũng không quản được chư vị nữa. Còn nếu chân đặt trên hai thuyền mà tu, thì không được đâu, sự phụ của bên nào cũng sẽ không quản chư vị, đây là vấn đề tâm tính, đây là vấn đề phá hoại hai pháp môn.

Đệ tử: Có [trường hợp] chú định là tu tà đạo hay không?

Sư phụ: Có. Có [những người] chuyên môn vào thời mạt pháp mà bước ra phá hoại Pháp, dùng các loại hình thức là đều có. Về biểu hiện có thể là công khai công kích Pháp Luân Đại Pháp, công khai công kích tôi, các học viên chúng ta đều có thể phân biệt ra. Loại ma này thì không đáng sợ, khí công giả thì cũng không đáng sợ, các học viên chúng ta có thể đánh giá phân biệt ra. Hiện nay ít nhất thì mọi người đều có thể trầm tĩnh lại, suy xét xem đó là thật hay giả, sau khi minh bạch ra, thì sẽ không mù quáng theo học như trước đây.

Khó phân biệt ra nhất chính là loại ma như vậy, lực phá hoại của chúng rất lớn. Nó cũng tới học Pháp Luân Đại Pháp, cũng nói Pháp Luân Đại Pháp là tốt, nói còn kích động hơn những người khác, cảm thụ còn mạnh hơn người khác, còn nhìn thấy những hình tượng nào đó. Sau đó nó đột nhiên chết đi, hoặc nó đột nhiên đi theo con đường ngược lại, [chúng là] đến phá hoại Pháp Luân Đại Pháp. Chính là loại người đó là khó phân biệt ra nhất, khó phân biệt cho nên sức phá hoại to lớn nhất. Hình thức phá hoại của chúng là đã được an bài như vậy, chú định rằng chúng sẽ làm thế, rắc rối lớn thế nào

chúng cũng tìm tới cho chư vị. Tôi vừa giảng ma có lực phá hoại lớn đó là thuộc về loại này.

Đệ tử: Bồ Tát Địa Tạng có thể tu thành Phật hay không?

Sư phụ: Đại Bồ Tát đã có thể được gọi là Phật rồi. Đại Bồ Tát, chư vị là nói ‘Địa Tạng Vương’ phải không? Về Địa Tạng Bồ Tát thì người ta có thể gọi Ông là Phật rồi, chính là ý đó, nhưng Ông ấy là làm những việc của Ông ấy.

Đệ tử: Nguyên thần của người là tới như thế nào?

Sư phụ: Tôi đã giảng điều này rồi, sinh mệnh nguyên thủy chính là được sản sinh dưới tác dụng của sự vận động của các loại vật chất bàng đại trong vũ trụ.

Đệ tử: Có người nói những lời đồn đại?

Sư phụ: Đừng nghe những lời đồn đại của người ta, đặc biệt là những lời đồn ảnh hưởng tới Pháp của tôi, phá hoại hình tượng môn pháp chúng ta, mọi người đều không được truyền. Tới chư vị thì đóng kín lại, ai ai đều thế cả, thì nó cũng không có chỗ truyền nữa.

Đệ tử: Bình luận công và lỗi của người khác thì có tạo nghiệp hay không?

Sư phụ: Tốt và xấu, công và lỗi nơi người thường, tôi nghĩ rằng đã làm một người tu luyện thì nên chẳng coi [chúng] nhẹ nhàng đạu bạc hơn. Các việc nơi người thường thì chư vị đừng đàm luận phẩn khích như vậy. Chư vị cảm thấy hứng thú và chấp trước vào những điều đó, hay chư vị muốn tu luyện? Nơi người thường chỉ là chút việc đó thôi. Chẳng phải tôi đã giảng, những sự tình ở người thường chẳng qua chỉ thế mà thôi, nói đi nói lại, đó chẳng phải đều là người thường đang nói người thường sao?

Đệ tử: Sau khi khai ngộ người ta không cách nào tu lên nữa, vậy vì sao Thích Ca Mâu Ni sau khi khai ngộ dưới cội bồ đề vẫn tiếp tục tu lên?

Sư phụ: Người đã viên mãn thì không cách nào tu lên nữa, khai ngộ tức là viên mãn rồi. Thích Ca Mâu Ni bấy giờ Ông là thuộc trạng thái bán khai ngộ, mà một bộ phận ký ức của Ông đã đã khai rồi, nhưng còn rất rất nhiều là chưa đã khai, còn có rất nhiều điều Ông không biết, [nên] Ông mới có thể tu lên tiếp. Nếu cái gì Ông cũng biết cả, thì Ông hẳn là không tu lên nữa. Ông dùng 49 năm truyền Pháp là tu luyện đạt tới tầng thứ Như Lai, cũng vì trạng thái bán khai ngộ của Ông đạt tới rất cao mà thành. Bán khai ngộ của chúng ta sẽ không đạt tới cao đến thế, là vì Thích Ca Mâu Ni là tới để độ nhân, là người cá biệt, tôi là vẫn nhấn mạnh rằng một số người cá biệt có thể sẽ rất cao, vì tình huống từng người là khác nhau.

Đệ tử: Người ta sau khi chết thì quan hệ thân thuộc không tồn tại nữa, nguyên thần đường ai nấy đi, tại sao đức và nghiệp lực của tổ tiên có thể tích lại cho con cháu?

Sư phụ: Đúng, vũ trụ này chính là có cái Lý ấy, đó cũng là một Lý ước thúc con người. Nghiệp của chư vị, chư vị tử vong, con cháu đời sau chư vị cần hoàn trả nghiệp. Do đó [vì] muốn tạo phúc cho người đời sau, họ muốn kiếm hằng bao nhiêu kim tiền, tự họ biết rằng dùng chẳng được bao nhiêu, [mà là] lưu lại cho người đời sau hưởng phúc. Họ rất coi trọng những sự việc thế gian, rất coi trọng đời sau của họ, thậm chí rất coi trọng cái danh của quan hệ nơi họ ở xã hội, rất coi trọng cái danh của họ sau khi qua đời, họ là có nhân tố đó, thế nên họ sẽ tích nghiệp, tích nghiệp cho con cháu đời sau.

Đệ tử: Như [người ta] nói một người thành Phật, chín tổ thăng thiên?

Sư phụ: Chúng ta có người làm việc đại thiện, hoặc tu được rất tốt, thì cha mẹ có thể nhờ vậy mà được siêu độ qua đó. Nhưng siêu độ tới tầng thứ nào, ấy là căn cứ theo tình huống nguyên lai của cha mẹ họ, còn có tình huống tu luyện chúng ta là cũng có ảnh hưởng đối với họ. Tổ tiên tích đức là đã tự có phúc báo. Người nói ‘một người tu luyện, tổ tiên tích đức’; nói chư vị đã tu thành Phật, thì cha mẹ của chư vị có thể tích đại đức. Nhưng xuất Tam giới là rất hiếm, họ chỉ là đã tích đức, đã làm điều tốt. Có một con trai là chư vị, [hoặc] có một con gái là chư vị, họ được tính là tích đức rồi, bởi vì có tồn tại nhân tố ấy. Nhưng nói rằng cha mẹ do vậy mà cũng thành Phật, thế không được đâu. Phải tu mới được, họ chỉ làm một người trời ở các tầng thứ khác nhau mà hưởng phúc thôi. Không có cái gì là ‘chín tổ thăng thiên’, đó là nhảm nhí.

Đệ tử: Một đêm trong ngủ mộng gặp cha mẹ tu luyện, lại còn xé những tờ giấy cúng ở nhà và chúng tự cháy, vì người nhà không nghe lời khuyên, con muốn tìm Sư phụ. Thế là, còn thấy Sư phụ tới và nói về tình hình, cha mẹ thuận tay thiêu cháy một tờ giấy, và giấy đó cũng cháy rồi, sau đó nhìn thấy người kia không phải Sư phụ nữa, mặc y phục của đồ tể, đứng chợ và bán thịt, tay cầm micro, con theo đó mà khóc, [như vậy là sao]?

Sư phụ: Đó khẳng định là ma rồi, đó là ám chỉ mạ lỵ người ta. Bài vị của ma đó bị thiêu rồi, bị giết rồi, ý tứ nghĩa là đồ tể sát nhân, chính là ý tứ đó. Vì nó cũng có một chút bản sự, cho nên nó có thể diễn hoá ra những thứ đó, mê hoặc người ta. Vì sao hôm nay những thứ

ma đó cần bị thanh lý sạch sẽ? Mọi người thử nghĩ xem, chính là như ví dụ quả táo mà tôi đã dẫn, xã hội nhân loại đã tới bước này rồi, mà không chỉ nhân loại, cả thực vật và những động vật kia nữa, đều mang theo nghiệp mà luân hồi, chúng đều có nghiệp, hơn nữa [nghiệp] rất to lớn. Chư vị chớ xem chúng biết tu luyện gì đó, v.v. những sự việc nơi nhân loại là tuyệt đối không thể để những động vật kia can nhiễu hay làm chủ, [thế mà] chúng đã khởi tác dụng đó rồi, điều này chính là vi phạm Thiên Lý. Mà đại nghịch thì nên phải bị giết, đây là điều không tránh khỏi thời mạt pháp mạt kiếp. Chúng tu luyện xuất công cao một chút thì nên bị giết đi. Hiện nay quả thực loạn lung tung cả.

Tôi từng giảng, [điều] người ta nhìn nhận là Lý, thì lên tầng thứ cao nhìn đều thấy sai. Mà các Đại Giác Giả tầng thứ cao hãy nhìn, [thì thấy] những yêu ma quỷ quái kia ở xã hội nhân loại đều đã chạy ra rồi, con nào muốn lấy những thứ trên thân người thì lấy, muốn quản người thì quản. Chúng còn cảm thấy rằng đã làm việc tốt, coi bệnh cho người ta, hỏi coi bệnh gì chứ? Chúng coi bệnh chẳng phải chính là đưa những thứ của chúng lên thân người hay sao? Có thể nói rằng đó đã là làm điều xấu rồi.

Đệ tử: Về quá khứ những động vật thời kỳ viễn cổ mà chúng ta phát hiện ra [thì sao]?

Sư phụ: Thuyết rằng động vật ngày nay là tiến hoá mà thành, tôi nói rằng hoàn toàn không phải vậy. Do sự biến đổi của bản khối đại lục, các diễn hoá của các thời kỳ chu kỳ khác nhau, là thay đổi các loài vật. Chẳng hạn nếu bản khối đại lục chúng ta hôm nay chìm xuống, [và] các bản khối đại lục trong Thái Bình Dương, Ấn Độ Dương, Đại Tây Dương thặng lên, [thì] sẽ có tồn lại các

loài vật mới, sinh ra các vật chủng mới. Mà nếu chúng lại chìm xuống, thì sẽ sinh ra các vật chủng mới, nếu như địa bản khối này hoán chuyển với địa bản khối kia, rồi lại trải qua bao nhiêu năm, rồi địa bản khối ấy lại hoán chuyển trở lại, thế thì nó sẽ không phải những vật chủng nguyên ban đầu nữa, nó sẽ còn sinh ra các vật chủng mới. Do đó nó đã như thế, người ta bèn nói đó là tiến hoá thành, [thực ra] hoàn toàn không phải vấn đề đó. Vậy hỏi tại sao các vị không phát hiện những thứ giữa các giai đoạn trong quá trình tiến hoá? Đều là thấy hình thức tồn tại khác nhau của hai loại vật chủng, mà không có tồn tại hình thức quá độ ở giữa.

Đệ tử: Người tu luyện sau khi đã thành Phật, thì thân thể nào sẽ thành Phật? Là chân thể? Hay là [cái mà] Sư phụ cấp cho?

Sư phụ: Trong quá khứ, người tu luyện trong Tịnh Độ tông, họ không giảng tu luyện thân thể, chỉ giảng tu hành tâm tính, nhất là những pháp môn mà không giảng ‘đả toạ thực tu’. Như vậy Phật thể của họ là do vị Phật tiếp dẫn diễn hoá cho họ. Khi tới tiếp dẫn họ thì trực tiếp cấp Phật thể cho họ. Mà những [pháp môn] chân chính đả toạ thực tu, họ có thể tự mình tu xuất nguyên anh. Hơn nữa trong một số phương pháp tu luyện đặc thù của Phật gia và Đạo gia, có thể cải biến tự thân đạt tới tính mệnh song tu và cũng có thể tu xuất một số điều khác nữa, do chủ nguyên thần của mình làm chủ thể hết thảy.

Đệ tử: Nguyên thần là vật chất cao năng lượng phải không?

Sư phụ: Không thể lý giải như vậy. Nguyên thần của chư vị là do vật chất vi quan nhất, vi tiểu nhất, do vật

chất bản nguyên nhất cấu thành. Tính cách của chư vị, đặc tính của chư vị chính là đã được chú định ra tại vật chất bản nguyên rồi, cho nên, trải qua hằng bao nhiêu năm, bao nhiêu đời đều rất khó thay đổi, mà bản tính là thiện lương.

Đệ tử: Jesus là đến để hoá độ những người đến từ thiên quốc của Ông đúng không?

Sư phụ: Lời nói ấy cũng không có nói sai, là vì nhân chủng Châu Âu, nhân chủng nguyên thủy nhất [ở Châu Âu] đều đến từ không gian đặc định của họ, họ ở đó có tình huống đặc thù ở nơi của họ.

Đệ tử: Trước khi con học Pháp Luân Đại Pháp, đã thấy Ngài trong mộng là nghĩa làm sao?

Sư phụ: Trước khi học Đại Pháp, rất nhiều người từng nhìn thấy tôi. Có hằng bao nhiêu năm, trước mấy chục năm có người đã biết tôi rồi, cũng có [người] là trong mộng nhìn thấy tôi, [người] như thế rất nhiều. Còn có những người toán quái [bói quẻ] đã từng nói ra từ hằng bao nhiêu năm trước, v.v. đây là phản ánh của các thời-không khác nhau.

Đệ tử: Con của con nói rằng đã thấy Ngài, cũng biết Ngài?

Sư phụ: Đứa trẻ nhỏ đó có căn cơ cũng khá, trẻ con nói không sai. Có một số trẻ nhỏ là có lai lịch, là đến để đắc Pháp.

Đệ tử: Đức, công và Chân-Thiện-Nhẫn phải chăng là vật chất đồng loại?

Sư phụ: Chân-Thiện-Nhẫn là không thể dùng vật chất thông thường để nhận thức, không thể là khái niệm đó. Mà bất kể gì đều là vật chất cấu thành, nhưng Ông không phải là khái niệm đó. Ông tựa như nguyên

thần con người chúng ta, chư vị nói Ông và thân thể người chúng ta là do vật chất nào đó cấu thành, thì cũng như vấn đề mà tôi vừa đề cập đến, nó là không chính xác. Nhưng bất kể vật chất nào đều là vật thể, chân thực tồn tại là loại đặc tính này, cũng là thể hiện của Pháp. Mà đức và công chính là lấy hình thức vật chất mà thể hiện ra. Nhưng đều không phải là vật chất cùng loại, mặc dù đều là đồng hoá với đặc tính Chân-Thiện-Nhẫn của vũ trụ.

Đệ tử: Có thể ăn hành gừng tỏi chăng?

Sư phụ: Ngày nay chúng ta tu luyện nơi người thường không có đề xuất vấn đề đó một cách cụ thể, nhưng trong tu luyện chuyên nghiệp của chúng ta, hoà thượng tương lai là cần giới [cấm] những thứ ấy. [Những ai] thật sự cùng mọi người đả toạ tập thể thực tu, thì cũng không thể ăn [những thứ đó]. Quá khứ đã từng vì nó can nhiễu người ta tu luyện, nên mới đề xuất vấn đề ấy. Hành gừng tỏi có thể kích thích thần kinh người, do đó hay ăn và ăn nhiều thì nghiện. Không ăn sẽ nghĩ tới, có thể khởi tâm chấp trước; những thứ đó thì hãy coi nhẹ chúng. Còn nếu đã đun chín thì không thành vấn đề, nó không còn mùi nữa, làm hành hoa bầm cũng khả dĩ. Chúng ta từ ý nghĩa thực tế mà nhìn, vì những năm đó Thích Ca Mâu Ni không cho ăn [những thứ ấy], chính vì [chúng] can nhiễu người ta tu luyện, mùi xuất ra rất ảnh hưởng người ta, không nhập tĩnh được. Bấy giờ mười vị, tám vị hoà thượng quanh thành một vòng, nhập tĩnh đả toạ, mùi đó xuất ra, thì mọi người không ai nhập tĩnh được. Vì đả toạ thực tu được coi là rất trọng yếu, thế nên giới [cấm] những thứ đó được xem là rất nghiêm túc.

Đệ tử: Đức, công và Chân-Thiện-Nhẫn là cùng loại vật chất hay không?

Sư phụ: Đức là một loại vật chất màu trắng, là một loại vật chất đặc thù. Nghiệp lực cũng là một loại vật chất đặc thù. Còn về công thì đó là một loại hình thành từ vật chất đức thăng hoa, và hoà với một số vật chất khác trong vũ trụ. Chân-Thiện-Nhẫn là Pháp, là một loại đặc tính, không thể dùng khái niệm vật chất thông thường để nhận thức, [đó] là siêu vật chất.

Đệ tử: [Thân] thể bất hoại được hiểu như thế nào?

Sư phụ: Đã xuất khỏi thế gian Pháp thì là ‘bất hoại chi thể’. Phật thể liệu có thể bị hoại chăng? Ông là cấu thành từ vật chất phong phú nhất tốt nhất trong vũ trụ, vũ trụ bất hoại thì Ông cũng bất hoại.

Đệ tử: Người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, cuối cùng phải chăng đều tới Thế giới Pháp Luân?

Sư phụ: Thế giới Pháp Luân của tôi vẫn là không chứa hết được đâu! Chỉ có [ai] chân chính đắc chính quả viên mãn thì mới có thể đi. Nói ‘tu luyện Pháp Luân Đại Pháp thì tới Thế giới Pháp Luân’, hỏi hiện nay người có hằng bao nhiêu ức! Tương lai còn nhiều [người] hơn nữa học Đại Pháp, con người trải qua đời này qua đời khác vẫn cần sinh sôi tiếp tục tu, [nếu] đều tới Thế giới Pháp Luân thì hẳn là không chứa nổi. [Ai] tu không viên mãn [thì] tới không gian cao tầng cũng là tốt đẹp. Trong học viên chúng ta có một phần lớn là đến từ các tầng thứ cao khác nhau, sau khi đắc Pháp thì quay trở về thế giới nguyên lai của mình.

Đệ tử: Cháu ngoại gái năm tuổi của con đã tham gia hai kỳ lớp học, trong mộng thường dậy luyện công, người lớn nói thì cháu cũng không trả lời, như thế có

bình thường không? Cháu cũng thường thấy được Thầy dạy cho biết chữ, dạy vẽ, gặp Thầy ở trong hư không và máy các màu, [đó là sao]?

Sư phụ: Luyện là Pháp Luân Đại Pháp thì là bình thường. Là đứa trẻ căn cơ rất khá, nhất định chớ để cháu học những thứ công loạn bát nháo kia, không được làm hỏng đứa nhỏ. Những trẻ nhỏ loại này đều là tới để đắc Pháp, nhất định chớ để con trẻ làm điều xấu. Toàn quốc có một lô lớn những trẻ em như thế.

Đệ tử: Tiêu chuẩn tiếp nhận học viên mới là gì?

Sư phụ: Không có. Có thể luyện thì cứ luyện thôi, tất nhiên cũng nên chỉ ra hai loại bệnh là không thể tu, đây là điều tôi đề xuất: Người bệnh trầm trọng nguy hiểm nghiệp lực quá lớn, cũng không thể tu luyện; người bệnh tâm thần nghiệp lực tư tưởng quá lớn, chủ nguyên thần không thanh [tĩnh] cũng không thể tu luyện.

Đệ tử: Tu luyện nơi người thường không cải biến kết cấu phân tử trong [thân] thể, vậy thì chúng ta xuất thể gian Pháp phải chăng sẽ cải biến kết cấu phân tử trong [thân] thể?

Sư phụ: [Nếu] trong tu luyện chư vị không cải biến, sau khi xuất thể gian Pháp, thì chư vị còn cải biến thể nào? Tại thể gian Pháp là đã bắt đầu từng bước từng bước cải biến và đề cao, khi tới xuất thể gian Pháp, về cơ bản đã toàn bộ cải biến xong rồi.

Đệ tử: Trên TV chiếu "Câu chuyện Đạt-Ma", thì không để học viên xem là có đúng chăng?

Sư phụ: Cái này không sao cả, học viên sẽ coi đó như một câu chuyện cổ mà xem thôi, sẽ không chiếu theo đó mà học. Về con người hiện nay chư vị mà không dạy họ Pháp thì họ khẳng định sẽ không học, ngay cả

hoà thượng Phật giáo hôm nay ngồi toạ nơi kia, nói thế nào họ cũng không học. Cái này không sao cả, vì chúng ta đã nhấn mạnh khi ở trên lớp rồi, pháp môn Thiền Tông đã không tồn tại nữa, mà không chỉ bây giờ là không tồn tại nữa, tới [sau] lục tổ Huệ Năng là đã mất rồi. Hàng mấy trăm năm [qua] nó đã không còn từ lâu rồi, điều lưu lại là lịch sử. Chư vị xem hoà thượng Thiền Tông ngày nay họ là đọc gì? Như là kinh Phật A Di Đà họ cũng lấy ra đọc, họ không còn những điều của Thiền Tông nữa. Pháp của Thiền Tông đã không còn tại thế gian nữa, thực ra vào thời kỳ mạt pháp thì Pháp nào cũng không còn, không chỉ nói về Pháp của Thiền Tông.

Đệ tử: Có những người chưa từng tham gia lớp học nhưng đã tham gia luyện công, đã mua sách và huy chương Pháp Luân, nhưng về sau không luyện nữa, hỏi nên thu hồi sách và huy chương hay không?

Sư phụ: Họ đã mua thì là mua rồi, không cách nào thu hồi lại, vì họ đã bỏ tiền ra rồi. Chúng ta cũng không có phương pháp quản lý hành chính nào. Ban đầu tôi không hề chủ trương đưa ra những thứ ấy, vì các học viên, các đệ tử yêu cầu nên nay mới đưa ra, chỉ có thể như vậy thôi.

Đệ tử: Làm “đầu đỉnh bảo luân” thì đầu luôn cảm thấy rất nặng, không nâng lên được thì là sao?

Sư phụ: Mặc kệ những cái đó, đầu nặng không nhất định là chuyện xấu. Tu xuất ra công trụ rồi cũng có trọng lượng, cũng có cảm giác. Nếu trên đó xuất ra một quả cầu ánh sáng lớn thì nó cũng áp chư vị, trên đó nếu ngồi toạ một vị Phật thì còn áp chư vị hơn nữa. Đừng quản rằng trên đó có những gì, mà luyện công đều như vậy, đều là ‘hảo sự’. Trên đỉnh đầu người sẽ xuất hiện

rất nhiều thứ, [người khác] luyện khí còn xuất hiện một cột trụ khí rất lớn nữa kia.

Đệ tử: Trong mộng khi gặp khảo nghiệm, phản ứng làm ra còn tốt hơn khi thanh tỉnh, đó là phó nguyên thần chăng?

Sư phụ: Thế đương nhiên rất tốt, không phải phó nguyên thần. Phó nguyên thần làm việc không để chư vị thấy, chư vị vẫn chưa biết; kia là bản thân chư vị.

Đệ tử: Khi tu luyện tới tầng thứ tịnh bạch thể trở lên, trên thân phải chăng không có những phản ứng về lạnh, nóng, tê, sưng, v.v.

Sư phụ: Cũng vẫn có. Vì đó là thể hiện của những thứ khác nhau tại các tầng thứ khác nhau trên thân chư vị, những trạng thái khó chịu giống như mắc bệnh sẽ càng ngày càng ít, nhưng cũng không nói rằng cái gì cũng không có. Tôi giảng cho chư vị, rằng Thái Thượng Lão Quân có một câu thể này, và trong sách của Đạo gia cũng có câu như thế: ‘Dù tu cao đến đâu, sao vẫn khó chịu thể này? Chỉ vì tại người thường.’

Đệ tử: Pháp Luân Đại Pháp có mâu thuẫn với tôn giáo hay không?

Sư phụ: Trong lịch sử chúng tôi chưa từng tiến nhập vào tôn giáo. Hiện tại chúng ta phần lớn đều tu luyện trong người thường, nên Ông không phải tôn giáo. Mục đích của tôn giáo: Một là tu luyện, hai là hoá độ người, bảo người ta làm điều tốt, để cho đạo đức thế gian con người kéo dài. Đó là hai điều mà họ làm. Chúng ta tu luyện nơi người thường cũng có thể khởi tác dụng đó, nhưng chúng ta không có hình thức tôn giáo. Tương lai hẳn sẽ có đệ tử chuyên nghiệp tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, nhưng hiện nay chúng ta vẫn chưa tiến hành

tới bước đó. Hỏi đối đãi vấn đề này như thế nào? Hiện nay có những hoà thượng đã tu luyện Đại Pháp rồi, dù sao đi nữa, Pháp chúng ta là có ích cho xã hội, có ích cho người. Chúng ta không can thiệp chính trị của xã hội, không vi phạm chính sách của chính phủ, chúng ta không làm những việc đó. Đối với quốc gia đối với xã hội người thường đối với sự việc gì [chúng ta] cũng không có chỗ có hại, chỉ có thể là có chỗ tốt.

Đệ tử: Khi con đả toạ thì thường tựa như ngồi thang máy trượt xuống, bản thân biến thành rất bé, không biết là sao?

Sư phụ: Cái đó cũng bình thường. Là vì nguyên thần chính là rất nhỏ, cũng có thể biến thành rất lớn. Cho nên người ta khi luyện công thì thân thể sẽ nở rộng ra ngoài. Do đó có người cảm thấy tựa như ‘đỉnh thiên lập địa’; có người cảm thấy biến thành rất nhỏ, đều là bình thường. Nhưng có một điểm này, người tu luyện một khi làm điều không tốt lắm thì cũng sẽ có cảm giác rơi rớt xuống, đó là tầng thứ rơi rụng xuống, dung lượng của thân thể cũng rút nhỏ lại.

Đệ tử: Mấy tháng gần đây, con trong mộng vẫn luôn cùng một số người thân thích chung quanh đang bận rộn ở nơi bùn lầy rất trơn trượt.

Sư phụ: Đó chính là người ở nơi người thường, người ta nhìn nhân loại thì chính là hoà với bùn đất.

Đệ tử: Pháp Luân Đại Pháp tu luyện đắc chính quả thì có nhất định cần phải mang theo bản thể không?

Sư phụ: Pháp môn này của chúng ta yêu cầu viên mãn là mang theo bản thể. [Nếu] không mang theo bản thể được, [hoặc] thân thể ấy chưa đạt tới hình thức loại đó thì có thể là không được đâu. Vì sao? Vì chúng ta đều

có thể đạt tới, chân chính tu luyện thì hẳn đều có thể đạt tới, chỉ cần chú vị tiến nhập quả vị mà tu luyện xuất thế gian Pháp, thì thân thể chú vị đã thành rồi, khá nhiều người đã đạt tới bước đó rồi [chỉ là] tự mình không biết. Là vì thân thể có một bộ phận bị khoá chắc lại và chịu một số trói buộc, cho nên cảm giác không ra. Thuận theo việc chú vị tu luyện thì sẽ càng ngày càng minh hiển. Nhưng [tôi] cần nói rõ một vấn đề, có người có thể vì những nguyên nhân nhiều mặt mà hạn chế đạt không tới viên mãn, chỉ có thể làm người trời (Thần Tiên) ở các tầng thứ khác nhau, do đó thân thể biến hoá rất ít. Kỳ thực từ người bình thường mà nhìn thì đã là đại phúc phận cao không với tới được, tốt đẹp không cầu tới được. Ở những khí công thông thường và [khí] công phụ thể và tà pháp thì hoàn toàn không đạt tới đó được.

Đã hết các tờ câu hỏi rồi. Hôm nay những câu hỏi mà tôi giải đáp ấy là tôi muốn chủ yếu nhắm vào các phụ đạo viên và cốt cán chúng ta mà giảng. Tất nhiên, [tại đây] chúng ta có một số học viên thậm chí chưa từng tham gia lớp học hoặc chỉ tham gia một lần lớp học, lẽ ra không nên đến nhưng đã đến. [Tôi] không nói rằng chú vị không nên nghe Pháp này, cũng không nói rằng chú vị không thể tu, mà chính là nói rằng chú vị vẫn chưa tiếp thu được những điều này, nó động chạm tới vấn đề rất lớn. Không để chú vị vào thì chú vị có thể sẽ có ý kiến, tâm tính mà không cao, thì có thể sẽ nhận xét linh tinh; để [chú vị] vào thì lại e chú vị tiếp thu không nổi, sinh ra hoài nghi làm hỏng tương lai của chú vị. Dù sao đi nữa, nếu nghe mà không tin thì hãy xem như nghe một câu chuyện xưa thôi, nhất định đừng nảy sinh cảm giác mâu thuẫn.

Giảng Pháp này chủ yếu là giảng cho phụ đạo viên và cốt cán chúng ta, có chỗ tốt cho chư vị sau này triển khai công tác. Một số câu hỏi là có tính tương tự, [dù] học viên đề xuất ra mà giải đáp không được, [thì] ít nhất chúng ta có thể biết được một số điều. Kỳ thực tôi đã nói, không tổ chức buổi họp các phụ đạo viên này [thì chư vị] cũng có thể làm được. Nói như, khi tôi giảng xong bài tại lớp học ở Tế Nam và sắp rời đi, rất nhiều Giác Giả đều nói với tôi: Lớp học này đã giảng hết tất cả rồi. Ý là những gì nên để người thường biết thì đã đều giảng ra rồi. Tôi nói rằng chính là chiếu theo Pháp này mà học, chỉ cần chư vị học thấu Ông thì không có vấn đề không giải quyết được. Pháp này mà tôi giảng ấy, không chỉ là tình huống của trong một môn này của tôi, do đó nói rằng Ông là một điều rất to lớn. Tất nhiên những việc mà chúng ta làm hôm nay là khác với công truyền ra và những việc làm trong quá khứ. Người ta giảng ‘phổ độ chúng sinh’, Thích Ca Mâu Ni cũng đưa cả động vật bao gồm trong đó. Thích Ca Mâu Ni giảng phổ độ chúng sinh và Ông có thể phổ độ chúng sinh, đối với hết thảy sinh mệnh Ông đều cần từ bi. Tại sao chúng ta hôm nay không làm thế? Chúng ta độ nhân còn muốn lựa chọn? Vào lớp học chúng ta là cần có điều kiện tuyển chọn? Bởi vì hết thảy sự tình đều đã khác xưa, có những người xấu xa đến mức không thể được nữa, chính là cần bị thanh lý. Có những người là cần lưu lại, có những người có thể tu luyện lên, chính là xuất hiện vấn đề như thế đó.

Được rồi, tôi nghĩ rằng chúng ta cần đối đãi buổi họp này thế nào? Điều nên nói và không nên nói về sau này thì làm thế nào? Mọi người chúng ta đều biết nên

làm thế nào, tôi cũng không nhấn mạnh vấn đề này nữa. Chỉ là nói một câu: Hãy có trách nhiệm với Pháp này của chúng ta, hãy có trách nhiệm về cá nhân chư vị, thì chư vị biết được nên làm thế nào, [tôi] giảng bấy nhiêu thôi.

..... Chúng ta sau khi trải qua thảo luận, có thể tiến thêm một bước nhận thức sâu hơn về Đại Pháp, cũng thống nhất nhận thức của chúng ta, tương lai thì việc giải đáp cho các học viên thì tôi nghĩ là sẽ tốt hơn nhiều, đây là một điều. Còn điều nữa mà tôi chưa có nói điều này cho một số người phụ trách chúng ta, chính là chư vị hãy mở đầu ở quê tôi, tổ chức một chút, chúng ta không thể chỉ luyện công tập thể, chúng ta hãy tìm và định ra thời gian tập thể cùng đến học Pháp. Từng chương từng mục, mọi người niệm đọc, thảo luận một chút. An bài thời gian học tập là cố định lại tựa như luyện công tập thể. Tôi nghĩ rằng làm như thế là tốt hơn, có tính nhắm thẳng, như vậy thì đối với tương lai chúng ta, khi gặp vấn đề thực tế thì có Pháp để có thể dựa vào. Chúng ta mở đầu, tại những trạm phụ đạo các nơi toàn quốc có thể có tác dụng dẫn đầu rất là tốt. Sau này các nơi toàn quốc có thể phỏng theo, làm như vậy là có chỗ hết sức tốt đẹp cho việc đề cao nhận thức của chúng ta, [tôi] đưa ra kiến nghị như vậy.

*Băng thu âm của Tổng trạm
Pháp Luân Đại Pháp Trường Xuân*

Kiến nghị tại Hội nghị Phụ đạo viên Pháp Luân Đại Pháp Bắc Kinh

*Lý Hồng Chí
17 tháng Chạp, năm 1994*

Tôi đứng giảng [để] mọi người nhìn rõ.

Khá lâu rồi tôi không gặp mặt mọi người. Vì có rất nhiều việc về phương diện truyền công đều cần xử lý, đều là [điều] mà người thường không dễ lý giải lắm, không thể lý giải lắm, cho nên dừng việc mở lớp. Trong đoạn thời gian đó chính là xử lý những vấn đề ấy, bây giờ về cơ bản những vấn đề đó đều đang kết thúc rồi. Nguyên [dự định] là sau khi hoàn tất, sau khi làm xong những việc đó, thì tôi mới ra an bài các việc truyền công sau này sẽ thế nào. Nhưng mà, mở lớp học lần này ở Quảng Châu, vì bấy giờ định ra rất vội, báo chí cũng đăng rồi, quảng cáo cũng lên rồi, còn nhận rất nhiều học phí rồi. Do đó tôi không thể không giữa chừng bước ra, nghĩa là trước khi mở lớp ở Quảng Châu, thì tới Bắc Kinh trước để chuẩn bị một số công tác. Vì thế [tôi] nhân cơ hội này gặp mặt mọi người, gặp mọi người tôi rất vui.

Trước đây tôi từng giảng một câu, tôi nói rằng chuẩn mực đạo đức con người hiện nay đã rất thấp rồi, trong các ngành nghề rất khó tìm được một miền đất thanh tịnh. Tuy nhiên, một khi tới đây, tôi là thấy chúng ta một trường hết sức an hoà, miền đất của Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, tôi dám nói đó là một miền 'tĩnh thổ' (*vỗ tay*). Đồng thời, tôi cũng thấy mọi người chúng ta tu luyện được thành quả hết sức đáng mừng, mọi người

đều có tâm yêu cầu đề cao hướng Thiện, thật đáng mừng phi thường. Cho nên bầu không khí này hoàn toàn giống như tâm thái chúng ta, nói cách khác, [mọi người] đã không uống công học Đại Pháp, đều thu được thành quả nhất định. Tôi cũng không uống truyền Đại Pháp này, đây là việc thật sự khiến tôi hài lòng. Thời mà tôi mới vừa tới Bắc Kinh giảng Pháp truyền công, lớp học đầu tiên chính là ngần này người. Nhưng chúng ta qua một đoạn thời gian, tới nay cũng mới có hai năm, thực ra tôi chính thức truyền Pháp này chỉ là một năm, thời bắt đầu là lấy hình thức rất thấp là khí công để truyền Pháp. Chúng ta hiện nay, chỉ riêng nơi Bắc Kinh này, các phụ đạo viên đã có thể nhiều ngần này rồi, [điều ấy] nói lên rằng Pháp Luân Đại Pháp chúng ta đã được nhiều người thiện lương hơn nữa nhận biết, có thể đạt được đề cao trong Pháp này, và tu luyện chính mình, đó là việc hết sức đáng mừng. Bây giờ thống kê cụ thể tu luyện Pháp Luân Đại Pháp chúng ta có bao nhiêu người, thì đã rất khó thống kê rồi; người truyền người, không đếm được. Có những nơi là có một hai người học ở một huyện hoặc một thị, rồi kết quả phát triển thành hơn nghìn người. Khá nhiều nơi đều là hình thế như vậy, phát triển phi thường mau chóng.

Tại sao như vậy? Vì như tôi đã giảng, Pháp Luân Đại Pháp chúng ta là tu luyện tâm tính người ta, yêu cầu người ta đề cao chuẩn mực đạo đức. Cũng thật sự chỉ ra nguyên nhân căn bản chúng ta tu luyện tại sao không tăng công, điểm trùng vấn đề ấy, do đó chúng ta là nói tới vấn đề thực chất. Trước đây tôi từng giảng, có người từng kể với tôi trong bài tâm đắc thể hội, nói rằng sau khi Pháp này của Thầy được truyền xuất ra, là

gây dựng những chỗ rất tốt cho văn minh tinh thần nơi xã hội chúng ta. Tất nhiên như tôi đã giảng, mục đích chủ yếu vẫn không phải điều đó, tôi chỉ là muốn lưu Pháp này cho con người, đưa Ông truyền ra để nhiều người hơn nữa được lợi ích, có thể thật sự được đề cao. Dùng lời của Phật gia chúng ta mà nói, thì là có thể thật sự thăng hoa lên trên, đắc được viên mãn. Nhưng Pháp này nhất định mang tới hiệu quả như vậy, khiến chuẩn mực đạo đức con người được đề cao lên. Vì yêu cầu của công pháp chúng ta, tôi nói rằng chúng ta điếm trúng vào chỗ thực chất, yêu cầu người ta coi trọng tu luyện tâm tính. Vì sao nhiều người thế, gồm cả rất nhiều tăng nhân, các đạo sỹ tu luyện chuyên nghiệp cũng như thế, họ đã không biết đề cao như thế nào nữa, họ chỉ coi trọng những điều ở hình thức, chứ không coi trọng những điều thực chất.

Người ta tâm tính nếu không thăng hoa lên được, thì tôi nói rằng hoàn toàn không thể nào đề cao lên được, vì đặc tính của vũ trụ này, Ông không cho phép [ai] tâm tính không cao mà lại thăng hoa lên đó. Nếu người có thể đạt tới trình độ đó, thì nghĩa là ở mức độ khác nhau đã được đề cao, và tôi nói rằng người ấy chẳng hạn không viên mãn, thì họ cũng có ích cho xã hội, họ sẽ không đã biết rõ mà vẫn làm điều xấu, họ biết rằng làm điều xấu sẽ mang tới một số hậu quả rất không tốt cho bản thân họ. Như vậy là họ là có đề cao tương ứng cho sự kiến thiết văn minh tinh thần của xã hội và cho chuẩn mực đạo đức của nhân loại, điều này là khẳng định. Chúng tôi truyền ra công này là cũng có trách nhiệm với con người, có trách nhiệm với xã hội, do đó chúng tôi cũng có thể làm được điều ấy, ảnh hưởng sinh ra nơi quần

chúng cũng như trong những người tu luyện cũng là rất tốt. Chúng tôi vẫn luôn giữ vững yêu cầu của Pháp này như thế mà làm, công pháp chúng ta cũng không đi lệch, vẫn luôn duy trì trạng thái tu luyện thuần khiết và thuần tịnh như vậy.

Căn cứ hình thể hiện nay của chúng ta, tương lai tôi nghĩ rằng công này có thể truyền rộng rãi hơn. Gần nhất, hẳn là sang năm đi, khả năng sẽ truyền công nhiều hơn nữa ở nước ngoài, như vậy sẽ không chỉ có ảnh hưởng ở nước ta, thực ra ảnh hưởng ở nước ngoài cũng rất lớn rồi. Có người từ nước ngoài trở về đã nói với tôi, nói rằng khi họ đi ăn ở một nhà hàng tại Mỹ quốc, thấy treo ở đó giới thiệu về tình hình Pháp Luân Công, và anh ta cảm thấy rất lạ, sau đó bèn hỏi người ta. Chúng ta chưa biết điều này, cũng chưa nắm vững tình huống này, mà khả năng đà phát triển đã rất nhanh chóng rồi. Nguyên nhân căn bản ấy chỉ là chúng ta rất coi trọng việc đề cao tâm tính, đối với xã hội cũng vậy, với người các giai tầng khác nhau cũng vậy, với người có các cách nghĩ khác nhau cũng vậy, đều có thể tiếp thu Pháp Luân Đại Pháp. Đây là điều tôi vừa giảng, chỉ là nói lược qua một chút, chính là Pháp Luân Đại Pháp chúng ta bây giờ là có tình huống phát triển như thế.

Vì đây là hội nghị của các phụ đạo viên, nên tôi giảng một chút về phương diện này. Từ tình huống phát triển của Pháp Luân Đại Pháp các nơi mà xét, đều là có những sở trường khác nhau, cũng tổng kết được không ít kinh nghiệm, cũng có không ít kinh nghiệm rất hay về việc học tập Đại Pháp và trong tu luyện. Vì quãng thời gian này tôi là ở nhà, vẫn luôn ở Trường Xuân, cho nên nắm bắt tình huống Trường Xuân có phần nhiều hơn,

nói ví dụ như, hiện tại Trường Xuân đang đẩy lên làn sóng học Pháp, làn sóng học Pháp thế nào? Hiện nay ở các địa phương khác, lấy việc luyện động tác là có tính rất trọng yếu. Tất nhiên điều đó là rất trọng yếu, [đã là] công pháp tính mệnh song tu, đương nhiên đó là không thể thiếu. Nhưng tại Trường Xuân, người ta đặt Pháp ở vị trí còn trọng yếu hơn để mà học, cho nên họ kiên trì mỗi ngày sau khi luyện công, bèn ngồi ở đó bắt đầu đọc sách, bắt đầu học Pháp. Sau khi học Pháp mọi người còn cần thảo luận, thảo luận từng đoạn từng đoạn. Sau này, họ phát triển thành học thuộc sách, họ cảm thấy ‘những điều này quá tốt’ (tất nhiên đây là lời học viên nói, không phải [lời] của tôi nói), trong quá khứ rất nhiều kinh sách trong đó bàn luận rất không minh xác, đều nói một cách rất lờ mờ, [thế mà] người ta còn học thuộc lòng. Tất nhiên [các học viên] còn nói những ý kiến khác. Tôi chỉ là nói về ý tứ này, nói rằng những điều tốt đến thế thì vì sao chúng ta không học thuộc đi? Mọi thời mọi khắc yêu cầu chúng ta có thể làm người tốt nơi người thường, có thể đề cao, chưa vị thuộc rồi thì chẳng phải còn tốt hơn sao? Mọi thời mọi lúc đều có đối chiếu. Như vậy là khởi phát làn sóng học thuộc sách.

Hiện nay ở Trường Xuân khả năng có trên vạn người đang học thuộc sách, hình thức họ học Pháp bây giờ có tình huống thế nào? Chính là ngồi xuống bắt đầu học, không cần sách, họ từ đầu bắt đầu đọc thuộc sách, dừng lại, và người khác tiếp tục đọc thuộc, không sai một chút nào, đọc thuộc tiếp không sai một chữ nào. Sau đó [tiếp tục] người này đọc thuộc một đoạn người kia đọc thuộc một đoạn. Sau này phát triển thành sao chép sách. Nếu chép sai một chữ, bèn làm lại toàn bộ,

sao lại toàn bộ lại mới. Mục đích là gì? Chính là để nhận thức và lý giải sâu sắc hơn nữa về Pháp, làm như vậy đối với các học viên là cực kỳ có lợi. Là vì họ đã có ấn tượng sâu sắc đến thế trong tư tưởng của mình, họ khi hành động thì mỗi khi làm việc gì, họ đều có thể dùng tiêu chuẩn người luyện công để yêu cầu chính mình, thật sự có khác biệt.

Trước đây tôi chưa có yêu cầu học viên chúng ta như thế. Chính là vừa mới nói ra; ở những địa phương khác thì những kinh nghiệm khác được tổng kết ra đều rất tốt. Tôi cũng nói với trạm phụ đạo Trường Xuân, tôi nói rằng kinh nghiệm của chư vị là nên quảng bá ra toàn quốc. Những học viên này từ khi học Pháp như thế về sau đề cao phi thường mau chóng, tầng thứ đề cao cũng hết sức nhanh, đều là tất nhiên. Nhưng khá nhiều người chúng ta, vì chúng ta luyện công, mọi người ngồi đây đều là các phụ đạo viên, tôi có thể nói sâu hơn, đều không sao cả. Trong sách của tôi thì mỗi từng chữ, tại tầng thứ nông mà nhìn thì là một Pháp Luân; tại tầng thứ thâm sâu mà nhìn thì đều là Pháp thân của tôi, ngay cả bộ thủ ở bên cũng đều là có riêng, khi qua miệng của chư vị mà đọc ra, thì cũng là khác nhau. Khá nhiều người đã tu luyện ra công rất khá, khi đọc các chữ ra thì đều có hình tượng, từ miệng phát ra đều là Pháp Luân. Nói cách khác cuốn sách này không phải là một cuốn sách bình thường, tất nhiên nếu tầng thứ không đủ thì vẫn là không được [như thế]. Riêng bản thân việc có thể khiến chư vị đọc sách học Pháp thì đã đang đề cao, vì chúng ta chú trọng vào tu luyện tâm tính, bản thân việc nhận thức Ông từ lý tính đã là đề cao rồi.

Chúng ta là công pháp tính mệnh song tu, bản thân động tác chủ yếu là cải biến bản thể, nghĩa là cải biến nhục thân của chúng ta và các hình thức biến hoá của thân thể vật chất tồn tại ở mỗi tầng không gian, chủ yếu là có ý nghĩa đó. Còn có những thứ thuật loại nữa. Thật sự muốn được đề cao, tôi nói rằng cần phải đề cao trong Pháp. Nếu tâm tính chúng ta không lên được, không thể đạt được đề cao trong Pháp, thì những cái khác đều là nói suông thôi. Tại sao nói như vậy? Là vì chư vị chưa có tầng thứ, tâm tính chưa lên, nên chưa có cái công xác định tầng thứ cao thấp. Không tu luyện tâm tính thì không có công, không có sự gia trì của năng lượng đó, chư vị muốn cải biến bản thể của chư vị thì cải biến như thế nào? Đã thiếu mất điều then chốt nhất. Không có loại năng lượng ấy để gia trì, thì chư vị không cải biến được gì cả, cho nên học Pháp là cực kỳ trọng yếu. Tôi nghĩ rằng, người tu luyện cần đọc sách nhiều hơn nữa, bảo đảm mọi người đề cao sẽ rất nhanh chóng. (*[Học viên] ngắt lời: Họ nói rằng Ngài hẳn là mệt lắm, thỉnh Thầy ngồi xuống, để giảng thêm một chút.*) Là muốn tôi giảng nhiều hơn một chút. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Vừa rồi chủ yếu là giảng một chút về hình thể phát triển của Pháp Luân Đại Pháp chúng ta. Danh từ “Pháp Luân Công” là cách gọi của chúng ta khi truyền công ở Bắc Kinh thời kỳ đầu. Vì như tôi đã giảng, ‘khí công’ là một loại danh từ mà người hiện đại sáng tạo ra, mà thực chất ‘khí công’ chính là một loại tu luyện. [Những điều] phổ cập nơi người thường, chẳng qua là những thứ hình thức thấp nhất của khí công. Chỉ vừa vịn có thể cải biến [thân] thể người hướng về luyện công, bất quá chỉ là những điều của giai đoạn đầu, đưa chúng truyền

xuất ra; chứ thực chất đó là ‘tu luyện’. Công pháp chúng ta trực tiếp chính là truyền ở tầng thứ cao. Vì bao nhiêu năm nay khi khí công phổ biến ra, đã đặt cho người ta một cơ sở nhận thức sơ bộ về khí công rồi, do đó không cần phải giảng lại những điều đó nữa. Chúng ta lập tức là ở tầng thứ cao mà bàn về vấn đề tu luyện này, chúng ta sau này không nên lại gọi Ông là ‘khí công’ hoặc ‘khí công gì gì đó’ nữa.

‘Pháp Luân Công’ chúng ta, đương nhiên khi chưa được [người ta] nhận thức thì chư vị gọi như vậy, cũng khả dĩ. Nhưng tôi nghĩ rằng chúng ta nguyên vốn là ‘Pháp Luân Tu Luyện Pháp’, ‘Pháp Luân Tu Luyện’, hoặc gọi là ‘Pháp Luân Tu Luyện Đại Pháp’. Đó là một vấn đề nói đến ở đây, tức là cách gọi tên như thế. Tôi cũng liên tưởng tới một vấn đề, chính là khá nhiều học viên chúng ta, lặn lội làm những việc tốt. Tại xã hội, ở các hoàn cảnh khác, trong công tác, đã làm rất nhiều việc tốt, ‘bất lưu danh bất kể báo’, những ví dụ như thế có vô cùng nhiều, tôi biết việc này, chư vị không nói tôi cũng rõ ràng. Chúng ta không lưu danh ấy là điều tốt. Tuy nhiên mọi người chúng ta thử nghĩ xem công pháp này của chúng ta đã truyền ra, hiện nay đã có hiện tượng khiến nhân tâm hướng Thiện đạo đức thăng hoa ở xã hội như thế. Nếu đạt được tình trạng đó, tôi nghĩ rằng ảnh hưởng của Pháp Luân Đại Pháp cũng là có ảnh hưởng nhất định. Cho nên tôi nhìn nhận rằng, khi một số người làm điều tốt đẹp, và người ta hỏi chư vị: ‘Tên bạn là gì?’ mà chư vị lặng thinh, không lưu danh không kể hồi báo, điều chúng ta cầu là công đức mà. Tôi nghĩ rằng chư vị không nên không nói, chư vị bảo: ‘Tôi là tu luyện Pháp Luân Công’, hoặc nói ‘Tôi là người tu luyện

Pháp Luân Đại Pháp’. Làm như thế sẽ có chỗ tốt cho ảnh hưởng đối với xã hội, cho hồng truyền Đại Pháp chúng ta. Người ta đều tới cầu chính Pháp thì chẳng phải tốt đẹp sao? Tôi nghĩ rằng như thế thì sẽ tốt hơn. Vì những ảnh hưởng của chúng ta, các nơi toàn quốc có rất nhiều người học công rồi, ảnh hưởng này cũng đã rất lớn. Hiện nay có người làm một chút điều tốt ở xã hội, thì người ta đều cảm thấy lạ lẫm. Tất nhiên một số người, còn cảm thấy ‘Thời này rồi còn xuất hiện [người như] Lô Phong, những người này quả là tốt!’ Chúng ta không ngại gì thì có thể nói rõ cho họ.

Quãng thời gian này, còn có một số vấn đề. Chẳng hạn một số học viên trong quá trình tu luyện có rất nhiều câu hỏi mà họ mãi vẫn không tự giải khai được, ‘Tại sao như thế?’ ‘Thế này là có ý tứ gì?’ Chính là những câu hỏi [như thế], những phụ đạo viên chúng ta ngồi đây, chur vị mà không tin thì nếu tôi ở đây bảo chur vị đặt câu hỏi, chur vị sẽ đặt ra rất nhiều câu hỏi mà các học viên đặt ra ở lớp học. Tại sao như thế? Chính là như tôi vừa giảng, nhận thức về Pháp vẫn chưa thâm sâu, vì tôi là kết hợp những điều của các tầng thứ khác nhau lại khi giảng. Có người đọc sách xong một lượt, họ cảm thấy là rất tốt. Sau đó lại đọc lại thì lại có lĩnh hội mới, đọc lại nữa thì lại có lĩnh hội mới, dường như chữ ấy có ý nghĩa đã biến đổi rồi. Rất nhiều người chúng ta đều có cảm giác đó, chính bởi vì cuốn sách này là tôi kết hợp những điều của các tầng thứ khác nhau mà giảng, thuận theo sự thăng hoa của chur vị thì sẽ có các nhận thức khác nhau, đây chính là Pháp. Tôi nghĩ rằng nếu chur vị thật sự có thể học Pháp này một cách hết sức thiết thực, lấy Pháp để đối chiếu, thì vấn đề gì của chur vị cũng đều

có thể giải được dễ dàng, khẳng định là như vậy, miễn là câu hỏi về tu luyện thì đều có thể giải khai được.

Tôi nhớ lớp học ở Tế Nam là lần giảng toàn bộ nhất, rất nhiều vấn đề đều giảng ra rồi, tuy những vấn đề cực kỳ cá biệt có thể chưa giảng chi tiết lắm, nhưng ý tứ là đã được điểm tới. Chư vị không tin thì khi mọi người chúng ta thật sự có thể học Pháp nhập tâm, thì câu hỏi gì cũng có thể đạt được giải đáp. Kỳ thực chúng ta có rất nhiều câu hỏi, có người nói ‘Tôi [cảm thấy] khó chịu ở chỗ này, khó chịu ở chỗ kia’. Rất nhiều người vẫn không nghĩ rằng, nếu chư vị mà không khó chịu gì cả thì là hỏng rồi, tôi là không quản chư vị. Bởi vì chư vị muốn tu luyện —thì vẫn là lời nói ấy— chính là không dễ dàng gì. Chúng ta có thể nói rằng, người ta đều có tồn tại nghiệp lực, lẽ nào không hoàn trả? Nếu nói riêng cá nhân chư vị ngay lập tức được tiêu bỏ mọi thứ đó đi, để chư vị làm Phật, [phải chăng] ấy là xem chư vị đặc thù sao? Tôi chính là nói ý tứ đó. Người nào chẳng phải đều trải qua tu luyện mới có thể đề cao? Trong quá trình tu luyện chính là tiêu nghiệp, chính là chịu khổ. Chư vị không chịu khổ thì nghiệp kia vẫn không tiêu được, cho nên những thống khổ trên thân thể ấy, cái đó không nhất định là chuyện xấu. Những phiền toái trong cuộc sống chư vị đụng phải ấy, cái đó cũng không nhất định là chuyện xấu, chư vị chịu đựng qua rồi, mà chư vị không biết.

Chúng ta nói một ví dụ, quá khứ trong Phật giáo giảng rằng, tu luyện ấy, cần chịu khổ rất nhiều. Vì chư vị còn chưa biết, một chút khổ mà chư vị chịu ấy nào đáng gì? Vì đã có Sư phụ đang quản chư vị rồi, tiêu trừ cho chư vị rất nhiều. Đời này qua đời khác hỏi ai chưa từng

làm điều xấu? Tôi nói rằng con người hôm nay, khi đã tới bước này, nói chưa từng sát sinh, người chưa từng nợ nghiệp lực rất lớn thì rất khó tìm thấy. Chúng ta thử đảo qua lịch sử, thời đó, khi chư vị làm những điều còn xấu tệ hơn, thì người khác phải chịu nạn lớn ngàn nào? Như thế chư vị hôm nay chịu nhận một chút ấy, mà chư vị đã không chịu nổi rồi. Đương nhiên ý này là được giảng tới đó, rất nhiều người nhìn không thấy [điều ấy], ở đây là giảng tu luyện mà, chính là giảng vấn đề ngộ tính. Chư vị không nhìn thấy, thì là không nhìn thấy, [nếu] chư vị đều nhìn thấy cả, thì cũng không làm điều xấu nữa, cũng không tồn tại vấn đề tu luyện nữa. Do đó người đã rơi rớt xuống tới bước này, thì chính là để chư vị không nhìn thấy, rơi vào trong mê mà tu luyện.

Còn có một vấn đề, đã nói tới đây thì tôi cũng thuận tiện giảng một chút. Chính là chúng ta có rất nhiều người đã khai mở thiên mục, khai thiên mục ở các tầng thứ khác nhau. Nhưng đều chưa đạt tới tầng thứ rất cao, những điều nhìn thấy được lại không phải bản chất của sự vật, không nhìn tới được quan hệ nhân duyên của chúng. Cho nên ở đây còn dẫn tới một vấn đề, chính là họ có thể sẽ tùy tiện nói. Họ một khi giảng nói tùy tiện, thì sẽ đưa tới hậu quả nghiêm trọng. Người kia [nghe và] bảo, “Tôi luyện làm sao mà tới mức độ này, làm sao như thế được?” Kỳ thực, điều họ nhìn thấy không chuẩn xác. Ví như, khá nhiều người mà thiên mục khai mở nói: Người này có phụ thể, người kia có phụ thể, đều có phụ thể. Ngay từ đầu tôi đã nói lời như vậy, tôi nói rằng các học viên Pháp Luân Đại Pháp, những người tu luyện chân chính chúng ta là không có phụ thể, tôi đều đã thanh lý hết những cái đó rồi. Thế thì tại sao có những

người nhìn thấy một số hình tượng động vật, thấy được một số hình tượng thế này, một số hình tượng thế kia? Thật ra tôi bảo mọi người này, chúng ta có rất nhiều người không phân biệt rõ ràng hình thức tồn tại của chủ nguyên thần, phó nguyên thần và phụ thể. Kỳ thực điều họ nhìn thấy chẳng qua là [hình tượng] đời trước của phó nguyên thần chư vị, hoặc đời trước của chủ nguyên thần chư vị, chẳng qua là tình huống đó thôi. Chư vị một khi giảng loạn như thế, thì chẳng phải tạo thành khủng hoảng tâm lý cho người khác sao? Chư vị nói ai đó ai đó có phụ thể, nhưng thật ra họ hoàn toàn không là phụ thể.

Quá khứ, trong Phật giáo từng giảng ‘lục đạo luân hồi’, Phật giáo còn giảng một câu rằng: Người chuyển [sinh thành] người là quá hiếm hoi, mà động vật chuyển [sinh thành] người thì nhiều hơn. Đương nhiên, có đúng là tình huống đó hay không, ấy là trong Phật giáo giảng thế, tôi [chỉ] là dẫn ví dụ ấy, là để nói cái ý này. Tất nhiên mọi người cũng đừng bi quan, đời này qua đời khác hằng bao nhiêu lần ấy hỏi ai biết được [đã từng] là gì? Hôm nay là họp mặt các phụ đạo viên, những ai chưa từng nghe giảng ở lớp mà nếu không tin thì chư vị cứ xem như nghe một câu chuyện xưa là được rồi. Theo quá khứ giảng, nói rằng khi người từ bên đó đến đều muốn làm động vật, [vì] chúng không có quan hệ xã hội phức tạp, sinh sống được tự tại. Mà muốn làm động vật cũng không dễ lắm, so sánh ra thì làm người dễ hơn, người cần phải chịu khổ, chính là ý tứ đó. Nhưng chính vì người là khổ, nên người mới có thể tu luyện, [sinh mệnh] khác thì không tu luyện được, tu luyện lên thì cũng là tà pháp, không cho phép nó lên cao. Do đó chúng

ta từ nay trở đi mà đã khai thiên mục, thì nhất định phải chú ý vấn đề này, không được nói loạn, chư vị nhìn không có chuẩn. Ngoài ra một số việc mà chư vị cảm ứng tới, thì những tín hiệu mà chư vị cảm ứng được ấy là đến từ nơi nào? Có thể là ma truyền cho chư vị, vì thế nhất định không được chấp trước vào những thứ đó.

Các học viên chúng ta cũng không được coi người đã khai mở thiên mục là cao, là tầng thứ cao. Bởi vì những cái đó không phải là chiếu theo tầng thứ thiên mục mà khai mở thế nào, không chiếu theo tầng thứ tu luyện của người ta mà khai mở. Có thể chư vị chưa khai mở, [nhưng] chư vị còn cao hơn họ nhiều lắm, điều ấy quá phổ biến rồi, hiện tượng loại này không phải cá biệt. Chúng ta nhìn xem một người tu luyện tốt xấu thế nào, ấy là nhìn tâm tính cá nhân ấy cao thấp ngần nào, và mức độ lý giải về Pháp. Có người nói rằng nếu như Thầy không tại đây hoặc là Thầy đã truyền công xong rồi, mọi người không gặp nữa thì sao? Có người bảo thế thì tu không được nữa. Không có chuyện tu không được nữa đâu. Mọi người thử nghĩ xem, tôi truyền Pháp này là vì điều gì? Thích Ca Mâu Ni trong những năm còn tại thế, Ông không lưu lại văn tự, điều mà Ông lưu lại chỉ là những điều Thích Ca Mâu Ni từng giảng mà người sau còn nhớ một cách rời rạc từng đoạn từng đoạn trong ký ức, là không hệ thống, mọi người đọc kinh sách [Phật giáo] là như thế. Vì thời bấy giờ chỉ có thể để người biết mức độ đó thôi, nên cố ý làm như vậy, trong đó còn tạp lẫn những điều không phải Thích Ca Mâu Ni giảng. Pháp chúng ta ngày nay được giảng rõ ràng hơn. Những năm đó Thích Ca Mâu Ni chỉ lưu lại 'giới luật', khi Thích Ca Mâu Ni còn tại thế là không lưu lại văn tự. Thời những

năm cuối Thích Ca Mâu Ni, trong quá trình tu luyện, vì để người ta có thể đạt được tu luyện, có thể tu luyện lên trên, bèn định ra khá nhiều giới luật. Mà chúng ta ngày nay không có những điều đó. Trên thực tế những gì then chốt nhất mà Thích Ca Mâu Ni lưu lại chính là giới luật.

Chúng tôi không cần giới cấm gì, cũng không cần quy định chư vị phải làm gì. Tại sao? Tại vì ngày nay chúng tôi đã lưu lại Pháp, Pháp này là đã bảo chư vị nên làm thế nào. Do đó tôi nói rằng, khi tôi không tại đây hoặc khi chư vị không gặp được tôi cũng vậy, [đều] cần “dĩ Pháp vi Sư”, tức là học Pháp này. Chư vị thành [công] hay không, có đạt được hay không đều là [ở] Pháp này. Nếu như hôm nay Lý Hồng Chí chẳng hạn thấy học viên nào đó rất được, bèn mở lối cửa sau cho chư vị, cũng cấp một chút công cho chư vị, để chư vị lên. Mọi người thử nghĩ xem, tình huống như thế chẳng phải cũng bằng như tôi đang phá hoại Pháp? Thế nên mọi người nhất định là ai ai cũng phải tu luyện, đều phải tu, tu một cách hết sức thiết thực. Đương nhiên, chúng ta có một số người làm ra một số cống hiến cực kỳ đặc thù cho Đại Pháp, đó cũng là đang tu, chẳng qua hình thức tu luyện là khác, họ là một loại phương pháp tu luyện khác. Kỳ thực vừa rồi tôi giảng bấy nhiêu đó, cũng là để mọi người có thể học Pháp thật nghiêm túc, tu luyện thật nghiêm chỉnh.

Tương lai cơ hội tôi truyền công ở trong nước có thể sẽ không nhiều nữa, do đó then chốt là mọi người làm thế nào để nắm vững thật tốt Pháp này. Đã lưu lại Pháp cho mọi người rồi, kỳ thực mục đích của tôi chính là lưu lại Pháp này cho mọi người. Tôi nếu cứ mãi mãi [trông]

coi ai tu, tôi ở trước mặt chư vị, [nhưng] chư vị không chiếu theo tôi nói mà làm, thì có tác dụng gì chứ? Đều vô dụng. Tôi đã giảng, tôi nói rằng Pháp thân của tôi có thể bảo hộ chư vị. Kỳ thực tôi chưa giảng tình huống cao hơn, còn chưa giảng rộng lớn hơn. Vì người ta đều có các thân thể ở không gian khác, mà các thân thể kia của mỗi người khi có được năng lượng nhất định thì đều sẽ to lớn lên. Những thân thể tu luyện ở bên kia của tôi đã to lớn lắm rồi, hỏi to lớn đến mức độ nào? Một số người hỏi tôi: ‘Thầy sang Mỹ quốc, thì con luyện thế nào? Thầy có thể bảo hộ con hay không?’ Tôi nói rằng có Pháp thân bảo hộ chư vị. Kỳ thực còn có một tầng ý tứ, không chỉ là Pháp thân của tôi bảo hộ chư vị, [mà] một phạm vi không gian rất rộng lớn, một phạm vi không gian nhất định của vũ trụ, thấy đều không ra khỏi bụng này của tôi! Chư vị chạy tới đâu, thì chẳng phải đều ở tôi đây sao? Nghĩa là chư vị hãy tận sức tu là được rồi.

Tất nhiên còn có tồn tại một số ma. Tại sao có một số ma tồn tại? Tôi đã giảng, về một số vấn đề xử lý gần đây, trong đó gồm cả việc này. Mọi người thử nghĩ xem, các nơi trên toàn quốc hoặc ở điểm luyện công nào của chúng ta cũng thường xuất hiện sự việc như thế, phá hoại Pháp chúng ta. Có người mạ lỵ tôi, có người nói Pháp Luân Đại Pháp không tốt thế này thế kia, can nhiễu nghiêm trọng đến tu luyện của chúng ta. Nhưng mọi người thử nghĩ xem, những việc đó, chúng chẳng phải là hảo sự sao? Chư vị trong toàn bộ quá trình tu luyện đều đang tồn tại một vấn đề nhận thức căn bản về Pháp, vấn đề chư vị có kiên định hay không, một mạch cho đến khi chư vị tu luyện tới bước cuối cùng, vẫn đang khảo nghiệm chư vị có kiên định vào Pháp

hay không. Vấn đề căn bản này không giải quyết, thì các vấn đề khác đều không bàn đến được, chưa thể nói đến cái gì hết, chẳng phải vấn đề này sao? Chư vị còn chưa kiên định đối với bản thân Pháp này, thì chư vị có thể chiếu theo Pháp mà làm chẳng? Những cái khác chẳng phải đều dao động? Người kia cho rằng đều là giả, thì từ đầu chí cuối họ luôn tồn tại vấn đề này, nên bèn tồn tại hình thức của loại ma như thế đến can nhiễu chúng ta. Nếu như không có loại ma đó thì sẽ như thế nào? Người ta cũng nói, rằng ‘Pháp Luân Đại Pháp chư vị nếu không có những phá hoại đó, nếu không có những thứ đó tới can nhiễu, thì chư vị tu ở đây cũng quá dễ dàng rồi, nào thấy được người ta đề cao lên trên? Chỉ có một chút khó chịu đó, thân thể khó chịu, toàn chỉ là những phiền phức mà chư vị bình thường gặp phải, vậy chư vị chẳng phải sơ sót mất điều gì đó? Về phương diện rằng chư vị có kiên định vào Pháp hay không thì làm sao đây?’ Người ta tu luyện là cần đề cao ở đủ các phương diện. Tâm dao động cũng là một loại chấp trước bất ổn định, cũng là tâm chấp trước.

Thuận tiện ở đây tôi lại nhắc một vấn đề, giảng thêm một chuyện nữa. Vì đã giảng tới đây rồi, tôi thấy mọi người đều muốn tôi giảng thêm một chút. Chính là khi tôi ở lớp học tập, đã bàn tới một vấn đề, là vấn đề liên quan tới nghiệp lực. Làm điều xấu thì nhận phải nghiệp lực, làm điều tốt có thể tích đức, được đức. Tôi khi ở mấy lần [giảng] lớp gần đây, cũng nói rằng người ta sẽ sinh ra một loại nghiệp lực tư tưởng, điều này trước đây chưa được giảng chi tiết, bởi vì tôi chỉ là giảng một cách chung chung về nghiệp lực tồn tại. Liên quan đến nghiệp lực tư tưởng thì chưa từng giảng chi tiết, vậy

loại nghiệp lực này nó sẽ gây tác dụng xấu gì? Mọi người đều là phụ đạo viên, tương lai gặp loại tình huống này có thể giải thích cho mọi người. Có một số học viên mới hễ luyện công, thì mạ lỵ Thầy; có một số học viên mới hễ luyện công, liền mạ lỵ Pháp Luân Đại Pháp, tư tưởng không kiên định.

Tại sao xuất hiện tình huống này? Hơn nữa lắng mạ rất nhiều lời dơ bẩn, cả những từ ngữ bẩn thỉu bình thường không nghĩ tới cũng có thể nói ra khỏi miệng, thậm chí không mở miệng thì chúng cũng nổi lên trong tư tưởng. Rất nhiều người từng qua quá trình này, đặc biệt là luyện công thời đầu là xuất hiện vấn đề này. Khi chư vị chân chính thực tu, rất nhiều người đều sẽ đụng phải vấn đề này, do đó có người bèn nghĩ: “Tại làm sao mình lại mạ lỵ Thầy?” và tư tưởng ấy bèn sinh ra “Pháp này là giả rồi! Không thể học theo”, sẽ có lối nghĩ ấy. Có những người tư tưởng không kiên định, bèn theo đó mà rớt xuống, không luyện nữa, không tin theo nữa. Chúng tôi giảng rồi, bộ công pháp này tu luyện là tu luyện chú ý thức người ta, chư vị bản thân còn không thể giữ vững chính mình, thì ai cũng không độ chư vị được. Tại sao chúng ta nhấn mạnh rằng người bệnh tâm thần là không được cho vào lớp? Chính là bản thân họ còn chẳng làm chủ chính họ, không giữ được chính mình. Vậy chúng tôi độ ai đây? Chúng tôi chẳng phải độ chính bản thân chư vị sao? Do đó chúng tôi giảng vấn đề này.

Nhưng một số người có thể phân biệt ra. Có người nghĩ: “Ta sao lại mạ lỵ Thầy? Ta sao lại mạ lỵ Pháp? Ta khống chế nó.” Thời gian lâu dần tạo thành tinh thần khẩn trương, [vì] bản thân cũng khống chế không vững, nhưng Pháp thân của tôi đều sẽ biết. Hễ thấy tư tưởng

chư vị kiên định đến thế, thì sẽ giúp chư vị tiêu bỏ nghiệp lực tư tưởng đó đi. Thực ra, đều là nghiệp lực tư tưởng đó đang tác quái, trong quá khứ chư vị mạt ly người ta, những tư tưởng bất hảo kia của chư vị trước đây nay đều có thể trở lên. Tại sao xuất hiện tình huống này? Mọi người hãy nghĩ xem, chúng ta luyện công chính là tiêu nghiệp. Ở không gian khác hết thấy vật thể đều là 'sống', tôi từ lâu đã giảng lời này, ở trên lớp tôi đã có lời rằng, nghiệp lực kia cũng là sống. Chư vị tiêu nghiệp, nghiệp đó mà tiêu bỏ đi, thì chúng có thể sẽ chết đi, mất đi, thế thì chúng có chịu không? Chúng vốn đã là sống rồi, do đó chúng chính là không để chư vị luyện. Không để cho luyện bởi vì chúng muốn sống tiếp, [muốn] chư vị đừng tiêu bỏ chúng, do đó chúng phản ánh những lời thoại đó vào trong não chư vị, không để chư vị tin Pháp Luân Đại Pháp, thậm chí còn mạt ly tôi, lời lẽ nào cũng có thể nghĩ tới. Có những người cảm thấy họ [giải] nói không rõ ràng, phải chăng ai đó đang điểm hoá họ, hoặc đó là bản thân họ biết thế, họ phân biệt không rõ, nên theo đó mà rút xuống, người đó là xong rồi, không ai hoá độ được nữa. Kỳ thực chính là nghiệp lực tư tưởng kia đang khởi tác dụng cản trở.

Nó là một giai đoạn, một giai đoạn rất ngắn, chỉ cần tư tưởng chư vị có thể duy trì kiên định, thì có thể khiến nó tiêu bỏ đi, thì có thể tiêu bỏ nghiệp lực tư tưởng ấy. Trước đây khi mở lớp [tôi] chưa giảng trọng điểm về những điều này, thời kỳ gần đây, có không ít người phản ánh tình huống này cho tôi. Mọi người đừng lo, chư vị dù là mạt ly tôi hay là mạt ly Pháp Luân Đại Pháp, đó đều không phải chính bản thân chư vị lãng mạ. Nhất định phải phân biệt rõ ràng, chú ý thức nếu không

thanh [tĩnh], thì xong rồi, không ai hoá độ được nữa. Rất nhiều địa phương đều có xuất hiện hiện tượng này, có người thậm chí còn nghĩ “Mình làm sao lại có lỗi với Thầy? Mình làm sao lại mạ lỵ Thầy?” Tại Trường Xuân có học viên bảo: “Mình sao lại lăng mạ Thầy, lăng mạ Pháp Luân Đại Pháp?” bèn ở trước ảnh chụp hình tôi mà nói: “Thưa Thầy, con không luyện nữa, con hể luyện thì trong tư tưởng liền mạ lỵ Ngài, con không luyện nữa, con có lỗi với Thầy.” Hể tiếp xúc tới Pháp Luân Đại Pháp liền mạ lỵ, cầm cuốn sách lên thì trong tư tưởng liền mạ lỵ. Cuối cùng nói: “Thầy tốt như thế, Pháp tốt như thế, mình quá là không xứng rồi.” Đương nhiên học viên đó của chúng ta, tư tưởng của anh ta không hề đồ chút nào, anh ta hết sức minh bạch, nói rằng mình mà làm thế là có lỗi với Thầy. Về sau anh này khi luyện công bèn kể chuyện này cho phụ đạo viên ở điểm luyện công. Phụ đạo viên lập tức phản ánh lên Tổng trạm. Mọi người căn cứ theo tình huống như thế, bảo anh ta rằng đều do ma khởi tác dụng, thực ra nghiệp lực tư tưởng đó cũng là một loại hình thức của ma. Trong đoạn thời gian mà anh ta luyện công chiêu ma thì mọi người luyện quanh anh ấy, vây quanh anh ta thành vòng mà đọc sách cho anh, đầu não của anh bèn thanh tỉnh, trên thực tế là tiêu nghiệp giúp anh ấy.

Tất nhiên, sách của tôi là có thể khởi tác dụng như vậy. Chư vị mà không tin thì có người mắc bệnh, tất nhiên tôi không muốn nói ‘mắc bệnh’, thực ra bệnh kia, những vi khuẩn và những virus cũng như các loại vi sinh vật kia, đều là thể hiện của nghiệp lực trên thân thể chư vị không gian này. Do đó niệm đọc sách của tôi là có thể tiêu bỏ chúng, khi đọc niệm sách của tôi thì những gì

xuất ra đều là công, xuất ra đều là Pháp, nên có thể khởi tác dụng tiêu nghiệp. Anh ta bèn cảm thấy đầu rất thanh tỉnh, rất tốt. Nhưng về nhà thì anh ta lại bị lại. Tại sao lại bị lại? Kỳ thực quãng thời gian ấy, chính vì nghiệp lực tư tưởng của anh ta khá lớn, anh ta cần phải chịu đựng nhiều hơn một chút so với người khác. Mà anh ta đã minh bạch ra, anh ta chịu đựng qua được, trải qua thời gian không lâu, Pháp thân của tôi tiêu nghiệp giúp anh ta, tiêu bỏ phần còn lại đi, anh ta cũng vượt qua rồi. Hiện tại tốt rồi, không sao cả. Xuất hiện vấn đề này, mọi người cũng không được coi đó như là tinh thần bất hảo, hoặc phụ thể, không phải là tình huống ấy.

Cuối cùng tôi đề cập một chút về [điều tôi] kỳ vọng. Không muốn chiếm dụng thêm thời gian của mọi người, vì đây là buổi họp mặt của các phụ đạo viên, ở các trạm của chư vị còn có các việc khác. Mong mọi người từ nay trở đi có thể dấy khởi làn sóng học Pháp. Không được coi việc luyện công hàng ngày trọng yếu hơn việc học Pháp, chúng ta hàng ngày luyện công cần kiên trì, hàng ngày học Pháp cũng đồng dạng cần kiên trì. Chân chính học nhập tâm Pháp này thì mới có thể chỉ đạo chư vị tu luyện. Có những người cứ đợi Thầy, có việc liền đợi Thầy giải đáp cho họ. Kỳ thực trong Pháp này đã có cả rồi, chư vị chỉ cần học thì cái gì cũng có thể được giải đáp. Đương nhiên nếu chư vị không tin, dao động đối với Pháp, thì tôi nói đó chính là vấn đề ngộ tính. Còn nữa, các chư vị ngồi đây đều là phụ đạo viên, đang làm công tác phụ đạo viên, tất nhiên, chư vị đều là tự nguyện, đối với chư vị chúng tôi không có yêu cầu có tính miễn cưỡng chư vị làm thế này thế kia, [hoặc là] thực thi như thế nào. Đương nhiên chúng tôi yêu cầu

các phụ đạo viên cần nghiêm túc có trách nhiệm, luyện công phải chuyên nhất, điều này ắt không thể thiếu. Chúng tôi không cần bất kỳ phương thức hành chính nào để chế ước ai, chúng tôi cũng không có quyền lực gì, tu luyện là dựa vào tự bản thân mình. Chúng ta chẳng qua chỉ là đảm nhận tình nguyện [các việc] như tổ chức mọi người, giúp đỡ mọi người giải quyết một số vấn đề.

Vậy tôi nghĩ rằng phụ đạo viên nên là đối với Pháp cần có lý giải cao hơn so với học viên bình thường, do đó cần học Pháp cho nhiều. Một số học viên đặt câu hỏi mà [chư vị] giải đáp không nổi, thì tôi nghĩ đó cũng là vấn đề. Chư vị không có văn hoá [cao] cũng không sao, khi tổ chức mọi người học Pháp, khi mọi người đọc sách, khi mọi người thảo luận nhận thức thì chính là đề cao đối với chư vị. Tôi tại Trường Xuân, họ mở một cuộc họp các phụ đạo viên, và tôi đã giảng một câu thể này, tôi nói là hình thức tu luyện của chúng ta hiện nay, những người tu luyện nơi xã hội người thường, thì là cùng dạng như người thường, nhưng mà thực chất thì chúng ta là người luyện công, là khác với người thường. Như vậy làm một phụ đạo viên, khi chư vị tổ chức một nhóm người luyện công, thì trách nhiệm của chư vị là gì? Nếu là tu luyện chuyên nghiệp, thì chính là phương trượng, là trụ trì của nhà chùa. Mọi người nghĩ xem, vậy chúng ta chẳng phải nên làm thật tốt công tác này? Làm một người tu luyện, chư vị phải tu luyện, còn cần giúp đỡ mọi người tu luyện nữa. [Tôi] không phải nói có yêu cầu cao đối với mọi người, mà thực chất chính là như thế. Mọi người nhất định cần có tác dụng dẫn đầu cho tốt, tổ chức học viên cho tốt, sao cho Pháp Luân Đại Pháp có thể phát dương quang đại tốt đẹp hơn nữa, tạo

phúc cho nhân loại. Đây là điều chúng ta giảng ở tầng thứ thấp nhất. Về thực chất cũng là như thế.

Còn một tình huống nữa, mà tôi nghĩ tới, vừa rồi đề xuất mấy điểm yêu cầu cho mọi người chúng ta. Còn một số người vẫn cứ không chuyên tâm công tác lắm. Tựa như đều mặc kệ các sự việc nơi xã hội, [họ] chính là đợi chờ ‘kiếp nạn’ kia tới. Có người còn hỏi tôi, ‘kiếp nạn’ ấy là bao giờ bắt đầu? Khi ở lớp học tôi đã giảng về vấn đề này rồi. Tôi nói ‘kiếp nạn gì?’ Mọi người hãy nghĩ xem, kiếp nạn là tới nhằm vào ai? Người tốt là không trong kiếp nạn, khi thật sự có kiếp nạn thì người tốt đều được lưu lại; đó là để đào thải người xấu. Vậy thì chư vị là người tu luyện, chư vị đang đề cao, chư vị còn quan tâm cái đó làm chi. Nó muốn nạn gì đi nữa, nạn nào cũng vậy, đều không phải chuyện của chư vị. Đó là nói nếu quả thực có kiếp nạn. Nhưng hôm nay tôi có thể bảo mọi người một cách minh xác rằng: Kiếp nạn ấy đã không tồn tại nữa. Quá khứ người ta giảng, nào là Trái Đất nổ tung, nào là va phải vệ tinh, nào là đại hồng thủy, như mọi người biết những nạn ấy, quá khứ định ra các nạn cái này tiếp cái kia, các nạn được định ra ở các tầng thứ khác nhau ấy thấy đều qua rồi. Sao chổi đã đụng vào Sao Mộc, chứ không va vào Trái Đất. [Hồng] thủy kia cũng đã qua rồi, năm ngoái nước lên rất lớn, là mang tính toàn thế giới, [nay] đã yếu nhược rất nhiều, nhỏ tới mức cũng là qua đi rồi. Rất nhiều sự việc đều đã qua đi rồi, chính là nó đã không tồn tại ‘nạn’ như thế nữa. Duy nhất tồn tại ấy chính là —chúng ta cũng không có gì ẩn giấu— duy nhất tồn tại ấy có thể là tương lai cần đào thải một lô những người, những người rất bất hảo, có thể là qua một loại bệnh tật cường đại mà bị đào thải,

cái đó là có khả năng. Cho nên chúng ta giảng rằng [mặc dù] có những người cứ thảo luận về chuyện này, chớ vị đừng quản những việc đó; tai nạn loại kia đã không tồn tại nữa. Tu luyện như thế nào, đề cao bản thân mình ra sao, đó là vấn đề then chốt.

Tôi giảng bấy nhiêu thôi, tiếp theo chúng ta còn tiếp tục họp. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

*Thu âm của Tổng trạm Phụ đạo
Pháp Luân Đại Pháp Bắc Kinh*

Giảng Pháp tại Quảng Châu với một số trạm trưởng trạm phụ đạo toàn quốc

*Lý Hồng Chí
27 tháng Chạp, 1994*

Các trạm phụ đạo chúng ta đã lần lượt tổ chức tự phát ở các địa phương. Khá nhiều người đến từ địa phương khác tham gia lớp học tập, cảm thấy công pháp này rất tốt, muốn đưa công pháp này truyền cho những người ở cùng địa phương, và chủ động dạy động tác ở công viên hoặc theo hình thức truyền công khác, khiến ảnh hưởng của Pháp Luân Đại Pháp ngày càng rộng lớn. Mọi người đã thực thi rất nhiều việc, làm rất nhiều cống hiến. Nói tóm lại trong một câu, [vì] muốn để nhiều người hơn nữa đắc Pháp, để nhiều người hơn nữa đắc được đề cao, để nhiều người hơn nữa thu được lợi ích, [nên] mọi người đều đang làm việc tốt này. Dần dần rất nhiều trạm phụ đạo được lập ra, tương lai còn có nhiều hơn nữa, vậy sẽ đối mặt vấn đề quản lý như thế nào, tương lai sẽ là một vấn đề không nhỏ, do đó, chúng ta cùng ngồi xuống thảo luận và nói chuyện một chút mỗi khi cần thiết.

Quản lý của trạm phụ đạo chúng ta, trước vẫn có văn bản quy định rõ. Như mọi người biết, tới học tập Pháp Luân Đại Pháp, thì chúng ta thấy đều không có những thứ như là theo phương thức hành chính nào đó, gượng ép người ta học, trao cho chức vị hay có hứa hẹn gì, hay kiếm bao nhiêu tiền gì đó. Chúng ta hoàn toàn xuất phát từ ý nguyện của mình, cũng đều là muốn

học Pháp này, muốn nhiều người hơn nữa thu được lợi ích, cho nên mọi người mới nhiệt tình làm công tác này. Nói cách khác là [làm] một cách vô điều kiện, ngoài ra làm công tác này cũng rất vất vả, làm những việc tốt vì mọi người, phó xuất vì mọi người, không có thù lao. Tất nhiên, nói không có thù lao ấy, đó là đứng ở góc độ người thường mà nói, [chứ] tôi giảng rằng hồng dương Đại Pháp là việc có công đức vô lượng. Trước đây chúng tôi đã nhiều lần quy định rồi, trong sách cũng có [viết] điều kiện kiến lập trạm phụ đạo. Các trạm phụ đạo mà chúng ta thành lập, là khác với bất kỳ cơ quan nào ở xã hội, cũng khác với một công ty hoặc một cơ quan hành chính nào đó, chúng ta không làm những cái đó; đây là đặc điểm nổi bật nhất của chúng ta. Tại sao không làm những cái đó? Là vì như thế rất dễ thúc đẩy người ta muốn làm chút sự nghiệp nào đó, dễ dẫn khởi cái tâm ấy. Ngoài ra, còn động chạm tới một số vấn đề, nếu trạm phụ đạo của chúng ta thật sự mà làm thành cơ quan như thế, thì trong đó sẽ động chạm tới rất nhiều vấn đề. Ví như phòng ốc là cần tiền, lắp điện thoại là cần tiền, chi phí điện nước cũng cần tiền, vậy thì ngân quỹ đó lấy từ đâu? Mọi người đều là tình nguyện dạy [các bài luyện] công, chúng ta cũng không thu hội phí gì cả, cũng không thu tiền của mọi người, hoàn toàn xuất phát từ tự nguyện, cho nên chúng ta là không làm những cái đó, tu luyện chân chính thì không được làm những cái đó. Thích Ca Mâu Ni trong những năm truyền Pháp bấy giờ, vì không để người ta khởi cái tâm ấy, đã dẫn các đệ tử xuất gia, vào trong chùa mà tu luyện, Ông chính là thực hiện như vậy. Nhưng một số tôn giáo khác, như một số tôn giáo phương Tây thì không thực hiện như vậy.

[Tuy] không làm như vậy, nhưng thực chất cũng thảo luận vấn đề làm sao coi danh lợi rất nhẹ nhàng đạm bạc. Nghĩa là, chúng ta muốn thật sự tu luyện, muốn đề cao, thì cần làm thật tốt những hảo sự này, chúng ta chính là không được làm [những việc đó] thành ra thực thể kinh tế, cũng không được làm thành như một cơ quan, mọi người nhất định phải chú ý việc này.

Hơn nữa, trong này còn có một vấn đề, chư vị nếu kiếm tiền, dùng nó để kiếm tiền, thế thì sẽ hoàn toàn phá hoại Pháp này, bởi vì Pháp là độ nhân, không được lợi dụng để kinh doanh, buôn bán. Còn nữa, trước đây có rất nhiều khí công sư nào là trị bệnh, nào là tư vấn, và cũng kiếm một số tiền, trong các công phái khác cũng làm thế. Còn có người công khai nói ‘có thực mới vực được Đạo’, trên thực tế đó là nói bậy bạ. Cứ như thế người tu luyện thời Trung Quốc cổ đại đều nhiều tiền lắm, kỳ thực họ đều rất thanh bần. Đương nhiên, chúng tôi cũng không hề phản đối chư vị kiếm tiền, vấn đề này từng được tôi giảng rồi. Chư vị trong công tác, có thể làm tốt chức trách công việc của mình, kiếm được nhiều tiền hơn, thì đó là sự việc nơi người thường. Chúng ta trong quá trình tu luyện chính là làm sao duy hộ Pháp này, làm sao không để Pháp này biến dạng, không lệch lạc. Đây không chỉ là mọi người hôm nay học như thế này, mà tương lai sẽ truyền lại qua các thế hệ thời gian rất lâu dài, mọi người đều đang học Pháp này, tuân theo Pháp này, nếu ngay từ đầu chúng ta không làm điều này cho thật tốt, ngay từ đầu đã lệch lạc rồi, thì sau này cả diện mạo cũng khác hẳn. Như mọi người biết, về phía tôi, về phương diện cá nhân tôi cũng là hết sức làm sao cho điều này được tốt, không để phát sinh bất

kể chuyện gì không hay, [hoặc] hiện tượng không tốt. Tương lai các trạm phụ đạo cũng là như thế, chur vị làm những việc này cũng là đại biểu cho Pháp Luân Công, từ một điểm nào đó cũng là thể hiện của hình tượng Pháp Luân Công. Mọi người nhất định phải chú ý hình tượng của mình, chú ý cách làm công tác, không được bôi nhọ Pháp Luân Công. Nếu mà làm thành cơ quan, nếu thành ra kiếm tiền, thì tôi nói rằng đó không còn là Pháp nào nữa. Trong này hễ một khi động đến tiền, vật, hay vấn đề lợi [ích], thì sẽ xuất hiện người này kiếm được nhiều, người kia kiếm được ít, rằng ‘tôi làm lụng nhiều thì nên được thù lao nhiều hơn’, và phân phối thù lao thế nào, ở xã hội còn yêu cầu phần của chur vị, v.v. Tôi nghĩ rằng, nếu thật sự mà làm ra hình thức đó, thì đã không còn là tu luyện nữa, đó hoàn toàn là một công ty rồi, cái đó tuyệt đối là không được.

Hôm nay chúng tôi truyền ra Pháp này, mà có thể truyền ấy, là vì chúng tôi có thể nắm vững việc này, có thể khiến nó không bị biến đổi, bị lệch lạc. Nếu chúng tôi vừa bắt đầu liền làm không được tốt, thì ai biết được người sau sẽ làm thành đến mức nào nữa. [Họ sẽ bảo,] ‘Trước đây, khi vẫn còn [Thầy] Lý Hồng Chí đã làm như thế nào, thì bây giờ cũng làm như thế’. Khi tôi có mặt, một số việc là có thể chỉnh sửa lại cho mọi người; còn khi không có, thì khó nói là sẽ thành thế nào nữa. Do vậy ngay từ đầu chúng ta phải nghiêm khắc yêu cầu làm thế này, không làm thành một thực thể nào. Quản lý của công phái chúng ta, là trạm phụ đạo không giữ tiền, hoàn toàn là phụ đạo [hướng dẫn] tình nguyện. Chúng ta cũng không làm những gì như đoàn thể, bang phái,

mà chính là mọi người tình nguyện làm những điều tốt cho quần chúng, cho nhiều người hơn nữa.

Người ta muốn tu luyện thì chúng ta hướng dẫn họ, bản thân chúng ta cũng là người tu luyện, chính là nguyên tắc này. Do đó, thành lập trạm phụ đạo thì mọi người cũng không nên nghĩ tới phòng ốc, điện thoại, cái này hay cái kia, không phải làm như vậy. Chúng ta có những trạm phụ đạo là lợi dụng điều kiện hiện có, hoặc ngay ở gia đình, hoặc dùng luôn văn phòng của mình, và đều làm được rất là tốt. Có điều kiện gì, chức vị làm được đến đâu thì không có sao, then chốt là ở chỗ lý giải về Pháp và nhận thức về Pháp, và có thể kiên trì tu luyện hay không, đó là then chốt. Làm thế nào để đề cao chính mình đó mới là chủ yếu, mọi việc khác đều là thứ yếu. Đương nhiên, để thuận tiện triển khai công tác, có những người đã cung cấp một số điều kiện tiện ích cho chúng ta, tôi nói rằng điều đó không thành vấn đề. Ví dụ như, có những người trong các học viên chúng ta, tại cơ quan hoặc doanh nghiệp hoặc đơn vị, [họ] là cán bộ lãnh đạo hoặc giám đốc doanh nghiệp, [họ] có điều kiện thuận tiện, cung cấp chỗ cho chúng ta, nơi mọi người ngồi gặp mặt với nhau, tôi nói rằng cái đó không thành vấn đề, nó cũng không động chạm tới vấn đề tiền bạc. Là vì trong các ngành nghề đều có học viên chúng ta, có thể giải quyết việc này, hơn nữa người ta là chủ động nguyện ý làm như vậy, vì Pháp Luân Công mà góp một phần nghĩa vụ, một phần cống hiến, và cảm thấy rất mừng. Các nơi đều xuất hiện những việc như vậy, cung cấp chỗ và các điều kiện tiện ích cho Pháp Luân Công, mọi người làm những việc như vậy rất tích cực.

Còn nữa, các trạm phụ đạo các nơi vì việc học viên luyện công, lần lượt cho ra những dạng cuốn sách nhỏ, như “Pháp Luân Đại Pháp tại Trường Xuân”, “Pháp Luân Đại Pháp tại Bắc Kinh”, “Pháp Luân Đại Pháp tại Vũ Hán”, v.v. Tôi cảm thấy hình thức đó cũng tốt lắm, nó dù là tờ báo thể nào đó cũng không sao cả, là truyền đơn cũng không sao cả, đều là những thể hội của nội bộ các học viên chúng ta. Cần mọi người làm một số việc đó, kịp thời truyền đạt cho mọi người. Mà họ thường làm những việc này rất đơn giản, một hai trang báo, hoặc in ấn đẹp hơn một chút, những cái đó đều không sao cả. Thế thì khoản kinh phí đó giải quyết thế nào? Đây vẫn dính dáng đến vấn đề tiền bạc. Theo tôi biết, phàm là ở đâu làm những việc này thì đều có biện pháp như vậy: Một là trong các học viên là có người làm ông bà chủ kinh doanh —hiện nay có không ít người vận hành các công ty, hoặc giữ cương vị công tác đó ở cơ quan, hoặc là người quản lý hành chính— [họ] là có điều kiện thuận tiện này, ở cơ quan có xưởng in, thì bằng điều kiện đó làm việc này; hoặc là hãng lớn cung cấp chur vị điều kiện đó, làm những điều đó cho chur vị. Trạm phụ đạo chúng ta cũng không động tới tiền, là họ làm cho chúng ta. Chúng ta chỉ là đưa ra bản thảo, làm [in ấn] xong thì chúng ta đi phát, đều là làm như thế cả, tôi cảm thấy như vậy cũng được. Có người coi việc này là việc cần phải làm, định kỳ mà làm, hễ không được thì bèn nghĩ biện pháp. Chúng ta có thể làm một cách không định kỳ, có điều kiện thì có thể làm một cách định kỳ. Không có điều kiện thì đừng miễn cưỡng, chính là nguyên tắc này.

Về quản lý ở trạm phụ đạo, đã có quy định văn bản rõ ràng rồi, mọi người hãy chiếu theo quy định đó mà

làm. Thành lập trạm phụ đạo cũng là có điều kiện, cũng đã nói cho mọi người rồi, hãy báo trạm phụ đạo mới cho trạm phụ đạo Bắc Kinh hoặc mấy trạm phụ đạo lớn; nhất là những trạm phụ đạo tỉnh hoặc thành thị, [là quản] trong phạm vi hành chính của họ; ví như trạm phụ đạo thành phố Quý Dương, là có trách nhiệm toàn tỉnh Quý Châu, các trạm phụ đạo huyện đều cần giữ liên hệ kịp thời với họ. Nếu các trạm đều cùng giữ liên hệ với Bắc Kinh, thì không nhất định sẽ thuận tiện như vậy. Hãy quản một chút các huyện lân cận với thành phố lớn, thuận tiện cho họ triển khai công tác, mọi người đều có trách nhiệm với Pháp Luân Công; chư vị nếu mặc kệ, thì họ tùy tiện làm, cũng không lĩnh hội được tinh thần, trên thực tế đi lệch lạc rồi, vậy điều ấy đối với Pháp Luân Công cũng là một tổn thất. Còn có những trạm phụ đạo lớn như Vũ Hán, đã quản mấy huyện phụ cận rồi, tôi nghĩ rằng vậy cũng rất là tốt, họ có khá nhiều kinh nghiệm, qua thời gian lâu nữa thì tôi cũng yên tâm, lý giải của họ về Pháp cũng tốt lắm, công tác triển khai được cũng rất tốt, về cơ bản là tình huống như vậy. Các trạm phụ đạo chúng ta nhất quyết không được đi lệch lạc.

Có người đưa tờ câu hỏi rằng ‘nhân viên trạm phụ đạo được lựa chọn thế nào?’ Nhân viên trạm phụ đạo đều là tình nguyện. Nhưng có một quy định: Trạm trưởng của trạm phụ đạo nhất định phải từng tham dự lớp học mà tôi mở. Nghe càng nhiều lĩnh hội càng sâu, nghe được ít thì thông thường lĩnh hội không sâu, thậm chí còn có những điều mà vẫn chưa minh bạch ra đó là gì, thì dễ đi lệch lạc. Đương nhiên [chư vị] tại đây [đối với Pháp] đã nghe nhiều, đọc nhiều, và học nhiều thì

cũng có thể [có nhận thức] phong phú, tiến thêm một bước nữa về nhận thức. Khi lựa chọn người, hãy chọn người nhiệt tình, chính phái, và không làm những thứ tà môn oai đạo.

Còn nữa, tu luyện Pháp Luân Công không phải là tu luyện khí công thông thường, họ là tu luyện ở cao tầng. Thực hiện công việc [như tôi đang làm] là rất khó khăn, tịnh hoá thân thể cho một người, đưa chuẩn mực tâm tính đều đều cao lên cũng phi thường khó khăn, tôi phải xuất ra rất nhiều công để tịnh hoá thân thể, thanh lý thân thể cho họ, cần cài vào họ rất nhiều thứ, còn cần giảng kỹ về Pháp; công việc này rất khó khăn. Tôi có thể trong quãng thời gian rất ngắn thực thi những việc này. Nếu họ tự mình tu luyện, thì có khi hàng mấy chục năm mới có thể đạt tới bước này, mà một khí công sư bình thường khác cũng rất khó trong một, hai năm mà làm được như vậy. Thật sự dẫn dắt một người là không dễ dàng, nhưng muốn huỷ một người thì chỉ trong nháy mắt, quá dễ, do đó chúng ta vẫn luôn có yêu cầu này.

Có một quy định thế này: Với những người giữ chức vụ ở Hiệp hội Khí công các nơi, thì không để họ đảm nhiệm công tác ở trạm phụ đạo chúng ta. Nhưng có tình huống đặc thù, ví như có trưởng trạm một trạm phụ đạo, vị này hết sức tốt, anh ấy muốn rời khỏi Hiệp hội Khí công để làm công tác trạm phụ đạo. Vì Hiệp hội Khí công của anh này đã ở tình trạng gần như không hoạt động rồi, cá nhân anh này cũng tốt lắm, cũng có thể hành xử bản thân được tốt; đây là ví dụ cực kỳ đặc thù và là duy nhất. Người của các Hiệp hội Khí công khác thì lý giải về Pháp chúng ta không được thâm sâu, trong đầu của họ, chủ yếu là làm sao kiếm tiền, quản lý các công

phái, [v.v.] những khuôn sáo cũ còn rất sâu trong đầu của họ. Đã là như thế, họ quản lý chúng ta như một môn khí công bình thường thì có thể sẽ huỷ mất các học viên của chúng ta, do đó chúng ta vẫn luôn đề xuất là người của Hội Khoa học và Nghiên cứu Khí công là không được đảm nhiệm công tác trạm phụ đạo của chúng ta. Trạm trưởng trạm phụ đạo đều do Hội Nghiên cứu của chúng ta phê chuẩn, mà đại đa số là do tôi đích thân giao phó, chỉ định; như vậy là có chỗ tốt trực tiếp tránh cho Đại Pháp chúng ta đi lệch lạc. Nếu không, quản lý theo như môn khí công thông thường, thì mọi người nghĩ xem, ở đó rất nhiều những tài liệu loạn bát nháo cả, cầm cái tài liệu nào đó đem [tới đây để] bán; anh ta hẳn sẽ rất mừng, rằng đây là cơ hội tốt để kiếm tiền, có thể kiếm nhiều tiền, làm cái này làm cái kia. Họ là xuất phát từ mục đích kiếm tiền, chứ không phải là cố ý phá hoại công pháp chúng ta, nhưng khởi tác dụng phá hoại. Những thứ loạn bát nháo ở đó đều sẽ can nhiễu các học viên chúng ta. Một số người lý giải chưa sâu sắc về Pháp sẽ rất dễ bị lệch lạc. Còn đưa những sách khí công khác loạn lung tung cả tới đây để bán, các công phái khác đều là làm như thế.

Hiện nay mà có khí công sư tới mở lớp, người ta đều sẽ bình tĩnh suy xét. Chứ không mù quáng như trước, cứ một khí công sư tới liền tham gia. Mọi người ngày nay đều rất trầm tĩnh, cần quan sát một chút, xem là thật hay là giả, không như trước đây, do đó khí công sư mở lớp rất khó khăn. Khi mà họ không chiêu sinh được, thì sẽ lôi kéo học viên chúng ta tham gia; họ mở được lớp, cũng kiếm được tiền, nhưng [như thế là] huỷ học viên của chúng ta. Chúng ta thực hiện một việc lớn thế này,

chúng ta bỏ ra nỗ lực rất lớn như thế, vậy mà chỉ thoáng một cái là phá huỷ hết. Đương nhiên có những học viên mà chư vị không thể yêu cầu cao quá, họ dù sao cũng là mới học Pháp, lý giải về Pháp không nhất định là sâu sắc lắm, có thể vô hình trung tự huỷ mình mất. Trước đây chúng ta đã có quy định rằng: Phàm là trạm trưởng trạm phụ đạo các tỉnh thành phố mà làm như thế thì đều nhất định phải thay người, tuyệt đối không thể lưu.

Người của trạm phụ đạo các nơi, phụ đạo viên các điểm luyện công mà có lỗi kéo học viên chúng ta đi nghe bài thuyết của khí công sư khác, bán những tài liệu khí công khác trong các học viên chúng ta, hoặc lôi kéo học viên chúng ta làm những thứ oai môn tà đạo, thì phụ đạo viên nào mà như thế thì đều phải thay hết, tuyệt đối không thể lưu, lưu lại thì hậu hoạn vô cùng. Điều này đã là phá hoại Pháp một cách nghiêm trọng rồi, phá hoại Pháp từ trong nội bộ, đó là tuyệt đối không được phép, đó là tuyệt đối không thể lưu tình, hễ ai như thế thì đều phải thay.

Nguyên tắc của chúng ta là quản lý lỏng, nhưng về vấn đề luyện công thì phải hết sức chặt, không ai được phá hoại. Chúng ta về hình thức tổ chức là phi thường lỏng lẻo, chư vị muốn tham gia luyện công thì tham gia, chư vị không muốn tham gia luyện công thì chư vị rời đi. Chư vị tới thì chúng tôi có trách nhiệm với chư vị, bảo chư vị làm thế nào. Chư vị mà không muốn học, thì hỏi ai có thể giữ cái tâm kia của chư vị lại được? Cứ giữ chư vị ở đây thì chư vị thực thi không tốt, chư vị nói đủ điều, làm đủ thứ hồ đồ, chư vị từ nội bộ mà làm tan rã, mà phá hoại Pháp chúng tôi, chúng tôi là không cho phép làm những việc như thế. Ai muốn học thì tự mình

học, nhận thức về Pháp tới mức đó thì họ sẽ tu, nhân tâm hướng thiện ấy đều là tự giác, không cưỡng bức, [nếu] bảo ‘bạn cần làm thế này mới tốt, làm thế kia thì không được đâu’. Nhưng mà họ không muốn làm thế, thì chư vị có cách gì với họ? Người ta giảng rằng người kia mà không muốn tu, thì Phật cũng không có cách nào, ắt phải là họ tự nguyện, cưỡng bức là không được.

Còn một tình huống này, [hiện nay] chúng ta có rất đông học viên, số lượng rất khả quan, đang lặn lội đọc sách, đang đọc hàng ngày, đến mức hễ mỗi khi gặp phải vấn đề thì đều đọc. Từ điểm này mà xét, thì thậm chí còn làm được tốt hơn phụ đạo viên chúng ta, do đó các trạm phụ đạo nên tổ chức mọi người học Pháp cho nhiều, nhất là những phụ đạo viên ở các điểm luyện công hãy nên khởi tác dụng dẫn đầu. Chúng ta là có yêu cầu đối với các phụ đạo viên (đối với học viên thì chư vị muốn học thì học), nhất định phải là chuyên nhất tu luyện Pháp Luân Công, nếu không thì cả lô học viên ấy sẽ bị người đó dẫn dắt hỏng cả. Đã làm một người phụ đạo viên thì phải làm cho tốt, chúng ta muốn phụ đạo viên có lý giải về Pháp sâu sắc hơn nữa, để lúc bình thường họ đọc Pháp nhiều hơn. Tất nhiên, có nhiều phụ đạo viên làm rất nghiêm chỉnh, cũng rất nguyện ý làm công tác này, nhưng nhiều khi mức độ văn hoá của họ hữu hạn, thậm chí ngay cả đọc sách đã khó lắm rồi, tuổi tác rất cao, cái đó là không cần lo, họ có thể tổ chức mọi người học [Pháp]. Khi tổ chức mọi người học, khi đọc sách, thì chẳng phải họ cũng đang nghe sao? Khi mọi người trao đổi thể hội kinh nghiệm thì họ cũng cùng với mọi người mà đề cao. Miễn là mọi người học [Pháp], đều có thể

đạt được đề cao. Nên là việc tổ chức học Pháp và luyện động tác kết hợp lại, triển khai đồng thời.

Hiện nay có rất nhiều địa phương tổ chức luyện động tác rất tốt, nhưng nhiều khi lơ là học Pháp. Khi có học viên đặt câu hỏi, phụ đạo viên không giải quyết nổi, cũng nói không rõ ràng, bèn đợi để hỏi Thầy, thấy Thầy tới đâu thì đến. Kỳ thực có những câu hỏi đã được giảng ngay trong sách rồi, mà [chư vị] trên thực tế không giải được thì có thể tổ chức mọi người cùng nghe bằng tiếng, nghe cho nhiều vào, những câu hỏi đó đều có giải đáp trong sách rồi, trong cuốn «Pháp Luân Công (bản hiệu chính)» có giảng khái quát rồi, chỉ cần nghiêm chỉnh học thì đều có thể giải quyết. Trường Xuân kể từ khi khai triển phong trào học Pháp về sau, các học viên gặp tôi thì không có mấy gì hỏi, gặp mặt tôi không hỏi gì. Nếu không thì hễ tôi ra khỏi cửa thì ai cũng quen biết tôi —quê tôi mà— hễ ra đường cái thì người học Pháp đông thế, quen biết tôi cũng rất nhiều, rất nhiều người sẽ hỏi tôi điều này điều kia. Hiện nay gặp mặt thì là chào vấn an Thầy, chứ không có gì để nói, vì không có mấy gì để hỏi. Từ khi khai triển học thuộc sách về sau, thì các học viên không chỉ là sau khi làm xong sự việc mới đối chiếu [theo Pháp], mà cả trước sự việc họ đã biết được có nên làm hay không, như thế hết sức tốt. Mọi người coi học Pháp là điều buộc phải có khi luyện công để mà học, hơn nữa nhìn nhận đây là việc quan trọng hơn. Tôi nghĩ rằng các nơi cũng nên học Pháp như Trường Xuân, hãy triển khai một phong trào học Pháp, có rất nhiều câu hỏi sẽ giải quyết dễ dàng, tự mình giải quyết những vấn đề đó. Ngoài ra, khi chọn phụ đạo viên, nhất định không được cân nhắc theo mối quan hệ tốt hay có

giao hảo với chư vị, xuất phát từ cảm tình; hoặc là một khi định ra phụ đạo viên rồi thì thay đổi rất khó khăn. Như thế không được, cần có trách nhiệm với Pháp, nhất định phải chú ý việc này. [Ai] phù hợp tiêu chuẩn mà tốt thì làm; [ai] không đạt thì thà tìm [người] làm tạm, chứ không cứ đưa vào làm. Trước đây tôi từng giảng vấn đề như thế này rồi, thời đó các tăng nhân tu hành trong chùa, và người đứng đầu nhà chùa, gọi là trụ trì hay phương trượng, họ là tu chuyên nghiệp. Chúng ta là tu trong xã hội người thường, Pháp chúng ta đây cũng vậy, có thể tu luyện lên tầng thứ cao, [thử hỏi] phụ đạo viên của điểm luyện công chư vị có gì khác với phương trượng và trụ trì của nhà chùa? Không phải là yêu cầu cao đối với chư vị, mà xác thực đây là việc công đức vô lượng. Điểm luyện công có thể tu xuất lai được bao nhiêu, mà dù chỉ tu xuất lai được một [người] thôi, thì phụ đạo viên [đã] là công đức vô lượng. Đây là việc rất nghiêm túc, cần phải làm thật tốt việc này. Tuy rằng chúng ta chọn điều kiện thuận tiện nhất để tu luyện, để mọi người dễ cao, nhưng điều kiện thuận tiện không thể [nghĩa là] tùy tiện tiện không có trách nhiệm đối với Pháp. Tương lai còn có thể xuất hiện những người tu luyện chuyên nghiệp, điều ấy là có thể xảy ra, cần cung cấp một số điều kiện cho họ.

Các nơi trải qua luyện công quãng thời gian này, có thể phản ánh ra không ít vấn đề, mọi người có thể hỏi. Về luyện công, về công tác, có những việc không biết nên làm thế nào, mọi người có thể hỏi, tiếp đây tôi sẽ giải đáp cho mọi người.

Đệ tử: [Xin hỏi] vấn đề học viên Pháp Luân Công tham gia biểu diễn công năng đặc dị.

Sư phụ: Tôi chưa từng thấy việc như vậy, tuyệt đối cấm làm thế, tuyệt đối không được đâu. Người kia là chuyên nhất tu luyện Pháp Luân Công chẳng? Trước đây thì sao? *(Có trả lời: Người đó từng học công pháp khác, nhưng công của anh ta không tăng. Luyện Pháp Luân Công rồi mới tăng công, anh ta nói đã “tam hoa tụ đỉnh” rồi)*. Chúng ta cần giảng giải cho những người này rằng, muốn luyện Pháp Luân Công, thì chiếu theo yêu cầu của Pháp Luân Công mà làm. Anh ta đang hoàn toàn không làm theo yêu cầu của Pháp Luân Công, hoàn toàn không phù hợp tiêu chuẩn người luyện công của Pháp Luân Công, ngoài ra người này rất có khả năng có phụ thể. Anh ta tự cho rằng làm như thế là tốt, khi tự [truy] cầu, thì Pháp thân của tôi hoàn toàn không quản anh ta; có thể là tình huống ấy. Loại tình huống như thế là phá hoại Pháp chúng ta từ một góc độ khác, điều ấy là tuyệt đối không được. Người kia nếu thật sự có thể kiên trì tu luyện, thì chiếu theo tiêu chuẩn của chúng tôi mà làm, nếu không, chúng tôi không cho anh ta bất kể điều kiện gì hết. Không được tính là người tu luyện Pháp Luân Công. Người luyện công pháp khác muốn tới học Pháp thì học, [là] dựa vào duyên phận. Bảo người ta tới học, mang theo một số người tới học; hoặc người ta không muốn học, bởi vì mọi người cùng tới học nên cũng theo đó tới học thôi; [thế thì] tôi nói rằng không có chỗ gì tốt. Có những người mà có thể độ được hay không thể độ được, chúng ta là bằng vào duyên phận. Chớ có thấy họ dẫn dắt bao nhiêu người, những người đó có thể tu luyện Pháp Luân Công hay không, có thể luyện chuyên nhất hay không, đó vẫn còn là vấn đề. Mọi người trở về hãy đẩy lên phong trào học Pháp, phổ biến

yêu cầu [chuyên nhất] này [để] đều có thể làm được, đều có thể nhận thức, nếu không vấn đề này sẽ càng ngày càng nổi cộm.

Đệ tử: Chúng con có thể tăng thêm người phụ trách luyện công hay không?

Sư phụ: Có thể, tăng thêm người, tự chư vị lựa chọn xem, thêm một hai người đều khá dĩ, nhất định phải lựa chọn người có lý giải [hiểu] tốt về Pháp và nhiệt tình làm công tác này.

Đệ tử: Có một học viên bảo: Tôi đã tam hoa tụ đỉnh, 15 tháng Tám Thầy Lý Hồng Chí đã mang “Pháp thân” của tôi đi rồi.

Sư phụ: Mọi người hãy chú ý! Phàm là người như thế đều là tâm chấp trước các loại tạo thành ảo giác. Người như thế, đã lần lượt xuất hiện tại mấy nơi rồi. Hết như chư vị vừa nói, anh ta [trong tình trạng] rất nguy hiểm. Anh ta nói: ‘Ta đã tam hoa tụ đỉnh rồi’, ‘Ta có bản sự lớn ngàn này rồi’, cuối cùng thì ‘Ta chính là Phật rồi, các vị đừng theo học Lý Hồng Chí nữa, hãy theo ta học!’ Có thể phát triển tiếp, [thì] cuối cùng xuất hiện vấn đề như thế. Với loại người như vậy cần lập tức chỉ ra cho anh ta, sao cho anh ta nhất định vứt bỏ những tâm chấp trước đó; rất dễ nảy sinh vấn đề. Ban đầu những người đó rất kính trọng đối với tôi, có người còn từng viết bức huyết thư cho tôi, làm ngón tay chảy máu để viết huyết thư biểu thị rằng, sẽ tu luyện Pháp Luân Công một mạch cho đến tận cùng. Cuối cùng thì họ là “Phật” rồi, họ nói: ‘Các vị đừng học theo Lý Hồng Chí nữa, các vị hãy học theo tôi’. Vì họ đã bị trượt xuống rồi, tâm truy cầu danh lợi và tâm hoan hỷ của tự họ, thêm vào đó là ma can nhiều, tự mình không thể tự kéo lên được nữa. Ở bề

mặt họ vẫn nói Pháp Luân Công tốt, nhưng trên thực tế, hành động của họ là phá hoại Pháp Luân Công. Chính như tôi từng giảng, có người nói: ‘Pháp Luân Công là tốt, học Pháp Luân Công rồi là không việc gì nữa, các vị xem nhé tôi cầm cuốn sách đi trên đường lớn, xe hơi không dám đâm vào tôi’. Người đó chẳng phải đang phá hoại Pháp Luân Công sao? Bề mặt nói tốt như thế là đang duy hộ Pháp Luân Công, trên thực tế đang phá hoại Pháp Luân Công.

Đệ tử: [Xin hỏi] vấn đề liên quan tới biểu diễn giao lưu khí công một quãng thời gian trước tổ chức bởi Hội Khoa học và Nghiên cứu Khí công địa khu Quảng Châu.

Sư phụ: Hội Khoa học và Nghiên cứu Khí công một số nơi là trực thuộc Ủy ban Thể thao, Ủy ban Thể thao coi khí công như là một loại hoạt động thể dục. Hoạt động thể dục có tính quần chúng, thỉnh thoảng bèn làm ra hoạt động tập thể công pháp các loại của các môn phái, giống như làm thể thao. Một số trường hợp nhất định triển khai hoạt động khí công, vì họ rất cuộc coi nó như một loại hoạt động thể dục, [nên chúng ta cũng] không coi đó là gì không hay. Những loại việc này tuy chúng ta không định tới làm, nhưng nếu họ thật sự muốn làm, thì xuất phát từ tôn trọng, chúng ta có thể tổ chức mọi người tới, thực hiện các động tác một chút như là tập thể dục. Nhưng cần phải chú ý, tiền đề là không phải chúng ta coi đó là việc nào đó để tới làm, hơn nữa [đây là] tình huống bị động, [là] Hội Khoa học và Nghiên cứu Khí công muốn chúng ta làm thế. Chúng ta có thể nói rõ cho mọi người, rằng tập thể chúng ta sẽ luyện một số bộ động tác, vậy tính là ủng hộ hoạt động thể dục của họ rồi; tình huống đặc thù thì có thể làm như thế.

Nhưng cần khẳng định một điểm, nếu ở đó có các khí công sư khác tổ chức điều này như một hoạt động biểu diễn, thì chúng ta không tham gia. Là hoạt động đơn thuần, giống như thể dục thì khả dĩ; mọi người cần xử lý chuẩn việc này.

Còn một vấn đề nữa, hiện nay trạm phụ đạo các nơi của chúng ta có một loại tình huống, mọi người khi hồng dương Pháp Luân Công, có những địa phương dùng tới hình thức mở lớp. Tốt nhất là chúng ta đừng gọi là “mở lớp”, có thể gọi bằng danh từ khác. Là vì khi thực hiện thì không ai có thể giảng nổi Pháp này, đương nhiên không thể làm thế. Nếu ai đứng đó giảng Pháp Luân Công, rằng nên thế này phải thế kia, giảng Pháp này, thì người đó là đang truyền tà pháp, đang phá hoại Đại Pháp. Pháp Luân Đại Pháp chỉ có một. Nếu họ cầm sách đọc lên thì được, trạm trưởng của chúng ta bảo ai đó cầm sách đọc lên thì cũng được.

Ngoài ra, tổ chức mọi người xem băng hình —là nói băng hình trọn vẹn bài giảng— xem bài giảng thứ nhất, dừng lại học công; hôm sau xem bài giảng thứ hai, rồi dừng lại học công.

Còn nữa, chính là nghe băng tiếng, cũng là nghe từng bài giảng từng bài giảng, tất nhiên có người chuyên dạy động tác, cái đó không có vấn đề, động tác có thể để mọi người cùng học với nhau. Từ nay về sau chúng ta đều có thể dùng hình thức đó, đây là một loại hình thức tốt nhất. Chúng ta có thể tổ chức mọi người học công tập thể, có thể học như vậy.

Còn nữa, những người rải rác có thể [tới] điểm luyện công để trực tiếp luyện cùng mọi người, sau đó đọc sách, nghe băng tiếng; chính là làm như thế. Nhưng

cần bảo đảm một điểm: Chúng ta nhất định không được đem cả một hoạt động truyền công làm thành bất kể cái gì mang tính chất kinh doanh, chúng ta có điều kiện ngân nào thì làm ở mức độ đó, không được thu phí. Chúng ta dù là mượn phòng họp, mượn hội trường, hoặc là vì nhiều người mà mượn giảng đường lớn, thì đều có thể làm, nhưng không được thu phí. Chúng tôi nói rất chắc chắn như vậy, không được làm thực thể kinh doanh, nhất định phải chú ý điểm này. Nếu có tình huống cực kỳ đặc thù, chúng ta có học viên rất đông, người học Pháp rất là đông, nhất định phải dùng một nơi rộng lớn, mà chúng ta không mượn được, không thể không dùng giảng đường lớn của người ta, mà giảng đường đó cần thu phí, thế thì trong tình huống cực kỳ đặc thù ấy, thì cần liên hệ trực tiếp với Bắc Kinh. Nếu quả đúng là loại tình huống này, thì có thể thu phí dùng cho giảng đường, không được để dư lại dù chỉ một xu. Nói tóm lại, trong tay chúng ta là không được tồn [trữ] tiền, trạm phụ đạo không được tồn tiền, không làm bất kể hoạt động kinh doanh nào. Vấn đề này tôi nói với mọi người vậy là đã rất minh xác rồi đó, vì [đây] là việc rất nghiêm túc. Công pháp chúng ta có thể đi con đường [ngay] chính, chính là có chỗ khác biệt căn bản với các môn phái khác về điểm này.

Đệ tử: Thượng Hải phản ánh rằng có một người luyện công chưa từng tham gia lớp học Pháp Luân Công, trước lúc tổ chức mọi người luyện công nói: “Lạy tôn sư Lý Hồng Chí, học Đại Pháp Pháp Luân Công, tu tâm tính Chân-Thiện-Nhẫn”. Niệm xong thì luyện công; sau khi [luyện công] kết thúc thì nói: “Thu định, cảm tạ Lão sư”. Anh ta bảo [rằng đó] là sùng bái Thầy.

Sư phụ: Anh này chưa từng tham gia lớp học? (*Trả lời: Chưa từng*) Việc chư vị kể là rất quan trọng. Vì học viên khá nhiều nơi, họ hẳn đọc sách hoặc một số cá biệt là nghe băng tiếng, họ cảm thấy rất là tốt, nhưng họ lại không biết làm thế nào, và có thể sẽ xuất hiện vấn đề này, ở các địa phương khác tương lai cũng sẽ xuất hiện. Mọi người nhất định phải chú ý, phàm là nghe được phản ánh như vậy, thì dù chư vị là trạm phụ đạo của địa phương nào, thì đều có trách nhiệm tới bảo cho họ, rằng chớ nên làm thế. Loại việc thế này thường sẽ dẫn dắt những người chưa từng học Pháp Luân Công hồ đồ thiếu lý trí làm theo. Về thực chất thì người đó chưa tham gia lớp học, anh ta không minh bạch lắm, anh này có thể là qua đó mà biểu hiện một chút rằng mình là có khả năng. Nhưng đừng [vội] kết luận về anh ta, sau này sau khi anh ta tham gia học tập, anh ấy sẽ biết đối đãi vấn đề này như thế nào. Việc này xác thực là một việc đấy, mọi người nhất định phải chú ý điểm này, bất kể là ở đâu xuất hiện sự việc thế này, các trạm phụ đạo nghe được [chuyện đó], thì những địa phương lân cận, mọi người có thể thông qua gọi điện thoại hoặc các hình thức khác để dừng người đó lại, cần phải chỉnh lại việc đó.

Về Thượng Hải, tương lai tôi sẽ tới đó khi có cơ hội, là vì tôi vẫn luôn nghĩ vậy.

Đệ tử: [Xin hỏi] về vấn đề Tổng trạm [phụ đạo] Cáp Nhĩ Tân tổ chức một lô các phụ đạo viên tới Trường Xuân học tập.

Sư phụ: Tình huống Cáp Nhĩ Tân rất tốt. Kể từ khi tổ chức một nhóm phụ đạo viên tới Trường Xuân tham gia Hội giao lưu Tâm đắc thể hội do Tổng trạm tổ

chức, nhận thức của họ cũng rất cao, đã khai triển các loại hoạt động, phương diện này rất là tốt. Tổng trạm Trường Xuân đã phản ánh với tôi tình huống Cáp Nhĩ Tân, tôi đã biết. Tôi thấy dịp mùa hè Cáp Nhĩ Tân rất tốt, nhất là cả nhóm ngồi toạ cùng nhau bên bờ sông đọc sách, điều đó rất là tốt.

Đệ tử: [Xin hỏi] về việc Đại Khánh muốn thỉnh Thầy tới mở lớp.

Sư phụ: Đừng nói về việc mở lớp nữa, tương lai tôi có an bài tổng thể, hiện nay có rất nhiều thư thỉnh mời, tôi đã đọc hai thư mời từ Đại Khánh rồi, năm ngoái ở Tề Tề Cáp Nhĩ, Đại Khánh đã có người tới học.

Đệ tử: [Xin hỏi] về vấn đề truyền Pháp ở các địa phương mà Thầy chưa tới mở lớp.

Sư phụ: Có thể như vậy, lần này đã nghe [giảng] Pháp ở Quảng Châu, mọi người trở về thống nhất tìm các học viên mà chưa tham gia lớp học [của tôi] và nói chuyện với họ. Bản thu âm của chư vị là có thể tổ chức cho mọi người nghe; Tế Nam cũng có băng [thu âm], rất là tốt, có thể tổ chức tập thể mọi người nghe thu âm. Đừng nghe một mạch đến hết, [mà hãy] nghe một đoạn sau đó ngưng lại, chiếu theo năng lực lý giải của bản thân mà mọi người nói nói ra, trình bày ra, mọi người lại thảo luận về cảm thụ của bản thân; hãy thực hiện sinh động hơn.

Đệ tử: [Xin hỏi] về vấn đề tài trợ.

Sư phụ: Dù người khác có tiền nhiều đến đâu, mong muốn tài trợ đến mấy cho Pháp Luân Công thì chúng ta đều không nhận. Tại sao? Vì chư vị hể tồn tiền, thì các trạm phụ đạo khác chẳng phải cũng có thể tồn tiền? Đã tất cả các trạm phụ đạo đều tồn tiền, tương lai làm gì mà

hể liên quan vấn đề tiền bạc, thì nhân tâm sẽ biến đổi, do đó chúng ta chính là sẽ không làm. Nếu cá nhân đó quả thực muốn cống hiến cho công tác Đại Pháp, chẳng hạn như mua một số tư liệu, hoặc hoạt động về phương diện chúng ta khai triển học Pháp này, thì có thể để họ làm những việc có ích liên quan tới hoạt động đó, họ làm những gì cần làm là xong, như vậy là có thể.

Đệ tử: [Con xin hỏi] phụ đạo viên đã khai mở thiên mục nên hành xử thế nào?

Sư phụ: Phụ đạo viên đã khai thiên mục nên hành xử thế nào? Bình thường mọi người luyện công đều rất tốt, [thì] không được nói gì với họ. Học viên cá biệt có khiếm khuyết thì chư vị tới bảo cho người ta, rằng ở đâu đòi hỏi phải đề cao, ở chỗ nào có vấn đề; nói với họ như vậy là được. Nếu chư vị công khai nói: Vị này có Pháp Luân lớn ngần này, vị kia có Pháp Luân trông như thế kia; chư vị hãy nói như thế, mọi người bèn ngày ngày vây quanh chư vị, và toàn là những chuyện như vậy. Cũng có người muốn hỏi xem mình tu luyện cao ngần nào rồi, thì nhất quyết không được tùy tiện nói, hãy nói thì người đó sẽ khởi tâm chấp trước. Cần phải xử lý điều này cho thật tốt.

Đệ tử: Có người đề cập rằng [việc] luyện công được đơn vị [nơi công tác] tích cực ủng hộ.

Sư phụ: Ở khá nhiều địa phương, những nơi rét lạnh, mùa đông luyện công rất khổ cực! Nhưng một số đơn vị [công tác] rất ủng hộ, đơn vị cung cấp sân bãi; có rất nhiều ví dụ như thế. Bởi vì ảnh hưởng của chúng ta rất là tốt, học viên chúng ta luyện công xong quét dọn sạch sẽ sân bãi, thậm chí sau khi tuyết rơi thì cũng quét sạch [tuyết] ở sân. Chúng ta ở các nơi đều biểu hiện tốt

đẹp như thế, nên người ta tự nhiên sẽ cung cấp điều kiện thuận lợi.

Đệ tử: [Xin hỏi] về việc học viên Pháp Luân Công tập hợp trao đổi tâm đắc thể hội.

Sư phụ: Trường Xuân đã làm bằng thu hình, học viên trao đổi hết sức sinh động, học viên tới nghe cũng rất phấn khích, có những người khóc. Vì buổi họp diễn ra rất sinh động, bầu không khí rất tốt, mọi người cũng rất vui. Giống như điều mà chư vị [có người] vừa nói [rằng] ở trong trường này, chỉ thiếu đích thân tôi tại đó thôi, chứ cái gì cũng không thiếu; giống như tôi mở lớp vậy, trường ấy mạnh mẽ phi thường. Có thể nói đó là tập kết của Pháp Luân Công, đồng dạng như Pháp hội, do đó hiệu quả vô cùng tốt đẹp. Tương lai học viên phát triển đông lên rồi, học viên có thể làm như thế, trao đổi tâm đắc thể hội. Thông qua học Pháp, điều đó hết sức [có tính] giáo dục người ta, bản thân học viên sau khi học công thì có những thu hoạch nào đó, từ một số phương diện mà xét thì còn sinh động hơn chúng ta nói ở đây.

Đệ tử: [Con xin hỏi về việc] mọi người thảo luận giao lưu tâm đắc thể hội.

Sư phụ: Lên tầng thứ cao rồi nhìn thấy một số điều ấy đều là tùy duyên mà đắc; thuận theo tầng thứ đề cao, [thì] điều đó không thể giao lưu. [Những điều] giao lưu chỉ là mọi người chúng ta đề cao như thế nào về phương diện tâm tính trong tu luyện. Chúng ta là tu luyện chính Pháp, không sợ ảnh hưởng của hoàn cảnh phức tạp.

Đệ tử: [Con xin hỏi] làm thế nào thu xếp cho đúng đắn quan hệ giữa trạm phụ đạo của Pháp Luân Công và Hiệp hội Khí công vùng sở tại?

Sư phụ: Vấn đề này rất trọng yếu. Tôi vừa giảng rồi, về nguyên tắc thì ở địa phương Hội Khoa học và Nghiên cứu Khí công, Hội Khoa học và Nghiên cứu Nhân thể, hoặc là Hiệp hội Khí công, đều không được tham gia công tác lãnh đạo của chúng ta, không được làm trạm trưởng hay phụ đạo viên trong Pháp Luân Công chúng ta. Nhưng quan hệ giữa chúng ta và họ cần phối hợp tốt, vì hiện nay Hội Khoa học và Nghiên cứu Khí công ở Trung Quốc có quy định bằng văn bản rằng: Phạm là trực thuộc môn phái thì về tu luyện là do thầy của môn phái đó tự quản; nhưng về hành chính địa phương thì thuộc họ quản. Nhưng chúng ta không có quản lý hành chính, quản lý môn phái hoàn toàn là quản lý lơ lửng. Chúng ta có thể báo [cáo] các trạm trưởng các trạm phụ đạo lên họ, [khi] có hội nghị mang tính chính thức thì có thể để trạm trưởng chúng ta tham gia, điều ấy không sao cả. Nhưng nếu họ kéo học viên chúng ta làm gì khác, không phù hợp quy định của chúng ta, thì chúng ta không làm; có thể nói rõ ràng với họ điều này. Nếu họ tổ chức một số hoạt động hữu ích, không động chạm gì tới vấn đề khác, giống như làm [hoạt động về] thể thao, hàng mấy trăm người —hoạt động có tính quần chúng mà— [mà ở đó] tổ chức các công phái với nhau, thực hiện một số động tác, tỷ thí xem ai tốt đẹp hơn, sau đó có giải thưởng, thì tôi nghĩ rằng chẳng qua là thúc đẩy phát triển sự nghiệp thể dục [thể thao]. Là hoạt động thể dục, thì chúng ta có thể tham gia, điều ấy không thành vấn đề. Nếu họ muốn công pháp chúng ta làm điều gì khác đi, thì không được, có thể nói rõ ràng điều này cho họ.

Ở địa phương là có thể đăng ký, [chư vị] có thể đăng ký với họ ở đó. Kỳ thực đăng ký tại nơi họ ở đó cũng không có hoạt động gì, chẳng có việc gì. Họ không gì ngoài việc khi đến lúc thì gom chư vị tới [để kiểm tiền], 'khí công sư nào đó tới mở lớp rồi, các vị đến [nghe] đi!' Dù tin hay không tin [khí công sư kia], các học viên đều tự giữ mình, họ bảo hãy đi, [nhưng] học viên tự mình không đi; chính là vấn đề này. Hội Khoa học và Nghiên cứu Nhân thể thông thường không quản những việc này. Tổng trạm Pháp Luân Công Quảng Châu đã đăng ký với Hội Khoa học và Nghiên cứu Nhân thể Quảng Châu, không phải bây giờ mà là từ lâu đã đăng ký rồi. Có hoạt động nào đó thì trạm trưởng chúng ta có thể tham gia, điều này không sao cả; chính là quan hệ như vậy. Như [ở] Đại Liên, Hội Khoa học và Nghiên cứu Khí Công nhiều nơi là có quan hệ hết sức tốt với chúng ta, hơn nữa nhiều người trong số họ là luyện Pháp Luân Công. Như vậy mang đến nhiều điều kiện thuận lợi cho việc Pháp Luân Công chúng ta triển khai hoạt động, và quần chúng luyện công, không có lực cản, hết sức tốt đẹp. Nghĩa là làm sao phối hợp và quan hệ tốt với họ, chúng ta cũng đảm bảo vững chắc nguyên tắc của mình, tức là quy tắc mà Pháp Luân Công quy định thì chúng ta phải kiên trì. Còn với những việc khác, những việc nhỏ không đáng kể thì không thành vấn đề.

Đệ tử: [Xin hỏi] làm công tác đối với tăng nhân và cư sỹ như thế nào?

Sư phụ: Thuận theo thời gian trôi qua, e rằng họ sẽ rơi vào [lô những người] cuối cùng nhận thức [Đại Pháp]. Từ hiện tại mà xét thì cơ bản chính là hình thế đó rồi, là vì những [ai] đặc Pháp trước là đã đặc rồi. Hãy

xem tương lai! Thời bấy giờ khi tôi bước ra, việc này đã được nói minh xác cho tôi rằng, đến khi những người như họ xác thực biết được việc kia đã không tồn tại, thì sẽ cảm thấy không còn nơi để về. Một phần trong số họ có thể sẽ muốn hoàn tục; một phần có thể sẽ muốn tu Pháp Luân Công; sẽ xuất hiện vấn đề như vậy, đây là việc sau này. Cư sỹ thì dễ làm hơn, ở xã hội thì cư sỹ thông thường còn nguyện ý học khí công, học cái này cái kia, đi ra ngoài tìm kiếm, tìm tới Pháp Luân Công thì cũng muốn học, dù sao nếu họ quả thật tiếp thu được, tôi nói về lý giải đối với Pháp, nếu quả thực có thể nhận thức, đã tiếp xúc rồi, vậy thì họ có thể học tiếp thì là có thể nhận thức tiếp, then chốt là học Pháp, tổ chức cho họ học Pháp.

Đệ tử: Đối với những người tinh thần không bình thường thì làm thế nào?

Sư phụ: Vấn đề này cần xử lý như sau: Nếu họ về ăn nói cử chỉ là không bình thường, thì khẳng định không phù hợp yêu cầu học luyện Pháp Luân Công. Phạm là xuất hiện vấn đề đó thì bảo đảm là người thế này: Một là căn cơ của bản thân họ có thể không tốt, hoặc là căn cơ người đó là tốt, [nhưng] do tâm chấp trước tạo thành họ không buông được điều nào đó nên dẫn những thứ bất hảo tới; chỉ có nguyên nhân về hai phương diện như thế mà thành. Chúng ta nói chuyện với họ, [họ] có thể buông bỏ, có thể minh bạch trở lại thì là minh bạch trở lại; nếu không minh bạch trở lại, thì chúng ta cũng không có cách nào. Đương nhiên, còn một biện pháp cưỡng bức và rất tốt: nếu người đó rất khá, tầm ảnh hưởng cũng rất lớn, thì chúng ta có thể tập thể nhắm vào trạng thái của người đó mà đọc sách cho anh ta, hỏi

xem anh ta có muốn học hay không? Nếu anh ta muốn học thì chớ vị cùng đọc sách với anh ta, mọi người vây quanh anh ta và đọc sách, đọc nhắm vào anh ta. Trong quá trình đọc sách có thể đọc một cách có lựa chọn. Tinh thần của cá nhân đó hồ đồ chẳng phải là do những việc như chiêm ma, sinh ma sao; [hãy] đọc cho anh ta, để anh ta nghe thấy, tự anh ta cũng đọc và cũng có lĩnh hội. Chủ nguyên thần của anh ta nếu khởi lên, minh bạch ra, biết được, thế thì, có thể anh này cũng minh bạch ra rồi. Nếu anh ta không minh bạch ra được, còn ảnh hưởng tới lực lượng chúng ta, thì tôi nghĩ rằng không được để người đó ảnh hưởng học viên chúng ta. Phàm là đầu não không thanh tỉnh, nói nhăng nhít không bình thường, hoặc nói rằng bản thân mình cao nhường nào, hoặc là nói ra những thứ hồ đồ không minh bạch mà hoàn toàn là huyền hoặc trời ơi đất hỡi, thì người đó chính là tinh thần bất thường rồi, người đó khẳng định có vấn đề. Đối với người như thế, nếu đó là phụ đạo viên, thì cần lập tức cho thôi ngay; nếu là học viên khác, thì chúng ta nói với người đó, rằng nếu không thay đổi được, thì chúng ta khuyên anh ta đừng luyện. Anh ta cứ luyện, thì mọi người đừng ai tới nghe anh ta nói, đừng ai tới gần quanh anh ta. Bất kể ai cũng không cung cấp hoàn cảnh giao tiếp như thế, không có hoàn cảnh làm những thứ ấy, thì cả con ma kia cũng hết hứng thú. Không ai nghe anh ta nói chuyện, anh ta không phá hoại chúng ta được, anh ta cũng hết hứng thú.

Đệ tử: [Xin hỏi] về vấn đề «Cửa sổ Văn nghệ»?

Sư phụ: Vụ việc «Cửa sổ Văn nghệ» thì tôi đã nói chuyện vấn đề đó với họ rồi. Từ biên tập [tờ tạp chí ấy] cho đến người viết bản thảo đó, mục đích của họ

thật ra không phải là muốn phá hoại Pháp Luân Công, mà là muốn tuyên truyền Pháp Luân Công, nhưng họ thường hay viết bài từ góc độ văn nghệ. Tác phẩm văn nghệ là có thể biên tập, khoa trương, và phát huy tùy ý, có thể tự ý làm như thế. Tôi đã nói với họ rồi, hãy gắng tìm hiểu thêm nhiều về Pháp của chúng ta rồi hãy viết. Người viết ra bản thảo cũng đã tới nghe mấy lớp học rồi, mà nghe lớp đầu tiên đã cảm thấy hết sức tốt, rất phấn khích, bèn ghi lại. Nhưng anh ấy lý giải chưa thâm sâu, hơn nữa mấy lần nghe lớp học sau, thì là vì để viết bài mà nghe, nên bận rộn ghi chép, kết quả là hoá ra không nghe hiểu được tốt. Lý giải vì thế mà không được sâu; bản thảo ban đầu đưa ra thì không có vấn đề gì lớn. Người biên tập cũng từng nghe mấy lớp rồi, sau đó biên tập một cách tùy tiện, tùy tiện sửa đi; sau khi sửa đổi như vậy, thì bài viết trở nên khác hẳn, và đến khi xuất bản thì thành ra như thế. Nhưng mà chúng ta là nói rằng, xuất phát điểm của họ không phải định phá hoại Pháp Luân Công; điểm này là khẳng định. Nhưng xác thực đã tạo thành ảnh hưởng nhất định tới chúng ta. Tôi nhìn nhận như vậy; xuất phát điểm của người ta là tốt, họ không hề muốn phá hoại, chỉ là về chuẩn mực viết bài, về phát huy sức tưởng tượng thì có phần nào không phù hợp yêu cầu của Pháp Luân Công. Tất nhiên, những gì [trong loạt bài của họ] thì tôi không xem, một bản cũng không xem. Chúng ta nói rõ vụ việc này cho các học viên, những cái đó là không được thành điều căn cứ [dựa vào] cho chúng ta tu luyện. Chúng ta tu luyện là căn cứ theo sách của Pháp Luân Công xuất bản, những sách và băng thu âm bài giảng của tôi phát hành chính thức. Còn như những điều mà bản thân tôi

tu luyện, thì tới thời kỳ thích đáng tôi sẽ viết ra, hiện nay không định viết. Vì hiện nay là thời kỳ truyền Pháp, hiện nay mà viết ra thì dù người ta tin hay không tin, khi mà các học viên chưa có nhận thức cao đến thế, thì có thể hình thành một loại truy cầu những điều thần kỳ, hay những thứ như công năng. Ngoài ra, [người mà] không lý giải sẽ cho rằng chur vị là.....

Đệ tử: [Xin hỏi] về tổ chức học viên trao đổi tâm đắc thể hội như thế nào.

Sư phụ: Chúng ta có thể tuyển chọn, trước đó hãy nghe xem họ là muốn nói gì, nhất là khi chúng ta làm một số Pháp hội cỡ lớn, thì nhất định phải thẩm duyệt bản thảo. Chú ý một vấn đề: nếu một học viên mà nói một câu sai lầm, thì việc này của chúng ta không khéo sẽ nảy sinh vấn đề.

Đệ tử: [Xin hỏi] về việc tài trợ.

Sư phụ: Như tôi vừa nói đó, nếu người đó xác thực kinh doanh rất là tốt, doanh nghiệp làm rất lớn, người đó muốn ủng hộ. [Hoặc] nếu anh ta là từ ngoại quốc và xác thực rất có tài chính, và anh ta ủng hộ cho chúng ta, thì các trạm phụ đạo nơi đó của chúng ta cũng không được nhận. [Nếu] họ rất muốn đóng góp, xuất hiện tình huống đó thì làm thế nào? Chur vị có thể bảo họ hãy liên hệ với Hội Nghiên cứu, chúng ta an bài tổng thể, thống nhất làm kiến thiết nền tảng cho tu luyện. Tương lai các học viên không cần đi khắp nơi nữa; tại mấy nơi — ở phương Bắc, phương Nam— chúng ta dựng một số cơ sở tu luyện. Tính đến nay chúng ta chưa hề nhận một tài trợ nào.

Đệ tử: [Con xin hỏi] về vấn đề động tác trong luyện công.

Sư phụ: Khi đột phá lên tầng thứ cao hơn, sẽ không có động tác nào cả, hoàn toàn là đả toạ, dù chư vị là Phật gia, Đạo gia, thì đều là đả toạ. Vì nó hình thành công theo hình thức hoàn toàn tự động, nó chính là tự động đi lên, chỉ cần chư vị đề cao tâm tính thì nó sẽ đi như thế. Nhất định phải chú ý, hễ một khi xuất hiện động tác khác, thì nhất định phải bài xích nó. Hãy nói rõ cho các học viên rằng: Có lúc nhìn thấy Thầy dạy [động tác khác], thì đó chính là giả, tôi tuyệt đối sẽ không dạy người ta như vậy.

Đệ tử: [Con muốn] học làm các thủ ấn.

Sư phụ: Đừng học những thủ ấn đó. Tại sao? Những thủ ấn đó là lời tôi giảng cho các học viên, chính là tựa như những lời tôi đang giảng hôm nay, là đạo lý rằng chư vị không thể đứng từ góc độ của tôi mà nói ra lời của tôi.

Đệ tử: Quảng Đông phản ánh, có người xưng rằng: "Ta là truyền nhân đời thứ mấy của Pháp Luân Công", "là đồng môn của ông Lý Hồng Chí".

Sư phụ: Người đó không khéo chính là phụ thể loạn bát nháo nào đó. [Những kẻ] muốn kiếm tiền, muốn phá hoại Pháp Luân Công; đều là loại này. Nói rõ ràng điểm này cho mọi người: Pháp Luân Công ở thế gian này chỉ có một mình tôi đang truyền. Ngay cả Thế giới Pháp Luân cũng không một ai khác dám xuống đây truyền. Nói rất rõ điều đó cho mọi người, nghĩa là không có người thứ hai nào tới làm sự việc này đâu, cũng không thể nào có những gì là sư huynh sư đệ của tôi. Chư vị đều là trạm trưởng trạm phụ đạo, và tôi có thể nói cho chư vị cao hơn một chút. Pháp Luân Công này của chúng ta, là khác với các công pháp khác, không phải là tôi trong đời này

học theo ai đó. Có thể chư vị đã đọc trong sách viết rằng, tôi có Sư phụ —Pháp sư Toàn Giác, v.v., còn có các pháp sư khác— Tôi giảng cho chư vị điều đó là thế nào: Pháp sư Toàn Giác, còn có Chân nhân Bát Cực, v.v., những vị đó, như mọi người biết, khi Thiên tượng phát triển cho tới bước này, hoặc khi sự việc này vào một giai đoạn của lịch sử thì cần làm sự kiện to lớn này, như thế hết thảy lịch sử đã phát triển tới bước này, hoặc các hiện tượng xuất hiện trong quá trình phát triển, có thể thay đổi vì Pháp này. Vậy là tất cả những ma trong quá trình này có thể cũng là vì để phá hoại Pháp này. Nói cách khác, chúng ta hôm nay đã tới bước này; tôi vào lúc sinh ra ấy, là không thể khai ngộ, cũng không thể muốn tôi khai ngộ khi sinh ra, như thế không độ con người được, tôi cũng không cách nào làm thế. Trong giai đoạn đó tôi phải có người đem những điều của tôi trước đây để đánh thức cho tôi, nghĩ cách dùng biện pháp của họ để khiến tôi khai ngộ, đó chính là Pháp sư Toàn Giác mà tôi nói tới. Sau khi khai ngộ thì biết được những điều của tôi, sau đó ở trạng thái đóng kín một phần mà lại học những điều khác, những gì của bản thân tôi là không hề động tới [thay đổi]. Rất nhiều người đều biết tôi đã tới, người ta thì người này cũng muốn cho tôi những điều tốt nào đó, và người kia cũng muốn cho tôi điều tốt nào đó, chẳng qua chỉ là muốn để tôi sau khi thừa nhận những thứ trong môn của họ, thì tương lai họ sẽ có thể được bảo hộ [để tồn tại] tiếp. Chính là [khi] nói về việc này, thì với chúng ta ở đây [tôi] có thể giảng cao hơn một chút. Đương nhiên về những gì tốt những gì xấu thì vốn dĩ đều có biện pháp đo lường, những gì tốt thì khẳng định sẽ [được] bảo hộ, những gì xấu thì có thể

[bị] bài trừ. Nhưng thật sự truyền Pháp Luân Công này, thực thi sự kiện này, cũng tức là đại biểu cho những gì chân chính của môn Pháp Luân Công này thì chỉ là tôi; do đó sẽ không có người thứ hai đâu.

Đệ tử: Quảng Tây muốn thành lập trạm phụ đạo.

Sư phụ: Có thể, hiện giờ chư vị có bao nhiêu người học? Hơn 100 người. Hãy để Quảng Châu hỗ trợ chư vị, thảo luận với chư vị, giúp chư vị thiết lập tổng trạm. Thời gian [đắc Pháp] của chư vị còn ngắn, có thể để Quảng Châu tạm thời quản một quãng [thời gian], tương lai khi tự thân chư vị độc lập, có thể vào lúc hoạt động thì chư vị lại phân khai ra.

*Băng thu âm của Tổng trạm Phụ đạo
Pháp Luân Đại Pháp Bắc Kinh*

Ý kiến về Chính Pháp đề cập đến tại Hội nghị các phụ đạo viên tại Bắc Kinh

*Lý Hồng Chí
2 Tháng Giêng, 1995*

Chúc mừng năm mới!

Dịp năm mới mà vẫn chiêu tập mọi người tới mở hội [nghị], lần hội [nghị] này không mở không được, là vì rất nhiều học viên đã biết rằng tôi sẽ lập tức đi truyền công ở ngoại quốc. Do đó, trong tình huống thời gian gấp gáp này, tôi chiêu tập mọi người tới, vì có một số tình huống là nhất định phải nói cho mọi người. Nếu không, hiện nay đã lộ ra một số triệu chứng, ảnh hưởng đến sự phát triển lành mạnh của Đại Pháp chúng ta.

Trước hết nói một chút về tình huống truyền thụ Pháp Luân Đại Pháp. Mọi người đều biết rằng Pháp Luân Đại Pháp chúng ta bây giờ đã có ảnh hưởng khá lớn ở các nơi trên toàn quốc. Hiện nay các lãnh đạo trong giới khí công, và còn rất nhiều tổ chức khí công các nơi, Hội Khoa học và Nghiên cứu Khí công các tỉnh và thành phố đều có cảm giác thế này: Tất cả khí công [khác] đều đang đi xuống, duy nhất Pháp Luân Đại Pháp nổi bật ra hình thế đi lên, ngoài ra đang phát triển phi thường nhanh chóng. Đây là lời của Hội Khoa học và Nghiên cứu Khí công và của lãnh đạo về phương diện khí công đã nói về tình huống này, chứ không phải bản thân tôi nói. Điều này thuyết minh một vấn đề, vấn đề gì? Đại Pháp chúng ta phát triển càng ngày càng nhanh, số người càng ngày càng đông. Nguyên nhân khiến

phát triển có thể nhanh chóng như vậy, đương nhiên cần nhìn từ hai phương diện: Một nguyên nhân là có rất nhiều khí công sư là giả, là lừa người, là không giảng đạo đức, người ta bị một lần bị vài lần, qua thời gian lâu thì người ta cũng minh bạch ra, đó là một phương diện; còn có một nguyên nhân nữa, Pháp Luân Đại Pháp chúng ta kể từ khi truyền ra, chúng ta là có trách nhiệm với học viên, có trách nhiệm với xã hội, khiến rất nhiều người thật sự có thể nhận được lợi ích, cũng khiến rất nhiều người thật sự qua tu luyện trong Đại Pháp mà có một loại tác dụng thúc đẩy tốt bầu phong thái không khí của xã hội, do đó, [Pháp này] sẽ nhận được hiệu quả tốt đẹp như vậy. Vậy cũng là nói rằng, Pháp Luân Đại Pháp truyền bá với tốc độ rất nhanh, hiện nay đã được đông đảo quần chúng nhận thức, truyền được càng ngày càng rộng. Nhưng trong đó như tôi đã giảng, trong hình thể rất tốt thì chúng ta cũng nhìn thấy những thiếu sót của bản thân chúng ta, điều này là khẳng định. Những phụ đạo viên chúng ta ngồi nơi đây, còn có rất nhiều người luyện công chúng ta, còn một số học viên cũ, là có cách làm nhiều cái khác rất xa yêu cầu của Đại Pháp. Ở một mức độ nào đó là đang phá hoại Đại Pháp, gây một loại tác dụng phá hoại. Bởi vì [một khi] chúng ta làm một học viên cũng vậy, làm một người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp cũng vậy, nhất là khi làm công tác phụ đạo viên, thì người ta sẽ không coi chức vị là một cá nhân đơn lẻ, một người luyện công bất kỳ nào đó. Vô luận chức vị thực hiện điều gì, thì người ta đều xem chức vị như một người luyện Pháp Luân Đại Pháp, đang đại biểu cho hình tượng Pháp Luân Đại Pháp; việc này rất quan trọng. Bởi vì các nơi toàn quốc có không ít người

đều biết rằng Pháp Luân Đại Pháp là tốt, tốt chính là tốt ở chỗ Ông giảng tu luyện tâm tính, chỉ thẳng vào chỗ thực chất. Người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp đều coi trọng tâm tính, do đó ánh mắt người ta là chú ý vào những người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp chư vị, chú ý nhất cử nhất động của chư vị. Hễ chư vị thực thi không tốt, thì họ sẽ cho rằng chư vị chỉ là dừng lại ở chỗ lời nói mà thôi chứ chưa hề đưa vào hành động thiết thực trên thực tế. Nếu chư vị nói rất hay, mà trên thực tế lại không được như thế, vậy sẽ gây cho người ta cảm giác đó, tôi nói rằng như thế là không tốt.

Điều tôi vừa giảng là tình huống truyền công. Chúng ta cũng nhìn thấy loại tình huống như vậy, [nên] cần gọi mọi người tới mở hội nghị này, đồng thời ngay trước khi ra ngoại quốc thì tôi cần phải giảng một chút vấn đề này cho chư vị. Vì ở Bắc Kinh số người luyện Pháp Luân Đại Pháp là tương đối nhiều, có ảnh hưởng nhất định. Tôi ra ngoại quốc truyền công về thực chất cũng giống truyền công ở quốc nội. Như mọi người biết hôm nay tôi đi Đông Bắc, ngày mai đi Tây Nam, ngày kia đi phía Nam, sau đó còn đi nơi này rồi đi nơi khác, chẳng phải đều là đi các nơi cũng như thế? [Ra ngoại quốc truyền công] cũng là giống như vậy, chư vị đi quanh trái đất chẳng qua chỉ mất hai ngày. Không có nói rằng tôi đến địa phương nào đó rồi sau vĩnh viễn không quay về nữa, rất nhiều người là có lối nghĩ như thế. Còn có một người nói: ‘Phen này ông Lý Hồng Chí đi rồi, ta bèn có thể xưng đại vương’. Người có lối nghĩ kiểu gì cũng có cả.

Tu luyện Pháp Luân Đại Pháp chúng ta chính là chú trọng tu luyện tâm tính con người, nhất cử nhất động của chư vị nếu không phù hợp tiêu chuẩn người

tu luyện, thì các học viên chúng ta đều có thể đo lường ra. Nhưng cũng có một số người, họ không thể tự mình nhận thức rõ ràng ra khuynh hướng lệch lạc và biểu hiện sai lầm ấy, bởi vì có rất nhiều học viên mà tâm chấp trước, tâm hiển thị, các loại tâm chưa vứt bỏ mà tạo thành [như thế]. Mọi người đều biết Pháp này rất tốt, mọi người đều biết Pháp này có thể khởi tác dụng độ nhân. Vậy thì chư vị hãy nghĩ xem: Pháp này Ông có thể độ nhân, thì tại sao có thể độ nhân? Tại sao có thể khiến con người trở nên tốt? Điều kiện tiên quyết là nếu chư vị không muốn trở nên tốt thì không ai độ nổi chư vị. Mà chư vị trở nên tốt, chỉ có thể là [trên cơ sở] bản thân chư vị mong muốn trở nên tốt. Nhất cử nhất động của chư vị đều phải phù hợp tiêu chuẩn người tu luyện chân chính, đây là vấn đề hết sức nghiêm túc!

Một số người mà loại tâm lý hiển thị ấy biểu hiện ra vô cùng nổi rõ, phát triển tiếp nữa thì sẽ phá hoại Pháp, còn gây ra một loại nhận thức sai lầm cho những người chưa từng tham gia lớp học và những người ở điểm luyện công, thậm chí còn [khiến họ] đi theo và hồ đồ không tỉnh táo làm loạn lung tung cả. Tại đây còn nói đến vấn đề trách nhiệm của phụ đạo viên. Trách nhiệm của phụ đạo viên là phi thường quan trọng, tôi nhớ rằng trước khi tôi tới Quảng Châu truyền công, thì đã nói một câu: Tôi bảo các phụ đạo viên, trách nhiệm của chư vị không kém hơn các trụ trì ở nhà chùa. Tại sao nói như vậy? Truyền công lên tầng thứ cao một cách chân chính chính là vấn đề độ nhân. Người chuyên tu chân chính, họ cũng là người tu luyện chân chính, chẳng qua họ là tu luyện trong tôn giáo, mà chúng ta đại đa số là tu luyện trong hình thức nơi xã hội. Như thế, mọi người

đều đã là người tu luyện, mọi người cùng nhau luyện công, cùng nhau giao lưu, cùng nhau đề cao, vậy [so với] các vị trụ trì kia, tức là nói rằng phụ đạo viên và trụ trì của nhà chùa là có gì khác biệt? Tôi nói rằng tại thời kỳ mật pháp, học viên Pháp Luân Đại Pháp chúng ta có tâm tính còn cao hơn hoà thượng. Tôi nói rằng học viên của tôi có tâm tính cao hơn hoà thượng, do đó các phụ đạo viên còn phải cao hơn các trụ trì, các phương trượng của nhà chùa, vậy hỏi những phụ đạo viên chúng ta đã đạt được yêu cầu đó chăng?

Đương nhiên, chúng ta hiện nay ngồi ở đây vẫn có những người chưa từng tham gia lớp học và nay làm phụ đạo viên, đây là một vấn đề. Tuy vậy, tôi không hề phản đối cái này, tương lai chúng ta cũng sẽ không thể là tại các nơi toàn quốc thì người luyện công sau khi tham gia lớp học rồi mới có thể làm phụ đạo viên. Nhưng, chính là từ tiêu chuẩn để làm một người phụ đạo viên mà xét thì chức vị có phù hợp hay không? Lý giải về Pháp là ở mức độ nào? Thậm chí lời nói cử chỉ hoàn toàn không giống một người tu luyện, không giống một người tu luyện Đại Pháp, kiểu người đó là không thể làm phụ đạo viên. Mục đích tu luyện chúng ta đã vô cùng minh xác —có thể tu luyện lên tầng thứ cao— ở các lớp học tôi đã giảng rất rõ ràng rồi. Chức vị nghĩ xem, những vị Chân Nhân đắc Đạo, hoặc những vị Phật và Bồ Tát mà Phật gia giảng, họ như chức vị nói những lời như thế chăng? Họ có như chức vị với tư tưởng bất thuần như thế chăng? Làm các việc là cũng như chức vị làm như thế chăng? Đương nhiên, chúng tôi cũng không cứ buộc chức vị phải nhất định có yêu cầu cao, dù sao chức vị

là người đang trong tu luyện, nhưng chư vị có nên phải nghiêm khắc yêu cầu bản thân mình hay không?

Hầu hết học viên và hầu hết phụ đạo viên đều thực thi rất tốt, làm ra những cống hiến rất lớn, rất vất vả tổ chức mọi người học tập. Chúng ta đều là tự nguyện tới tu luyện, cũng không có ai phong quan chức hay hứa hẹn hoặc kiếm bao nhiêu tiền cho chư vị. Chúng ta không có quyền lực nào cả, cũng không có buộc phải làm nghĩa vụ gì, cũng không có trả lương ngân nào. Mọi người đều làm các việc một cách tình nguyện, đều bằng vào nhiệt tình của mọi người, và [bằng] tấm lòng ái mộ của mọi người đối với Pháp, mà đang làm những việc thế này. Vậy thì, tại sao chúng ta không thực hiện việc này cho tốt? Đương nhiên, tôi vừa giảng tới những người chưa từng tham gia lớp học tập, tương lai tôi sẽ xem xem chúng ta có thể tổ chức, chỉ chuyên tổ chức bồi dưỡng định kỳ cho học viên hoặc phụ đạo viên mới, nhất định cần làm như vậy, nếu không thì [họ] sẽ không theo kịp. Có những địa phương không có một học viên cũ nào, mà vẫn cần tổ chức trạm phụ đạo, cho nên cần phải tiến hành một số bồi dưỡng cần thiết cho họ. Tất nhiên bồi dưỡng này là việc về sau, [giờ thì] chúng tôi không quan tâm chư vị đã từng tham gia lớp học tập hay chưa, từ nay trở đi chúng tôi đều yêu cầu tất cả phụ đạo viên chư vị đều phải lý giải thật tốt Pháp này. Những người độ tuổi sung sức và có năng lực chúng ta, trừ những người cao tuổi và trí nhớ không còn tốt, thì đều cần phải thử học thuộc cuốn sách này, có lẽ điều tôi đề ra là rất cao, yêu cầu quá cao. Nhưng có rất nhiều nơi, rất nhiều học viên đều học thuộc rất nhuần nhuyễn, người ta đến lúc học thì hoàn toàn không cần sách, đều đọc thuộc lòng.

Vậy thì so sánh ra... Quê tôi tuy ở Đông Bắc, nhưng tôi thường xuyên ở Bắc Kinh, Bắc Kinh chúng ta là nơi của Hội Nghiên cứu, tôi đã mở rất nhiều lớp ở đây. Cơ sở hiện nay của chúng ta là ở đây, do đó tôi nghĩ rằng, Bắc Kinh chúng ta nên có tác dụng dẫn đầu. Vốn dĩ Bắc Kinh vẫn là dẫn đầu, nhưng khắp nơi toàn quốc người ta đều đang học [Pháp như vậy] rồi.

Học Pháp có những chỗ tốt gì? Chính là học viên chúng ta có vấn đề gì thì tự họ giải quyết. Ngoài ra có một vấn đề, chính là ai mà muốn khuấy đảo thị phi, thì các học viên tự họ phân biệt được ra, khiến những kẻ oai môn tà đạo, những kẻ thổi gió quạt lửa không làm nổi điều gì, không có thị trường. Từ nay trở đi chúng ta có thể hình thành chế độ này: Chư vị hễ là tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, chư vị hễ là muốn tu luyện trong Đại Pháp chúng tôi đây, thì chư vị nhất định phải học Pháp, chúng tôi là không thừa nhận ai chỉ luyện động tác thôi. Đây không phải là có yêu cầu cao đối với chư vị, bởi vì những người đó là phá hoại nghiêm trọng thanh danh của Pháp chúng ta. Chính những người chỉ luyện động tác mà không tu tâm tính, thì ra khỏi cửa sẽ tự tung tự tác, sẽ muốn gì làm nấy, ở xã hội người thường còn làm những thứ bất hảo còn hơn cả người thường; tôi nói rằng vậy là không được, do đó đề xuất yêu cầu này.

Vì chúng ta có một số học viên vẫn chưa trừ bỏ tâm lý hiển thị, [nên] xuất hiện các chủng tình huống loại này, ví như có người cứ luôn thích hiển thị bản thân mình. Ở đây tôi là nói về phụ đạo viên chúng ta, đây là hội nghị các phụ đạo viên; tôi mà nói về học viên chúng ta, thì học viên chúng ta cũng không nghe không thấy, nên tôi là nói các phụ đạo viên. Không trừ bỏ tâm hiển

thì, trong đó tồn tại một nguyên nhân chủ yếu là rất nhiều phụ đạo viên trong chúng ta có lý giải còn quá kém về Pháp, hoàn toàn không bằng một học viên bình thường. Mà còn có một vấn đề, học viên đưng phải chỗ khó hiểu khó giải, [phụ đạo viên] trước vốn không đọc sách, không học tập, hoặc đọc thì cũng không thường xuyên, bèn xuất hiện việc thế này: Họ có rất nhiều vấn đề không giải được, bèn muốn hỏi phụ đạo viên. Một khi hỏi phụ đạo viên, thì vì phụ đạo viên chúng ta bản thân còn có vấn đề tâm tính... phụ đạo viên cũng không đọc sách, lĩnh hội về Pháp chỉ là qua loa nửa vời. Có phụ đạo viên bèn nghĩ: ‘Mình mà không nói được, thì sẽ giảm uy tín của mình, muốn tổ chức mọi người cùng nhau luyện công cho tốt thì cũng khó mà tổ chức được’. Tất nhiên mục đích có thể là muốn duy hộ Pháp này —[e rằng] sẽ khó khăn khi tổ chức mọi người luyện [công]— Do đó có phụ đạo viên đối với những vấn đề mà tự mình còn chưa rõ đã dám nói thuyết tùy tiện và đưa ra kết luận, nói cứ như đương nhiên là vậy rồi, hoặc theo cảm giác cảm thụ của mình mà nói, trên thực chất chính là phá hoại Pháp, phá hoại Pháp một cách rất nghiêm trọng. Trước đây tôi đã giảng vấn đề này, rằng không được dùng cảm giác của mình, dùng những gì bản thân ngộ ra ở tầng thứ sở tại mà giải thích Pháp này, vấn đề này chẳng phải đã rõ như vậy hay sao? Chính là vấn đề đó! Do vậy mọi người chúng ta nhất định phải chú ý việc này.

Mục đích của mọi người đều là tốt, là muốn duy hộ Pháp này. [Có vị nghĩ] ‘tôi không phải vì để đề cao uy vọng cá nhân tôi, [mà là nếu] tôi không tổ chức được mọi người luyện công, [thì] tôi làm công tác của mình

không tốt', có thể là xuất phát từ mục đích đó. Nhưng tôi khuyên mọi người này, phương pháp duy nhất giải quyết vấn đề đó, con đường duy nhất, chính là chư vị phải lĩnh hội Pháp này, phải nhuần nhuyễn Pháp này. Đến lúc nào người ta hỏi chư vị, chư vị đều nói dựa trên Pháp này, chính là nói về Pháp này. Còn như về các loại biểu hiện của các trạng thái công năng, thì chư vị có thể không nói cho họ. Chư vị [hãy] nói các loại công năng có cả hơn vạn hình thức biểu hiện, chư vị bảo tôi làm sao nói cho chư vị được? Chư vị có các loại trạng thái, trạng thái này, trạng thái kia, khi chư vị tự coi mình là người luyện công, thì chư vị mặc kệ nó. Có những trạng thái mà chư vị cảm thụ được, có những trạng thái mà chư vị chưa cảm thụ được thì đã trôi qua rồi. Công năng có hơn vạn loại, chúng ở trong thân thể hể chuyển động thì sẽ có cảm giác. Trong những công đó còn hàm chứa điện rất mạnh, từ rất mạnh, còn có một số những thứ khác, hể chúng chuyển động thì chư vị sẽ có cảm thụ, đều rất mãnh cảm. Nói về các loại trạng thái của chư vị, thì còn có các loại thể sinh mệnh mà chư vị diễn luyện ra, vậy thì chư vị giải thích những việc đó cho họ thế nào, về những việc này thì chư vị có thể không cần giải thích cho họ, chư vị có thể nói những cái đó tất cả đều là phản ứng bình thường, hơn nữa đều là hảo sự. Nếu lý giải thấu về Pháp, chúng ta có thể chiếu theo Pháp mà nói. Chư vị từ trước vẫn luôn mong muốn duy hộ Pháp này, muốn giải thích nhiều hơn một chút cho mọi người, nhưng e rằng mọi người lĩnh hội không được tốt, mà nguyên nhân chủ yếu chính là lĩnh hội của chúng ta về Pháp không được sâu sắc, nên không nói ra cho người ta được, nói không được thì tự mình cũng ngại

mất mặt, nên bèn nói như thế là đương nhiên vậy, đó chẳng phải nghiêm trọng phá hoại Pháp hay sao?

Tâm hiền thị ấy nếu phát triển tiếp, nó sẽ làm tăng thêm truy cầu cá nhân về danh lợi, bởi vì nguyên vốn nó chính là từ đó, [vốn là từ] truy cầu danh lợi. Phát triển tiếp nữa thì sẽ lên cầm đầu, sẽ xưng đại vương; [sẽ nói] ‘Các vị đều phải nghe tôi! Ngay cả Lý Hồng Chí làm việc gì cũng phải nghe theo tôi’. Dù sao thì học viên cũng không biết, cho nên họ cứ nói thế. Không chừng còn bảo rằng Lý Hồng Chí là ma! Rằng chỉ có họ mới là quyết định. Hiện nay chúng ta chẳng phải đang có một người như thế sao! Vấn đề này biểu hiện ra phi thường nghiêm trọng; trong Pháp này của chúng ta, trong các phụ đạo viên của chúng ta đang ngồi đây hôm nay, ở nơi Bắc Kinh chúng ta đây thì sự việc như vậy lẽ ra không nên tái hiện lần nữa; nhưng mà nó vẫn xuất hiện. Điều đó nói lên rằng lý giải của chúng ta về Pháp là ở mức độ rất kém, cho nên có một vài cá nhân đã rất quá đáng rồi, chẳng còn ra sao cả, mà có những người vẫn mù quáng sùng bái họ. Với những chuyện như thế này thì chúng ta là nhắm vào sự việc [để giải quyết] chứ không phải nhắm vào cá nhân, [tôi] chỉ là nói ra việc này, mọi người phải hết sức chú ý vấn đề này.

Còn một tình huống có phản ánh ra trong phụ đạo viên chúng ta, chính là một loại tâm làm việc. Điều này chưa từng có trong lịch sử, chỉ là chúng ta trong tình huống đặc thù hôm nay mới xuất hiện, vào thời kỳ đặc thù của lịch sử mới xuất hiện. Tại sao xuất hiện tình huống này? Trong lịch sử, người Trung Quốc chúng ta hoặc ở các địa phương khác trên thế giới cũng thế, đều là lấy gia đình làm trung tâm; nhưng người hiện

đại, đặc biệt là người Trung Quốc chúng ta, bản thân ai cũng có công tác, làm công việc suốt đời, nếu chẳng có công việc để làm thì khi đó tinh thần suy sụp. Xuất hiện loại tình huống như thế, do đó bèn coi Pháp Luân Đại Pháp chúng ta thành một loại sự nghiệp để mà làm, có rất nhiều phụ đạo viên là mang loại tâm thái này. Họ cũng cảm thấy điều tốt đẹp của Pháp —nếu không thì đã không làm như vậy, tiền đề chắc chắn là như thế— họ biết đó là tốt. Nhưng không [để tâm vào] làm sao để mình học Pháp cho tốt, nhận thức Pháp cho tốt, đề cao bản thân như thế nào trong Pháp, mà họ ôm giữ một loại tâm làm việc. ‘Mình đã cao tuổi thế này rồi’, ‘hiện nay đã nghỉ hưu rồi’, hoặc ‘mình sắp nghỉ hưu rồi, không có việc gì làm, nhân dịp này tìm một chút việc làm mới tốt, mà công này tốt đẹp như thế’, họ là mang loại tâm ấy. Mọi người hãy nghĩ xem, lối nghĩ ấy cách xa phải đến mười vạn tám nghìn dặm so với yêu cầu của Pháp chúng ta. Chúng ta là phải có trách nhiệm với Pháp, chứ [đây] không phải là có trách nhiệm với tâm tình cảm thụ cá nhân của chư vị. Chư vị cảm thấy chư vị không việc gì làm, trống vắng không chỗ dựa, muốn tìm chút việc để làm, [nhưng] đây không phải như thế, đó là một vấn đề rất nổi cộm, [duy] trì loại tư tưởng nào đối đãi với Pháp, đó là một vấn đề rất nghiêm túc!

Một người tu luyện, khi một người chân chính tu luyện lên tầng thứ cao, thì chính là vấn đề độ nhân độ kỷ. Chư vị không đạt theo yêu cầu tư tưởng ấy, thì chư vị sẽ không làm tốt công tác này được đâu, chẳng phải là vậy sao? Tôi nhấn mạnh một lần nữa, và các nơi trên toàn quốc tôi đều giảng vấn đề này, chúng ta không được coi đây là một đơn vị [công tác], một thực thể kinh

doanh, hoặc một đơn vị sự nghiệp xí nghiệp để mà làm. Tôi thường dẫn ví dụ: Thích Ca Mâu Ni thời những năm truyền Pháp, vì e rằng người ta sẽ lọt vào chủng loại hình thức đó —bấy giờ còn chưa có động chạm tới vấn đề [tâm làm việc] này, chỉ là truy cầu liên quan tới danh và lợi— Thích Ca Mâu Ni bảo các vị đều đoạn tuyệt với nó, Ông dẫn các vị vào núi sâu rừng già, tới tu luyện trong sơn động, không để cho các vị có gì hết, đoạn tuyệt về mặt vật chất, diệt sạch hết các loại tâm chấp trước của con người, các chấp trước về danh lợi. Nhưng chúng ta vẫn là trong xã hội người thường, mọi người đang tu luyện tại xã hội người thường, đều tu một cách tự giác. Kỳ thực tại đây tôi không có chút nào hàm nghĩa phê bình mọi người, chỉ là vì để có trách nhiệm với tu luyện của mọi người, chỉ rõ ra cho chư vị những chướng ngại ảnh hưởng nghiêm trọng đến tu luyện lên tầng thứ cao. Mà chúng ta đã là người phụ đạo viên, chúng ta có bất kể vấn đề gì, nghĩa là chư vị làm không được tốt, thì có thể một lô người [học viên] sẽ đều bị chư vị dẫn dắt hỏng mất. Nếu một lô người đó đều bị chư vị làm hỏng, thì bản thân [chư vị] thế nào thì chưa nói, mà chư vị đã có thể huỷ mất cả một lô người rồi! Tôi thường hay nói về vấn đề này, về cái tâm làm việc này. Đương nhiên nó có chỗ tốt của nó, [nên] chúng ta cần cân bằng cho đúng dẫn quan hệ này. Mọi người nếu không có tâm làm việc này, không ai muốn làm phụ đạo viên, thế thì tôi nói rằng sẽ không thể nào triển khai tốt các việc của chúng ta được. Mọi người đều cần có nhiệt tình muốn làm công việc này, nhưng xuất phát điểm nhất định phải là vì Pháp. Là để các học viên đắc Pháp, hồng dương Pháp, độ nhân, [chứ] xuất phát điểm không thể vì để ‘tôi cần

làm chút việc nào đó'. Về điều này tôi nghĩ rằng chúng ta thực hiện là còn thiếu sót, chúng ta cần cân nhắc kỹ hơn về những việc này.

Từ nay về sau phụ đạo viên chúng ta nhất định phải học nhuần nhuyễn Pháp này, thì tôi nghĩ rằng những vấn đề này có thể giải quyết, kể cả những ai chưa tham gia lớp học cũng nhất định phải học nhuần nhuyễn Pháp này, cho nên, tiêu chuẩn của chúng ta đối với các phụ đạo viên cũng là cao. Có người là bằng vào cảm tình cá nhân, 'chúng tôi quan hệ tốt, trước hai chúng tôi quan hệ tốt lắm', bèn kéo vị kia làm phụ đạo viên; [chư vị] không thể đối đãi vấn đề này như vậy. Nhất định là [chọn trong] chúng ta ai học được tốt, ai tu luyện được tốt, thì tới làm công tác này, tại đây tôi có thể là có yêu cầu cao đối với mọi người. Tôi biết trạng thái [của chư vị] dưới kia, nhưng tôi nghĩ rằng dù sao thì chúng ta là Bắc Kinh, Hội Nghiên cứu Pháp Luân Đại Pháp chúng ta cũng ở nơi đây, trung tâm cũng là tại đây, tôi nói rằng nơi đây là không làm được tốt thì sẽ ảnh hưởng các địa phương khác.

[Tôi] không định nói nhiều lắm, là vì rất cuộc thì đây cũng là những thiếu sót. Dù rằng tôi không phê bình mọi người, [nhưng] nói là nhắm vào chỗ thiếu sót. Những hội nghị thế này không yêu cầu người khác tham gia, cũng là e rằng sẽ ảnh hưởng công tác của chư vị hôm nay, cho nên không để người khác tham gia, chỉ để các phụ đạo viên chúng ta tham gia. Tôi cảm thấy các phụ đạo viên chúng ta có thể làm gương, làm công việc này cho tốt, [thì] kiến thiết công pháp chúng ta, sự phát triển bình thường sau này, tôi nghĩ rằng sẽ không thành vấn đề.

Còn có một loại tin đồn, nói rằng Lý Hồng Chí ra ngoại quốc, có thể sẽ không trở lại nữa. Người nói những lời này chính là coi tôi như một người thường bình thường. [Kiểu như] tôi ra ngoại quốc, tới đó làm công kiếm chút tiền rồi trở lại, hoặc định cư lại đó. Nhưng tôi đâu phải người như thế. Mọi người biết tôi có người thân thích ở ngoại quốc, tôi tùy ý lúc nào ra ngoại quốc cũng được, điều kiện sinh hoạt là tốt hơn so với đây. Nhưng tôi không truy cầu những cái đó, những thứ danh lợi hay hưởng thụ ấy thì tôi không truy cầu; những thứ đó hoàn toàn vô dụng với tôi. Nhưng phòng tránh một số người không biết, phòng tránh một số người sẽ có lối nghĩ đó, trong tình huống tôi không có mặt, có thể có một số nơi xuất hiện vấn đề này. Để chỉ đạo tu luyện, trong tình huống tôi không có mặt, thì hết thảy mọi việc đều do Hội Nghiên cứu của Pháp Luân Công chúng ta thống nhất đứng ra quyết định, thống nhất dẫn dắt mọi người tu luyện. Trước nay hết thảy các quyết định của Hội Nghiên cứu đều đã qua tôi đồng ý, dù rằng tôi đang ở địa phương nào, họ làm ra quyết định gì cũng đều thông qua điện thoại hoặc fax liên hệ với tôi rồi sau đó họ mới quyết định. Còn một điểm nữa, tôi cũng giảng cho họ rồi, rằng đây cũng là một khảo nghiệm đối với bản thân Hội Nghiên cứu. Xem xem trong tình huống tôi không có mặt, thì việc dẫn dắt mọi người làm được tốt hay không tốt, đó cũng là khảo nghiệm đối với họ. Nhưng tôi nghĩ rằng điều này không thành vấn đề, bởi vì những người theo bên tôi một thời gian lâu thì đối với cách làm của tôi, đối với những gì tôi muốn làm, đối với cần làm những gì về chính thể việc phổ cập Pháp, thì họ cũng khá là hiểu rõ. Do vậy tại đây [tôi] chỉ ra

một cách minh xác rằng: Trong tình huống tôi không có mặt, thì Hội Nghiên cứu đứng ra quyết định, các trạm phụ đạo các nơi toàn quốc chúng ta đều cần nghe theo và chấp hành. Làm người phụ đạo viên thì cũng phải nghiêm túc có trách nhiệm này.

‘Phụ đạo viên’, tôi xoay trở lại mà nói, rất nhiều người chúng ta coi đó như một loại danh hiệu. Chúng tôi không hề bảo mọi người làm ra loại chức vị hay chức vụ gì nơi người thường, chính là tránh những cái đó, phụ đạo viên vốn không phải quan chức gì. Lại nói, chức vị nếu có thái độ quan cách trước mọi người ở nơi luyện công, và người ta quay đi mặc kệ chức vị, thì chức vị cũng không có cách nào. Chức vị nếu vẫn xử lý không khéo, [họ bèn nghĩ] ‘ta không tới luyện nữa được chưa’. Cho nên chúng ta không có quyền lực gì, mọi người đều bằng vào nhiệt tình mà tự nguyện làm việc này, cũng là làm điều tốt cho người khác. Vì thế chúng ta cần chú ý hơn về phương pháp công tác: đã không phải là quyền lực gì, không phải chức vị gì, tôi nghĩ rằng các phụ đạo viên đều có thể được thay đổi tùy thời tùy nơi. Không được chấp trước vào những cái đó, ‘bảo tôi làm phụ đạo viên thì tôi làm, còn không để tôi làm phụ đạo viên thì tôi làm một người luyện công hết sức bình thường và luyện cùng mọi người’. Kỳ thực, phụ đạo viên ấy là tình nguyện, chứ không phải cho chức vị làm phụ đạo viên thì [nghĩa là] chức vị tu thành! Không hề như vậy, chẳng qua là vì người khác mà cống hiến nhiều hơn, mà chịu một số ma nạn, gánh vác một số công tác. Do đó rất nhiều địa phương xuất hiện tình huống này, sau khi bảo thay phụ đạo viên bèn tiêu cực không chịu, thậm chí có người còn lôi kéo bè phái; tôi nghĩ rằng những

việc này lẽ ra không nên xuất hiện trong Pháp Luân Đại Pháp. Người tu luyện có thể làm ra những chuyện đó sao? Tôi bèn nói rằng các phụ đạo viên chúng ta, chúng ta chính là đang nói về các việc ở tầng thứ này, những việc đó thì đừng coi chúng rất nặng, nhất định đừng quá xem trọng.

Tuy nhiên, đối với những người thật sự phá hoại Pháp chúng ta, mặc kệ họ là ai, hễ xuất hiện ai thì chúng ta liền thay người đó; là vì chúng ta không có yêu cầu gì đối với các học viên, các vị muốn học thì các vị học, các vị không muốn học thì cũng không có cách nào. Nhưng các vị đã học thì chúng tôi cần có trách nhiệm với các vị, chúng tôi cần giảng cho các vị. Nhưng nếu [đối với] phụ đạo viên thì không vậy được, chur vị mà làm không tốt thì sẽ ảnh hưởng cả một lô, sẽ can nhiễu người khác. Do đó chúng ta mà thấy ai làm những thứ oai môn tà đạo, thì thấy người nào liền gạt bỏ người ấy. Tại đây [tôi] trình trọng nêu ra với mọi người: Một học viên tại điểm luyện công ở công viên Tứ Quý Thanh, có một đoạn thời gian hành xử không ra sao cả, đến bây giờ vẫn không thừa nhận sai lầm của anh ta; mà chúng ta cũng không cần anh ta thừa nhận sai lầm. Anh ta nên phải tự mình chỉnh lại cho đúng những việc này, nhưng anh ta không có biểu hiện gì hết, hơn nữa nghe nói rằng còn gây ảnh hưởng rất không tốt. Bất kể anh ta đối với tôi thế nào, trên bề mặt đối với tôi như thế nào, cũng như đằng sau lưng đối với tôi ra sao, nếu anh ta ảnh hưởng Pháp này, thì không thể làm tiếp phụ đạo viên được nữa. Chẳng hạn có người nói: ‘ta chính là Phật rồi’, ‘ta là vị nào đó tới cõi này’, ‘Pháp Luân của ta lớn như ngôi nhà’, hoặc ‘ta còn hơn cả Lý Hồng Chí’. Anh ta nói

gì cũng được thôi, tôi mặc kệ anh ta; nhưng không phù hợp với tiêu chuẩn phụ đạo viên Pháp Luân Đại Pháp thì không được, chúng ta cho anh xuống thôi. Sau này tốt hơn lên, có khi lại để anh ta làm trạm trưởng. Chúng ta cũng đừng nhìn người cố định mãi, chính là vấn đề này. Tại đây không phải có ý phê bình ai, hay chỉ trích ai. Chúng ta là nhắm vào việc chứ không nhắm vào người, nên đưa ví dụ này ra. Chưa có chỉ ra người khác; hỏi có ai làm loại việc này hay không? Cũng là có, chỉ là không nổi cộm đến thế.

Còn nữa, lần trước tôi đã giảng rồi, chính là chúng ta nhất định phải đẩy lên phong trào học Pháp, nhất định phải làm nóng lên việc học Pháp. Lĩnh hội Pháp cho tốt, chỉ có lĩnh hội tốt Pháp này, thì ai muốn rối loạn cũng sẽ không có người nghe, họ hể động niệm, hể nói ra, thì chư vị đều biết rằng họ nói đúng hay không, chư vị nói xem họ có thể làm được gì? Làm những thứ tà môn oai đạo là không làm nổi; bảo đảm là như thế.

Mọi người đều biết Pháp này là tốt, kỳ thực, mỗi lần lên lớp tôi đều đứng tại các góc độ khác nhau mà giảng. Có người nói: 'Hôm nay tôi nghe Thầy giảng khoá này là thế này, khoá giảng kia thì nghe Thầy giảng lại thế kia'. Kỳ thực cùng là một vấn đề, tôi đứng tại các góc độ khác nhau mà giảng, mà Pháp mỗi lần tôi giảng ra, thì chư vị trong tu luyện sau này, hoặc trong đề cao sau này, hoặc vào các thời kỳ khác nhau mà đọc cuốn sách này, thì chư vị sẽ phát hiện những điều chỉ đạo cho chư vị đều bao quát [trong đó] rồi, đều trong sách rồi. Pháp này bao quát rất rất nhiều những điều được giảng từ các góc độ khác nhau, với các thành phần khác nhau, trong các trạng thái khác nhau; tôi vẫn giảng ra Pháp

này ở một trạng thái ấy. Cho nên, chư vị lãnh hội thì đều có thu hoạch. Chỉ cần chư vị học Pháp này thật tốt, thì tôi nói rằng sẽ không có vấn đề gì. Cuốn sách thứ ba của tôi —cuốn «Chuyển Pháp Luân»— sắp xuất bản rồi, bao gồm toàn bộ nội dung bài giảng trên lớp của tôi, là khá toàn diện, rất nhanh sẽ được xuất bản. Là các học viên Bắc Kinh sẽ được đọc cuốn sách này đầu tiên, có được thu hoạch trước tiên. Mọi người chúng ta cần học Pháp cho nhiều, lãnh hội Pháp cho tốt.

Tôi giảng tới giảng lui, là để mọi người có thể thật sự đạt được đề cao, [nên] nói những lời này cho chư vị. Khẩn cấp triệu tập mọi người lại thế này, cũng là e rằng mọi người sẽ không xử lý được tốt trong quá trình tu luyện, hoặc do lý giải [Pháp này] chưa đầy đủ, hoặc tôi chưa dẫn chư vị lên con đường chính, [chư vị] nửa chừng hỏng mất, [thế thì] tôi cảm thấy chưa trọn vẹn với mọi người. Do đó triệu tập mọi người tới đây, rồi giảng cho mọi người về sự việc này. Việc tu luyện là việc của bản thân mọi người; tương lai ai bị rớt lại phía sau, ai không đạt được, thì tôi sẽ không thể nào mở lối tắt cửa sau [cho người đó]; bảo rằng tôi thấy người đó cũng được mà, hoặc [người đó] kể lẽ tình huống cho tôi, và chúng ta bèn mở cửa sau cho, trực tiếp để chư vị lên; những cái đó là không được đâu. Chư vị biết điều tôi truyền ra hôm nay là Pháp này, Pháp này là Pháp trong vũ trụ, tôi mà không án [chiếu] theo Pháp mà làm, thế thì tôi chẳng phải đang dẫn đầu phá hoại Pháp sao? Tất cả là bằng vào bản thân chư vị tu. Tốt chính là tốt, có thể độ nhân, còn có thể cứu người, chỉ là xem xem mọi người lãnh hội Pháp thế nào, nhận thức Pháp ra sao. Mời mọi người lại đây, chỉ là để nói bấy nhiêu thôi, nhưng

nhất định chớ coi hội nghị này như là dịp tôi nhìn vào những thiếu sót của chư vị, muốn phê bình mọi người, không phải như thế đâu. Tôi nghĩ là có một số vấn đề thì kịp thời chỉ ngay ra sẽ tốt hơn là để sau này mới chỉ ra. Các trạm trưởng trạm phụ đạo các nơi, và còn một số phụ đạo viên, chúng tôi chỉ ra [mà] vẫn không được, thì lập tức thay để người đó xuống, người đó lập tức dừng lại, vị ấy dần dần nhận thức ra vấn đề của mình, và tu luyện trở lại. Trạm trưởng hoặc phụ đạo viên ấy, họ làm hay không làm [vai trò đó] thì cũng như nhau, họ cũng đều có thể tu luyện tới cuối cùng, vậy dừng lại [vai trò đó], ngoài ra cũng có chỗ vô cùng tốt cho họ, bản thân họ cũng nhận thức ra, và vẫn tu luyện. Có một số người, chúng ta nhiều lần cấp cơ hội cho họ, nhưng họ vẫn cứ không ngộ ra, cuối cùng thì đã không còn kịp nữa, họ đã hoàn toàn rút xuống rồi, biến thành loại trạng thái của ma kia rồi. Đó là những bài học giáo huấn!

Cá nhân tôi đã nói ra là thích thẳng thắn, không thích nói vòng quanh. Chúng ta vào giai đoạn gần đây, dù là trạm phụ đạo, phân trạm, hay các phụ đạo viên mà chúng ta có ở các điểm, thì quả thực đã làm lượng lớn các việc, khiến Pháp chúng ta có thể có được ảnh hưởng lớn đến thế hôm nay. Đương nhiên, một phương diện là do Pháp rất tốt, [ngoài ra] mọi người có cố gắng rất nhiều, duy hộ Pháp này, tuyên truyền Pháp này. Kỳ thực Pháp này, tôi nói rằng vốn dĩ là Pháp của vũ trụ, cũng bao quát cả mọi người trong đó, chư vị thấy đều trong Pháp này, vậy nên, Pháp này cũng là của chư vị đó. Duy hộ Pháp này hay không, tuyên truyền Pháp này hay không, hồng dương Pháp này hay không, tương lai đồng hoá với Pháp này hay không, đó đều là việc của

bản thân mọi người chur vị. Tôi chỉ có thể là giảng Pháp này ra, dẫn dắt tới con đường chính lộ, đó là điều tôi làm. Tương lai khi thật sự viên mãn, thì tôi nói ấy là bản thân chur vị tu đó.

[Tôi] không định chiếm dụng quá nhiều thời gian của mọi người, nguyên ban đầu khá nhiều người nghĩ rằng tới nghe xem Thầy giảng một số điều nào đó ở tầng thứ cao ở hội [nghị] các phụ đạo viên, [đó] đều là mang [tâm] truy cầu, chấp trước, muốn tìm tòi tri thức mà đến, tôi nói rằng như thế rất không tốt. Tôi không muốn giảng thêm nữa, chỉ giảng bấy nhiêu đó thôi. Mọi người nếu có câu hỏi gì, vấn đề đặc thù gì, thì chúng ta dành chút thời gian, mọi người có thể nêu ra. Tổng trạm Bắc Kinh có an bài việc chụp ảnh, một lát nữa các trạm phụ đạo, các phân trạm có thể tổ chức chụp ảnh với nhau, không sao cả, [tôi] có thể chụp ảnh cùng mọi người. Tiếp theo đây mọi người có câu hỏi đặc thù gì thì có thể đưa lên, [tôi] chỉ giảng tới đây thôi.

Tôi còn nghe nói một số học viên đi qua lại các điểm. Qua lại các điểm cũng là việc tốt, tăng cường mối liên hệ, học hỏi giúp đỡ nhau, thế cũng là quá tốt. Nhưng có những người đến một số điểm, là dường như mang theo một loại tâm hiển thị: “Tôi biết được tin tức này”, truyền ra các tin đồn, hoặc có những việc mà “các vị không hiểu, mà tôi biết”. Họ cứ luôn muốn... ẩn giấu trong đó có một chút xíu cái đó. Một chút nhỏ, lợi dụng Pháp này để nâng cao bản thân, cũng là tâm hiển thị. Chứ không phải là họ rất minh xác muốn nâng cao bản thân, không phải vậy đâu, mà là có một chút tâm hiển thị. Tâm hiển thị này trong những người tu luyện là rất hại người ta.

Đệ tử: Có người đề xuất rằng người chưa khai ngộ thì làm sao có thể có Pháp thân?

Sư phụ: Những người chưa khai ngộ hãy chú ý nhé! Người chưa khai ngộ nếu tu luyện đạt tới cảnh giới Phật thì cũng sẽ có Pháp thân, nhưng [trong] các học viên chúng ta hiện nay chưa hề có một ai, kể cả các khí công sư của các công phái khác hiện nay cũng không có một ai. Theo tôi biết thì chỉ có mình tôi là có Pháp thân. Tại sao một số người trong mộng thì nhìn thấy phụ đạo viên chúng ta, còn nhìn thấy trạm trưởng chúng ta, còn thấy những điều khác. Đó là tư tưởng của bản thân chư vị thêm lên vào trường không gian của chư vị, ấy là trường không gian của chư vị cùng với loại quan hệ đối ứng đã phản ánh ra, là một loại trạng thái trong đó dùng những thứ này phản ánh vào trong phạm vi của trường không gian của chư vị. Hơn nữa, tu luyện tới một mức độ nhất định, nếu không khoá thì còn có thể phân thân, tức là chủ nguyên thần và thân thể của họ, là có thể phân thân. Tuy nhiên cái đó đều là cách làm rất nhỏ, của tầng thứ rất thấp.

Đệ tử: Có người kia tự xưng là Bồ Tát Vi Đà, hơn nữa có thể cầm lấy ra Pháp Luân mà Thầy đặt vào cho học viên.

Sư phụ: Đó là họ tự tâm sinh ma, tự tâm diễn hoá, anh ta tự mình nghĩ thế. Anh ta có lấy ra được chăng? Cái lấy ra được là do anh ta tưởng tượng. Trong phạm vi trường không gian của anh ta tự mình nghĩ ra hình ảnh đó. Chứ anh ta không làm được gì đâu, tự xưng Bồ Tát Vi Đà là sao? Tôi bảo chư vị này, từ đầu tôi đã giảng việc này cho chư vị rồi: Thời kỳ mạt Pháp thì [ở] tầng thứ cao, họ đều ở trong kiếp nạn. Nên được bảo hộ đều

đã bảo hộ rồi, không có bảo hộ ấy đều thuận theo sự nỗ
tung mà bị huỷ diệt rồi, hiện nay không còn ai cả. Có
nhiều người nhìn thấy Bồ Tát Quán Âm, có những học
viên lấy tượng [Bồ Tát Quán Âm] ra khai quang. Tôi nói
cho chư vị rằng, con người có tâm xuất ra ngay vào tích
tắc bái Phật ấy là từ bi nhất, thiện lương nhất, là tâm
tốt nhất. Chính vì để bảo hộ cái tâm ấy của chư vị, cho
nên để chư vị nhìn thấy hình tượng Bồ Tát Quán Âm. Kỳ
thực đều là Pháp thân của tôi hiển hiện. Trước đây tôi
đều giảng những vấn đề này trên lớp.

*Thu âm của Tổng trạm Phụ đạo
Pháp Luân Đại Pháp Bắc Kinh*

Lời tái bản

Cuốn «Pháp Luân Đại Pháp Nghĩa Giải» thời mới xuất bản, chủ yếu là để đề cao tố chất và năng lực phụ đạo của các phụ đạo viên. Một học viên mới thông thường nếu không tiếp thu được [nội dung cuốn sách này], thì sẽ mang đến tổn thất và can nhiễu cho Đại Pháp, do đó chỉ phát hành trong phạm vi nhỏ.

Từ khi các đệ tử toàn quốc khai triển học Pháp và thực tu, mọi người đã lý giải Đại Pháp được sâu sắc hơn. Thông qua thực tu đã thật sự thể hội được mối liên hệ khăng khít giữa sự hồng đại của Đại Pháp và đề cao tăng thứ, về nhận thức quả thực đã đề cao lên. Trong tình huống ấy, tôi quyết định tái bản phát hành cuốn «Pháp Luân Đại Pháp Nghĩa Giải» này. Nhưng mọi người cần chú ý một khuynh hướng: Đừng tìm cầu những thứ mới lạ trong Đại Pháp. Có những người xác thực vẫn không ngừng tìm xem tôi giảng những gì, có những sách nào mới, có tinh thần nào mới, như thế này như thế kia, v.v. Cần phải định cái tâm ấy xuống mà tu một cách hết sức thiết thực. Kỳ thực dù xuất bản bao nhiêu Kinh, cũng đều làm tài liệu phụ đạo cho cuốn «Chuyển Pháp Luân», chân chính chỉ đạo tu luyện là chỉ có «Chuyển Pháp Luân». Trong đó bao gồm nội hàm bắt đầu từ người thường một mạch cho đến cao vô tỷ, chùng nào chur vị tiếp tục tu, «Chuyển Pháp Luân» vĩnh viễn sẽ chỉ đạo chur vị tu luyện đề cao.

Cuốn «Chuyển Pháp Luân» không hoa lệ về văn chương bề mặt, thậm chí không phù hợp với ngữ pháp hiện đại. Tuy nhiên, nếu tôi dùng ngữ pháp hiện đại để

chỉnh lý cuốn sách Đại Pháp này, thì sẽ xuất hiện một vấn đề nghiêm trọng: quy phạm kết cấu của ngôn ngữ văn chương tuy trau chuốt, nhưng lại không có nội hàm cao hơn và sâu hơn. Bởi vì dùng từ vựng quy phạm hiện đại là hoàn toàn không cách nào biểu đạt được chỉ đạo của Đại Pháp tại các tầng thứ khác nhau ở cao hơn và biểu hiện của Pháp tại mỗi từng tầng, cũng như không thể dẫn đến diễn hoá bản thể và công của học viên cùng các loại biến hoá về thực chất trong đề cao.

Bộ sách «Nghĩa Giải» này cũng xuất bản là để phụ đạo mọi người học «Chuyển Pháp Luân» được tốt hơn. Hy vọng rằng các đệ tử Đại Pháp hãy ‘dĩ Pháp vi Sư’, bài trừ can nhiễu, tu một cách hết sức thiết thực, đó chính là tinh tấn.

Lý Hồng Chí

Ghi chú: (*ghi chú của người dịch Trung Việt, chỉ có tác dụng tham khảo*).

- **bán khai ngộ:** khai ngộ một phần; *bán* → một nửa, một phần.
- **bản lai diện mục:** bộ mặt nguyên vốn có (diễn trên chữ nghĩa bề mặt).
- **bất lưu danh bất kể báo:** [làm việc tốt mà] không để lại tên không tính được báo đáp (cách nói của người Hoa).
- **bên này, bên kia:** trong một số ngữ cảnh, *bên này* là để nói về phía bên không gian vật chất mà người thường nhận thức, tức là không gian chúng ta đang sinh sống, và *bên kia* là để nói về phía bên không gian khác.
- **bổn** và **phác** trong cụm từ *phản bốn quy chân* và *phản phác quy chân*: Chữ **bổn** (cũng đọc là **bản**) có hàm nghĩa là *gốc rễ, cái nguyên bốn vốn có* (ví dụ: *nguyên bản, bản ngã*). Chữ **phác** có hàm nghĩa *thuần tịnh chất phác*.
- **chỉ thượng đàm binh:** bàn chuyện quân sự trên giấy, trong bài tạm dịch là *nói suông*.
- **chính thường:** bình thường như cái lẽ nó phải thế; thường được dịch là *bình thường*.
- **đầu đỉnh bảo luân:** ôm bánh xe trên đỉnh đầu (tên một động tác trong bài công pháp số 2).
- **đỉnh thiên lập địa:** sừng sững giữa trời đất.
- **đồng:** đồng nhân dân tộc Trung Quốc.
- **huyền, cực, toàn, hư, hư giới:** một số từ trong đoạn *huyền Pháp chí cực, toàn Pháp chí hư*. **Huyền** trong từ *huyền bí*; ngụ ý khó tin, thâm sâu, bí mật. **Cực** trong từ *cực kỳ, thái cực*; ngụ ý về cái cùng tột, cực điểm, cao xa sâu xa nhất. **Toàn** trong từ *toàn cơ, toàn chuyển*; hiểu là xoay chuyển. **Hư** trong từ *hư không*; cũng là nói về cái Không, cái Vô, cái không nhìn thấy được; **hư giới** cũng là chữ *hư* nghĩa này, với chữ **giới** trong từ *thế giới, cảnh giới*.
- **Khí công Hiệp hội:** Hiệp hội Khí Công.
- **Khí công Khoa nghiên Hội:** Hội Khoa học và Nghiên cứu

Khí công.

- **Khí công Nghiên Cứu Hội:** trong bài dịch là *Hội Nghiên cứu Khí Công*.
- **La Hán sơ quả:** trong phân tầng của quả vị La Hán, *sơ quả* là bước đầu tiên (quả vị sơ cấp) (dịch giả diễn giải theo nghĩa bề mặt chữ).
- **một hữu tiền bất năng dưỡng Đạo:** *không có tiền thì không thể dưỡng Đạo*, tạm dịch trong bài này là *có thực mới vực được Đạo*.
- **Nghiên cứu Hội:** Hội Nghiên cứu.
- **Nhân thể Khoa học Nghiên cứu Hội:** Hội Khoa học và Nghiên cứu Nhân thể (thân thể người).
- **Phật, Phật Đà:** hai cách phiên âm sang tiếng Hán của cùng một từ *Buddha* tiếng Phạn.
- **Phật thân, Phật thể:** thân thể Phật; nhiều lúc từ này là nói về thân thể bất hoại, phân biệt với thân xác thịt (*nhục thân*).
- **tẩy não:** tẩy sạch ký ức trong não (nghĩa trong bài này); không phải là nhồi sọ một học thuyết hay lý tưởng nào đó (brainwash).
- **tiếp dẫn:** [vị Phật, Thần] đón tiếp lên thiên quốc (trong ngữ cảnh của bài này).
- **tiểu đạo tiêu tức:** tin tức theo đường nhỏ, tin không chính thức, tin đồn; trong bài này tạm dịch là *những lời đồn*.
- **toàn cơ:** cơ chế xoay chuyển; *toàn* → quay, xoay chuyển.
- **trục chỉ nhân tâm:** chỉ thẳng vào lòng người (diễn trên chữ nghĩa bề mặt).
- **tương phụ tương thành:** bổ trợ cho nhau, cùng đi đôi với nhau, song hành với nhau.
- **xuất sơn:** trong bài này được dịch là *ra công chúng*.
- **xưng đại vương, làm đại vương:** lập bang phái, băng hội và xưng vương xưng hùng một phương; trong bài này ý là tự đứng lên làm chủ.

Dịch từ bản gốc tiếng Hán, 24-1-2017; có tham khảo bản tiếng Anh.

